Jeffrey ARCHER

aici se ascunde o poveste...

EDITURA VIVALDI

AICI SE ASCUNDE O POVESTE ...

JEFFREY ARCHER

JEFFREY ARCHER

AICI SE ASCUNDE O POVESTE ...

Traducerea: TANIA MOCHI

Editura VIVALDI
București, 2011

COPERTA: DUMITRU POPESCU
Ediție îngrijită de:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARCHER, JEFFREY
Aici se ascunde o poveste ... / Jeffrey Archer ;
trad.: Tania Mochi. - București : Vivaldi, 2011
ISBN 978-973-150-053-9

I. Mochi, Tania (trad.)

821.111-31=135.1

De Jeffrey Archer, la Editura Vivaldi, au apărut:

CAIN ŞI ABEL

FIICA RISIPITOARE

SĂ-I SPUNEM PREŞEDINTELUI?

A PATRA PUTERE

A 11-A PORUNCĂ

SĂ SCURTĂM POVESTEA

FIII NOROCULUI

ONOARE PRINTRE HOŢI

JURNALUL UNUI LORD ÎNTEMNIŢAT

IMPRESIE FALSĂ

CĂRĂRILE GLORIEI

PISICA ARE 9 VIEŢI ...

FĂRĂ DREPT DE APEL

EVANGHELIA DUPĂ IUDA

Pentru Simon Bainbridge

MULȚUMIRI

Aş dori să le mulțumesc următoarelor persoane pentru sfaturile şi ajutorul dat:

Simon Bainbridge, Rosie de Courcy, Allison Prince, Billy Little, David Russell, Nisha şi Jumwal Singh, Jerome Kerr-Jarett, Mary Roberts, Jonathan Ticehurst şi Brian Wead

GRUMIO

Mai întâi află că mi-e calul frânt de oboseală; stăpânul şi stăpâna au căzut de pe cal ...

CURTIS

Cum?

GRUMIO

Alunecând de pe şa, drept în noroi. Şi aici se ascunde o poveste ...

CURTIS

Ia istoriseşte-o, dragă Grumio ...

Îmblânzirea scorpiei[1]
IV, i. II, pag.103

[1] William Shakespeare, „Îmblânzirea scorpiei", traducere Dan A. Lăzărescu, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1957.

Cuvânt înainte

În ultimii şase ani am strâns câteva dintre aceste povestiri în timp ce călătoream prin lume. Zece dintre ele sunt bazate pe incidente cunoscute şi sunt însemnate în colecţiile mele anterioare cu un asterisc, iar celelalte cinci sunt un rezultat al imaginaţiei mele.

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor care m-au inspirat cu povestirile lor chiar dacă nu toţi avem câte o carte, adesea avem măcar o nuvelă.

CUPRINS

---

* Bazat pe întâmplări adevărate

Lipit de tine[*]

1

Jeremy se uita peste masă la Arabella şi tot nu-i venea să creadă că acceptase să-i fie soție. Era cel mai norocos om de pe pământ.

Ea îi zâmbea cu zâmbetul acela timid al ei care-l vrăjise de la prima lor întâlnire, tocmai când ospătarul a venit la masa lor.

- Eu aş vrea un espresso, a zis Jeremy, şi logodnica mea - încă i se părea ciudat să-i spună aşa - un ceai de mentă.

- Foarte bine, domnule.

Jeremy a încercat să nu se mai uite la sala plină de oameni „la locul lor" care ştiau exact unde se aflau şi ce se aştepta de la ei, în timp ce el nu mai fusese niciodată la Ritz. Îşi dădea seama din zâmbetele şi bezelele clienților care intrau şi ieşeau din salon că Arabella îi cunoştea pe toți, de la maître d' până la „restul găştii" cum îi numea ea uneori. Jeremy s-a aşezat mai bine în scaun şi a încercat să se relaxeze.

Se întâlniseră prima oară la Ascot. Arabella era în loja regală şi se uita afară, în timp ce Jeremy era afară şi se uita înăuntru; se gândise că va fi mereu la fel, până ce ea i-a zâmbit fermecător în timp ce a ieşit din lojă şi i-a şoptit trecând pe lângă el:

- Pariază pe Trompeter. După care a dispărut într-una dintre lojile particulare.

Jeremy a ascultat-o şi a pariat douăzeci de lire pe Trompeter - dublul salariului lui obişnuit - înainte de a se întoarce la stand şi a vedea calul câştigând la o cotă de 5-1. S-a grăbit spre loja regală să-i mulţumească, sperând în acelaşi timp că-i va mai oferi un pont pentru cursa următoare, dar n-a mai văzut-o. A fost dezamăgit, dar a mai pariat cincizeci de lire din câştig pe un cal preferat de agentul de la *Daily Express*. S-a dovedit a fi o mârţoagă care urma să fie descrisă în ziarul din a doua zi ca „un cal care aproape a fugit".

Jeremy s-a întors spre loja regală pentru a treia oară, sperând că o va vedea. A căutat prin padocul plin cu oameni elegant îmbrăcaţi în costume de dimineaţă cu ecusoane speciale agăţate de rever, toţi arătând la fel. Erau însoţiţi de nevestele şi de prietenele lor, în costume de firmă şi cu pălării şocante, care încercau cu disperare să nu semene una cu alta. Apoi a zărit-o, stând alături de un bărbat cu aspect aristocratic care tocmai se aplecase şi-l asculta pe jocheul îmbrăcat în mătase dungată roşu cu galben. Ea nu părea interesată de conversaţia lor şi se uita în jur. L-a zărit pe Jeremy şi i-a zâmbit din nou. A şoptit ceva bărbatului înalt, apoi a ieşit din lojă şi s-a apropiat de el la barieră.

- Sper că mi-ai ascultat sfatul, a spus ea.

- Sigur că da, i-a răspuns Jeremy. Dar cum ai fost atât de sigură?

- Este calul tatălui meu.

- Trebuie să pariez pe calul tatălui tău şi în cursa următoare?

- Sigur că nu. Nu trebuie să pariezi pe niciun cal dacă nu eşti sigur de rezultat. Sper că ai câştigat suficient ca să mă inviţi la cină diseară.

Dacă Jeremy nu i-a răspuns imediat a fost doar pentru că nu-i venea să creadă că auzise bine. Până la urmă s-a bâlbâit:

- Unde ai vrea să mergi?

- *The Ivy*, la ora opt. Şi, apropo, mă chemă Arabella Warwick. Fără să mai spună ceva, s-a întors în lojă, la locul ei.

Jeremy era uimit că Arabella se mai uitase la el, şi cu atât mai mult că-i sugerase să cineze împreună în acea seară. Nu se aştepta să iasă ceva din asta, dar cum ea plătise oricum cina, nu avea nimic de pierdut.

Arabella a ajuns cu câteva minute după ora stabilită şi, când a intrat în restaurant, mai multe perechi de ochi bărbăteşti au urmărit-o îndreptându-se spre masa lui Jeremy. I se spusese că nu au locuri libere până ce pomenise numele ei. Jeremy s-a ridicat de pe scaun cu mult înainte ca ea să ajungă la masă. Arabella s-a aşezat pe scaunul din fața lui şi un ospătar s-a apropiat de masa lor.

- Ca de obicei, doamnă?

Ea a încuviințat fără să-şi ia ochii de la Jeremy.

Până când a ajuns Bellini comandat de ea, Jeremy începuse să se relaxeze puțin. Ea asculta cu atenție tot ce avea el de spus, râdea de bancurile lui şi chiar părea interesată de munca lui la bancă. Ei, el îşi exagerase puțin poziția pe care o deținea şi importanța afacerilor în care era implicat.

După cină, care costase puțin mai mult decât se aşteptase, a condus-o înapoi acasă, pe Pavilion Road şi a fost surprins când ea l-a invitat la o cafea şi chiar şi mai surprins când au ajuns în pat.

Jeremy nu se mai culcase niciodată cu o femeie la prima întâlnire. Putea doar presupune că aşa proceda „gaşca" şi, când a plecat în dimineaţa următoare, nu se aştepta să mai audă de ea. Dar ea l-a chemat în după-amiaza următoare şi l-a invitat la un dineu acasă la ea. Din acel moment, rareori au mai stat departe unul de celălalt în luna următoare.

Ce-i plăcea lui Jeremy cel mai mult era că Arabellei nu părea să-i pese că el nu-şi permitea să participe la petrecerile ei obişnuite şi părea chiar fericită să împartă cu el o mâncare chinezească sau indiană când ieşeau la cină, insistând adesea să împartă nota de plată. Dar nu credea că va dura până ce, într-o noapte, ea i-a spus:

- Cred că-ţi dai seama că te iubesc, nu-i aşa, Jeremy?

Jeremy nu-şi exprimase sentimentele adevărate pentru Arabella. Presupusese că legătura lor nu era decât un flirt. Ea nu-l prezentase „găştii" ei. Când a căzut în genunchi şi a cerut-o de nevastă pe ringul de dans de la Annabel's, nu i-a venit să creadă când ea a acceptat.

- O să cumpăr inelul mâine, i-a spus, încercând să nu se gândească la starea jalnică a contului său din bancă care devenise şi mai jalnic de când o cunoscuse pe Arabella.

- De ce să te deranjezi să cumperi unul când poţi să furi cel mai frumos inel care există? A comentat ea.

Jeremy a izbucnit în râs, dar s-a lămurit repede că Arabella nu glumea. Acesta ar fi fost momentul în care ar fi trebuit s-o ia la goană, dar şi-a dat seama că nu putea dacă aşa ar fi pierdut-o. Ştia că doreşte

să-şi petreacă restul vieții cu această femeie frumoasă şi incitantă şi dacă era nevoie să fure un inel pentru asta, i se părea un preț mic.

- Ce fel de inel vrei să fur? A întrebat-o, încă nu prea sigur dacă ea era serioasă.

- Un inel scump, a replicat ea. De fapt, chiar l-am ales pe cel pe care-l doresc. I-a dat catalogul De Beers. Pagina patruzeci şi trei, a spus. Se numeşte diamantul Kandice.

- Dar te-ai gândit cum să-l fur? A întrebat Jeremy, analizând fotografia unui diamant galben, perfect.

- A, asta e partea cea mai uşoară, dragule, a zis ea. Tot ce trebuie să faci este să urmezi instrucțiunile mele.

Jeremy n-a mai spus un cuvânt până ce ea a terminat de prezentat planul.

Şi aşa a ajuns la Ritz în acea dimineață, îmbrăcat doar în costum, cu butoni de manşetă Links, un ceas Cartier Tank şi o cravata veche Eton, toate aparținând tatălui Arabellei.

- Trebuie să pun totul înapoi până seara, i-a spus ea, altfel tata o să-şi dea seama că lipsesc şi o să înceapă să pună întrebări.

- Desigur, a zis Jeremy, care se amuza devenind cunoscător al capcanelor celor bogați, chiar dacă doar pentru puțin timp.

Ospătarul s-a întors cu o tavă de argint. Niciunul n-a vorbit în timp ce el a pus cana cu ceai de mentă în fața Arabellei şi o ceaşcă cu cafea în fața lui Jeremy.

- Mai doriți şi altceva, domnule?

- Nu, mulțumesc, a zis Jeremy cu încrederea căpătată în ultima lună.

- Crezi că eşti gata? L-a întrebat Arabella, frecându-şi genunchiul de piciorul lui şi zâmbindu-i la fel de atrăgător ca prima oară la Ascot.

- Sunt gata, a spus Jeremy, încercând să pară convingător.

- Bine. Te aştept aici până ce te întorci, dragă. Acelaşi zâmbet. Ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Jeremy a încuviinţat, s-a ridicat şi, fără o vorbă, a ieşit din salon, prin culoar, apoi a ieşit prin uşile batante în Piccadilly. Şi-a pus nişte gumă de mestecat în gură, sperând că-l va ajuta să se relaxeze. În mod normal, Arabella l-ar fi dezaprobat, dar de data aceasta chiar îi recomandase. A stat pe trotuar nervos şi a aşteptat să apară o pauză în trafic, apoi a traversat în fugă, oprindu-se lângă De Beers, cel mai mare comerciant de diamante din lume. Aceasta era ultima şansă de a renunţa. Ştia că ar trebui să profite, dar gândul la Arabella îl împiedica.

A sunat la uşă dându-şi seama că îi transpiraseră palmele. Arabella îl avertizase că nu poţi intra în De Beers ca într-un supermarket şi, dacă nu le plăcea cum arăţi, nici nu-ţi deschideau uşa. De aceea îşi făcuse costumul şi cumpărase o cămaşă nouă şi purta ceasul tatălui Arabellei, butonii şi cravata de la Eton.

- Cravata îţi va asigura deschiderea uşii, îi spusese Arabella, şi, de îndată ce vor vedea ceasul şi butonii, vei fi invitat în salonul particular, pentru că vor fi convinşi că eşti unul dintre puţinii oameni care-şi permit să cumpere de la ei.

S-a dovedit că Arabella avusese dreptate, pentru că uşierul l-a privit pe Jeremy şi a descuiat imediat uşa.

- Bună dimineața, domnule, cu ce vă pot ajuta?

- Speram să cumpăr un inel de logodnă.

- Desigur, domnule. Vă rog să intrați.

Jeremy l-a urmat pe un coridor lung, privind fotografiile de pe pereți care prezentau istoria companiei de la înființarea sa în 1888.

De îndată ce au ajuns la capătul coridorului, uşierul a dispărut şi a fost înlocuit de un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, cu un costum bine croit, de culoare închisă, cu o cămaşă albă şi o cravată neagră.

- Bună dimineața, domnule, a zis acesta, înclinându-se uşor. Numele meu este Crombie, a adăugat el înainte de a-l invita pe Jeremy în bârlogul lui. Jeremy a intrat într-o cameră mică, bine luminată. În centru era o masă ovală acoperită cu catifea neagră şi cu scaune confortabile pe fiecare parte. Asistentul a aşteptat ca Jeremy să ia loc înainte de a se aşeza pe scaunul din fața lui.

- Ați dori cafea, domnule? S-a interesat Crombie, politicos.

- Nu, mulțumesc, a spus Jeremy, care nu dorea să întârzie mai mult decât era necesar, de frică să nu-şi piardă curajul.

- Şi cu ce vă pot ajuta astăzi, domnule? A întrebat Crombie, de parcă Jeremy ar fi fost un client obişnuit.

- Tocmai m-am logodit ...

- Felicitări, domnule.

- Mulțumesc, a răspuns Jeremy, începând să se relaxeze. Caut un inel, ceva mai special, a mai spus el, respectând scenariul.

- Ați venit la locul potrivit, domnule, a spus Crombie şi a apăsat un buton de sub masă.

Uşa s-a deschis imediat şi un bărbat îmbrăcat într-un costum identic, cu cămaşă albă şi cravată neagră a intrat în cameră.

- Domnul ar dori să vadă câteva inele de logodnă, Partridge.

- Desigur, domnule Crombie, a răspuns omul şi a dispărut la fel de repede cum apăruse.

- O vreme bună pentru acest anotimp, a spus Crombie, aşteptând reîntoarcerea portarului.

- Nu e rea, a spus Jeremy.

- Desigur că veți merge la Wimbledon, domnule.

- Da, avem bilete pentru semifinala feminină, a spus Jeremy, simțindu-se mulțumit de el însuşi pentru că se depărtase de scenariu.

Un moment mai târziu, uşa s-a deschis şi portarul a apărut cu o cutie mare din stejar pe care a aşezat-o reverențios pe centrul mesei după care a plecat în linişte. Crombie a aşteptat să se închidă uşa înainte de a alege o cheiță care-i atârna de cureaua de la pantaloni, a deschis cutia şi a tras încet capacul, prezentând trei rânduri de pietre prețioase care l-au făcut pe Jeremy să-şi piardă suflul. Desigur nu lucrurile pe care le vedea în vitrina lui H. Samuel.

După câteva momente şi-a revenit şi şi-a amintit că Arabella îi spusese că i se vor arăta multe pietre pentru ca vânzătorul să poată estima gama de prețuri în care se poate încadra fără să-l întrebe direct.

Jeremy a studiat cu atenție conținutul cutiei şi, după o vreme, a ales un inel din ultimul rând cu trei smaralde perfect tăiate montate pe o bandă din aur.

- Arătoase, a spus Jeremy, studiind pietrele cu atenție. Cât costă inelul acesta?

- O sută douăzeci şi patru de mii, domnule, i-a răspuns Crombie, de parcă suma ar fi fost nesemnificativă.

Jeremy a pus inelul la loc în cutie şi s-a uitat la rândul de deasupra. De data aceasta a ales un inel cu un cerc de safire pe o bandă din aur. L-a scos din cutie şi s-a prefăcut că-l studiază cu atenție înainte de a întreba cât costă.

- Două sute şaizeci şi nouă de mii de lire, a replicat omul cu aceeaşi voce mieroasă, însoțită de un zâmbet care sugera că se îndrepta în direcţia cea bună.

Jeremy a pus inelul la loc şi şi-a îndreptat atenția către un solidar aşezat pe rândul de sus, arătându-şi clar superioritatea. L-a scos şi, la fel ca înainte, l-a analizat cu atenție.

- Şi piatra aceasta minunată, a spus el, ridicând o sprânceană. Puteți să-mi spuneți proveniența ei?

- Într-adevăr pot, domnule, a spus Crombie. Este un diamant galben fără niciun defect, de optsprezece virgulă patru carate, recent extras din mina noastră din Rhodezia. A fost certificat de Institutul Gemologic din America ca un Galben Intens Modern şi a fost tăiat din piatra originală de unul dintre artizanii noştri din Amsterdam. Piatra este montată pe o bandă de platină. Vă pot asigura că este unic şi, prin urmare, demn pentru o doamnă unică.

Jeremy simțea că domnul Crombie mai ținuse discursul acesta înainte.

- Şi, fără îndoială, are un preț unic. l-a înmânat diamantul lui Crombie, care l-a pus în cutie.

- Opt sute cincizeci şi patru de mii de lire, a spus el în şoaptă.

- Aveţi o lupă? A întrebat Jeremy. Aş vrea să studiez mai bine piatra. Arabella îl învăţase cuvântul pe care-l utilizau negustorii de diamante pentru micuţul instrument de mărire, asigurându-l că aşa va părea un client obişnuit al unor astfel de locuri.

- Da, desigur, domnule, a spus Crombie, deschizând un sertar şi scoţând lupa solicitată. Când s-a uitat iar în sus nu mai era nici urmă de diamantul Kandice, ci doar un spaţiu gol pe rândul de sus al cutiei.

- Mai aveţi inelul? L-a întrebat, încercând să nu pară îngrijorat.

- Nu, i-a spus Jeremy. Vi l-am dat cu o clipă mai înainte.

Fără să mai spună un cuvânt, asistentul a închis cutia şi a apăsat butonul de pe laterala mesei. De data aceasta a tăcut în timp ce aştepta. După o clipă doi tipi solizi, cu nasul aplatizat, care păreau mai la locul lor într-o sală de box decât la De Beers, au intrat în cameră. Unul a rămas la uşă, în timp ce al doilea s-a aşezat în spatele lui Jeremy.

- Poate veţi fi atât de amabil încât să înapoiaţi inelul, a spus Crombie cu o voce plată, sigură.

- N-am fost insultat aşa în viaţa mea, a spus Jeremy, încercând să pară supărat.

- Vă voi spune asta doar o dată, domnule. Dacă înapoiaţi inelul, nu veţi fi acuzat, dar dacă nu ...

- Şi eu voi spune asta tot o singură dată, a spus Jeremy, ridicându-se de pe scaun. Ultima oară când am văzut inelul a fost când vi l-am dat înapoi.

Jeremy s-a întors să plece, dar bărbatul din spatele lui i-a pus mâna pe umăr şi l-a împins înapoi în scaun. Arabella îi promisese că nu va fi bruscat

atât timp cât va coopera şi va face exact ce i se va spune. Jeremy a rămas pe scaun, fără să mişte un muşchi. Crombie s-a ridicat şi i-a spus:

- Vă rog să mă urmați.

Unul dintre gealați a deschis uşa şi l-a condus pe Jeremy afară din cameră, în timp ce celălalt a rămas cu un pas în urma lui. La capătul coridorului, s-au oprit lângă o uşă pe care scria „Particular". Primul gardian a deschis uşa şi au intrat în altă cameră în care se afla tot o singură masă, dar aceasta nu era acoperită cu catifea. In spatele ei stătea un bărbat care părea că-i aşteptase. Nu l-a invitat pe Jeremy să se aşeze, pentru că nu mai era alt scaun în cameră.

- Mă numesc Granger, a spus omul, impasibil. Sunt şeful securității la De Beers de paisprezece ani şi, înainte, am fost detectiv inspector la Poliția Metropolitană. Pot să îți spun că am văzut de toate şi nu există nicio poveste pe care să n-o mai fi auzit. Deci să nu-ți imaginezi că vei reuşi să scapi, tinere.

Cât de repede nobilul *domnule* fusese înlocuit cu *tinere*, s-a gândit Jeremy.

Granger s-a oprit ca să-i lase timp de gândire.

- Mai întâi sunt obligat să te întreb dacă doreşti să mă ajuți în investigație sau dacă preferi să chemăm poliția, în care caz vei avea dreptul la un avocat.

- Nu am nimic de ascuns, a spus Jeremy demn, aşa că, bineînțeles, sunt de acord să vă ajut. Din nou la scenariu.

- În acest caz, a spus Granger, poate eşti atât de amabil încât să-ți scoți pantofii, haina şi pantalonii.

Jeremy şi-a aruncat pantofii, pe care Granger i-a cules şi i-a pus pe masă. Şi-a scos apoi haina şi i-a dat-o lui Granger de parcă acesta ar fi fost valetul lui. După ce şi-a scos şi pantalonii, a rămas pe loc, încercând să pară supărat de tratamentul la care era supus.

Granger şi-a petrecut o vreme cotrobăind prin toate buzunarele costumului lui Jeremy, verificând apoi căptuşeala şi cusăturile. Neobținând nimic altceva decât o batistă - nu exista nici portofel, nici carte de credit, nimic care să-l identifice pe suspect, ceea ce l-a făcut şi mai bănuitor - Granger a pus costumul înapoi pe masă.

- Cravata? A spus el, păstrându-şi calmul.

Jeremy a desfăcut nodul, şi-a scos vechea cravată de la Eton şi a pus-o pe masă. Granger şi-a trecut palma mâinii drepte peste dungile albastre, dar, din nou, nimic.

- Cămaşa. Jeremy a desfăcut încet nasturii, apoi i-a dat cămaşa. A rămas tremurând, doar în izmene şi şosete.

În timp ce Granger îi controla cămaşa, a zâmbit prima oară când a pus mâna pe guler. A scos două balene de argint Tiffany. Frumoasă mişcare, Arabella, s-a gândit Jeremy, pe când Granger le punea pe masă, incapabil să nu-şi arate dezamăgirea. I-a dat cămaşa înapoi lui Jeremy, care a pus balenele la loc înainte de a-şi îmbrăca iar cămaşa şi a-şi lega cravata.

- Chiloții, te rog.

Jeremy şi-a scos chiloții şi i-a dat. O altă inspecție care nu va duce la nimic. Granger i-a dat înapoi şi a aşteptat să şi-i pună înainte de a spune:

- Şi acum, şosetele.

Jeremy şi-a scos şosetele şi le-a pus pe masă. Granger părea mai puţin sigur de el însuşi, dar tot l-a verificat cu minuţiozitate înainte de a-şi îndrepta atenţia spre pantofii lui Jeremy. A petrecut o vreme lovind, trăgând şi chiar încercând să-i desfacă, dar nu era nimic de găsit. Spre surpriza lui Jeremy, i-a cerut iar cămaşa şi cravata. Când i le-a dat, Granger a venit şi s-a proptit chiar în faţa lui. Şi-a ridicat ambele mâini şi, pentru o clipă, Jeremy a crezut că-l va lovi. În loc de asta, şi-a trecut degetele prin păr şi l-a ciufulit cum îl ciufulea tatăl lui când era copil, dar tot ce a obţinut a fost nişte degete unsuroase şi câteva fire de păr pe mâini.

- Ridică mâinile, a lătrat el. Jeremy şi-a ridicat mâinile, dar Granger nu i-a găsit nimic la subsuori. Apoi s-a dus în spatele lui Jeremy.

- Ridică un picior, a comandat el. Jeremy şi-a ridicat piciorul drept. Nu era nimic prins de călcâi şi nimic între degete.

- Celălalt picior, a spus Granger, dar cercetarea a avut acelaşi rezultat. A venit iar în faţa lui.

- Deschide gura.

Jeremy a deschis gura larg, ca la dentist. Granger a luat o lanternă şi s-a uitat cu atenţie, dar n-a găsit nici măcar un dinte de aur. Nu-şi mai putea ascunde neplăcerea când i-a cerut lui Jeremy să-l însoţească în camera de alături.

- Pot să mă îmbrac la loc?

- Nu, nu poţi, i s-a răspuns imediat.

Jeremy l-a urmat în cealaltă cameră, speriat la gândul torturilor pe care i le mai pregătiseră. Un bărbat cu un halat alb stătea lângă ceea ce semăna cu un pat pentru ultraviolete.

- Vrei, te rog, să te aşezi pe pat ca să-ţi facem o radiografie? A întrebat acesta.

- Cu plăcere, a comentat Jeremy şi s-a urcat pe maşinărie. După câteva momente s-a auzit un clic şi cei doi studiau rezultatele pe un ecran. Jeremy ştia că nu vor găsi nimic. Înghiţitul diamantului Kandice nu făcuse parte din planul lor.

- Mulţumesc, a spus omul în halat alb, politicos, iar Granger a adăugat cu neplăcere:

- Poţi să te îmbraci acum.

De îndată ce Jeremy şi-a legat cravata, l-a urmat pe Granger în camera de interogatoriu, unde Crombie şi gardienii îi aşteptau.

- Acum aş dori să plec, a spus Jeremy, hotărât.

Granger a încuviinţat, în mod clar cu neplăcere, dar nu mai avea nicio scuză să-l mai reţină. Jeremy s-a întors cu faţa la Crombie, l-a privit direct în ochi şi a spus:

- Veţi discuta cu avocatul meu. L-a văzut strâmbându-se. Scenariul Arabellei fusese perfect.

Cei doi gardieni l-au escortat afară, părând dezamăgiţi că nu încercase să evadeze. Când Jeremy a păşit iar pe trotuarul aglomerat din Picadilly, a respirat adânc şi a aşteptat ca inima să îi bată normal înainte de a traversa. A pornit cu încredere înspre Ritz şi s-a aşezat lângă Arabella.

- Ţi s-a răcit cafeaua, dragă, a spus ea, de parcă el tocmai se întorsese de la toaletă. Poate ar fi bine să comandăm alta.

- La fel, a spus Jeremy când ospătarul a venit lângă ei.

- Probleme? A întrebat Arabella de îndată ce ospătarul s-a îndepărtat.

- Nu, a răspuns Jeremy, simţindu-se vinovat, dar în acelaşi timp vesel. Totul a mers conform planului.

- Bine, a zis Arabella. Deci acum e rândul meu. S-a ridicat de pe scaun şi a spus: Mai bine dă-mi ceasul şi butonii. Trebuie să-i pun în camera lui tăticu' înainte să ne întâlnim în seara asta.

Jeremy şi-a desfăcut ceasul cu neplăcere, apoi a scos butonii şi i-a dat Arabellei. Şi cravata? A şoptit el.

- Mai bine să n-o scoţi la Ritz, a zis ea. S-a aplecat şi l-a sărutat uşor pe buze. Vin la tine pe la opt şi mi-o dai atunci. I-a mai zâmbit o dată înainte de a ieşi din salon.

După câteva momente, Arabella stătea în faţă la De Beer. Uşa s-a deschis imediat: colierul Van Cleef & Arpels, geanta Balenciaga şi ceasul Chanel sugerau că această doamnă nu are obiceiul să fie lăsată să aştepte.

- Aş vrea să văd câteva inele de logodnă, a spus ea timid, înainte de a intra.

- Desigur, doamnă, a spus uşierul şi a condus-o pe coridor.

În următoarea oră, Arabella a trecut prin aceeaşi rutină ca Jeremy şi, după multe discuţii preliminare, i-a spus domnului Crombie:

- E inutil, chiar inutil. Va trebui să-l aduc pe Archie. La urma-urmei, el va plăti pentru inel.

- Desigur, doamnă.

- Mă voi întâlni cu el la Le Caprice, a adăugat ea, aşa că ne vom întoarce după-masă.

- De abia aşteptăm să vă vedem pe amândoi, a spus asociatul cu vânzările pe când închidea cutia cu bijuterii.

- Vă mulţumesc, domnule Crombie, a spus Arabella, ridicându-se să plece.

Arabella a fost condusă la intrare de asociat, fără a i se sugera că ar trebui să-şi scoată hainele. De îndată ce s-a întors în Picadilly, a chemat un taxi şi i-a dat şoferului o adresă din Lowndes Square. Şi-a verificat ceasul, încrezătoare că se va întoarce în apartament mult înaintea tatălui ei, care nu va afla niciodată că ceasul şi butonii lui fuseseră împrumutaţi câteva ore şi căruia nu-i va lipsi cu siguranţă o veche cravată de la şcoală.

Pe când stătea pe bancheta din spate a taxiului, Arabella admira diamantul galben perfect. Jeremy îi respectase cu stricteţe instrucţiunile. Va trebui, desigur, să le explice prietenilor de ce rupsese logodna. Cinstit vorbind, el nu se încadra în gaşcă, nu se va încadra niciodată. Dar trebuia să admită că îi va lipsi. Îi plăcea destul de mult Jeremy, şi el fusese foarte entuziast în pat. Şi când te gândeşti că tot ce va câştiga din asta va fi doar o pereche de balene de argint şi o cravată veche de la Eton. Arabella spera că el mai avea destui bani ca să plătească nota de la Ritz.

Şi-a luat gândul de la Jeremy şi şi-a îndreptat atenţia către bărbatul pe care-l alesese s-o însoţească la Wimbledon şi pe care-l agăţase deja ca s-o ajute să obţină o pereche de cercei asortaţi.

Când domnul Crombie a plecat de la De Beer în seara aceea, încerca încă să-şi dea seama cum reuşise omul acela să scape. La urma-urmei, nu întorsese capul mai mult de câteva secunde.

- Noapte bună, Doris, a spus el, trecând de femeia de serviciu care aspira coridorul.

- Noapte bună, domnule, a spus Doris, deschizând uşa către camera de vizionare ca să continue curăţenia. Aici era locul în care clienţii alegeau cele mai frumoase pietre preţioase din lume, îi spusese o dată domnul Crombie, deci trebuia să fie fără pată. A închis aspiratorul, a luat catifeaua neagră de pe masă şi a început să lustruiască suprafaţa: mai întâi vârful, apoi marginea. Aşa i se părea ei că trebuie.

Doris s-a aplecat să vadă mai bine. A privit cu neîncredere bucata mare de gumă de mestecat lipită de marginea mesei. A început s-o curețe şi nu s-a oprit până ce nu a mai rămas nici cea mai mică urmă, apoi a aruncat-o în sacul de gunoi prins de căruciorul pentru curăţat înainte de a pune catifeaua la loc pe masă.

- Ce obicei dezgustător, a bombănit ea închizând uşa camerei de vizionare şi continuând să aspire carpeta de pe coridor.

*Telegramă aniversară de la regină**

2

Maiestatea Sa, Regina, îl felicită pe Albert Webber cu ocazia împlinirii vârstei de 100 de ani şi îi urează mulţi ani de sănătate şi fericire

Albert zâmbea după ce citise mesajul pentru a douăzecea oară.

- E rândul tău, răţuşco, a spus el dând misiva regală soţiei sale. A fost suficient ca Betty să citească scrisoarea o dată pentru ca şi pe faţa ei să apară un zâmbet larg şi fericit.

Festivităţile începuseră cu o săptămână mai devreme, culminând cu o sărbătorire la primăria oraşului. Fotografia lui Albert apăruse pe prima pagină din *Somerset Gazette* din acea dimineaţă şi el fusese intervievat de *BBC Points West*, cu soţia lui stând mândră alături.

Excelenţa Sa, consilierul Ted Harding, primarul din Street şi şeful consiliului local, consilierul Brocklebank, aşteptau pe treptele primăriei să-l întâmpine pe centenar. Albert a fost escortat în biroul primarului unde a fost prezentat domnului David Heathcote-Amory, membru local al Parlamentului, precum şi de MEP-ul local, deşi, când a fost întrebat mai târziu, n-a putut să-şi aducă aminte numele acestuia.

După ce i s-au făcut mai multe fotografii, Albert a fost dus într-o sală mare de recepții unde îl aşteptau mai mult de o sută de invitați ca să-l salute. Când a intrat în cameră, a fost întâmpinat de o izbucnire zgomotoasă de aplauze, urmate de strigăte de *discurs, discurs, discurs*!

Albert pregătise câteva cuvinte, dar când s-a lăsat liniştea în sală, i-au zburat din cap.

- Spune ceva, l-a îndemnat Betty, înghiontindu-l uşor în coaste.

El a clipit, s-a uitat în jur la mulțimea în aşteptare, a făcut o pauză şi a spus:

- Mulțumesc foarte mult.

De îndată ce adunarea şi-a dat seama că nu avea de gând să spună mai mult, cineva a început să cânte „Mulți ani trăiască" şi, după câteva minute, i s-au alăturat şi ceilalți. Albert a reuşit să stingă şapte din cele o sută de lumânări înainte ca membrii mai tineri ai familiei să-i sară în ajutor, ispravă care a fost întâmpinată cu şi mai multe râsete şi aplauze.

De îndată ce s-au potolit aplauzele, primarul s-a ridicat în picioare, s-a tras de reverele robei sale negre cu brandemburguri aurii şi şi-a dres vocea înainte de a se lansa într-un discurs şi mai lung.

- Dragii mei cetățeni, a început el, ne-am adunat astăzi ca să sărbătorim aniversarea, ce-a de-a o suta aniversare a lui Albert Webber, un membru iubit al comunității noastre. Albert s-a născut în Street pe cincisprezece aprilie, 1907. S-a însurat cu soția sa, Betty, la Holy Trinity Church în 1931 şi şi-a petrecut viața activă angajat la C. şi J. Clark's, fabrica noastră locală de pantofi. De fapt, a continuat el, Albert şi-a petrecut întreaga viață în Street, cu excepția celor

patru ani în care a fost soldat în Infanteria Uşoară din Somerset. Când s-a terminat războiul în 1945, Albert a fost eliberat din armată şi s-a întors în Street reluându-şi slujba lui de pielar la Clark's. La vârsta de şaizeci de ani s-a pensionat din funcţia de director adjunct. Dar n-am scăpat atât de uşor de Albert, pentru că a continuat să lucreze ca paznic de noapte, responsabilitate pe care a păstrat-o până ce a împlinit şaptezeci de ani.

Primarul a aşteptat să se termine râsetele înainte de a continua.

- Cred că sunteţi de acord cu toţii, a conchis primarul, că Albert a dus o viaţă plină şi interesantă pe care sperăm s-o continue mulţi ani de acum înainte şi nu numai că peste trei ani vom sărbători acelaşi lucru pentru soţia lui, Betty. E greu de crezut, dacă te uiţi la ea, a mai spus primarul, întorcându-se către doamna Webber, că în 2010 va împlini şi ea o sută de ani.

- Aşa e, aşa e, au spus câteva voci, şi Betty şi-a aplecat timid capul pe când Albert s-a întors şi a luat-o de mână.

După ce câţiva alţi demnitari au spus câteva cuvinte şi încă şi mai mulţi s-au fotografiat cu Albert, primarul şi-a însoţit oaspeţii afară din primărie către un Rolls-Royce care aştepta şi i-a cerut şoferului să-i conducă pe domnul şi doamna Webber acasă.

Albert şi Betty stăteau pe bancheta din spate, ţinându-se de mână. Niciunul nu mai mersese cu un Rolls-Royce până atunci şi cu siguranţă nu într-unul cu şofer.

Când maşina s-a oprit în faţa casei de pe Marne Terrace, erau amândoi atât de extenuaţi şi plini de

sandviciuri de somon şi de tort încât nu a mai durat mult şi s-au dus la culcare.

Ultimul lucru pe care l-a spus Albert înainte de a stinge veioza a fost:

- Ei, data viitoare e rândul tău, răţuşco, şi sunt hotărât să mai trăiesc încă trei ani ca să putem aniversa împreună.

- Nu vreau să se facă atâta caz când voi împlini şi eu o sută de ani, a spus Betty. Dar Albert adormise deja.

***

Nu s-au întâmplat prea multe în viaţa lui Albert şi Betty Webber în următorii trei ani: câteva boli neimportante, nimic care să le pună vieţile în pericol şi naşterea primului lor stră-strănepot, Jude.

Când ziua istorică în care cel de-al doilea Webber urma să-şi aniverseze centenarul s-a apropiat, Albert devenise atât de fragil încât Betty a insistat ca petrecerea să aibă loc acasă la ei şi să includă doar familia. Albert a aprobat cu neplăcere şi nu i-a spus nevestei cât de mult aşteptase să se întoarcă la primărie şi să fie adus iar acasă în Rolls-Royce-ul primarului.

Noul primar a fost la fel de dezamăgit, pentru că se gândise că ar fi fost ocazia ca fotografia lui să apară în prima pagina a ziarului local.

Când a venit ziua cea mare, Betty a primit mai mult de o sută de felicitări, scrisori şi mesaje, dar, spre nemulţumirea lui Albert, nu era nicio telegramă de la regină. S-a gândit că era de vină poşta şi că va primi felicitarea în ziua următoare. N-a venit.

- Nu te agita, Albert, a insistat Betty. Maiestatea Sa e o doamnă foarte ocupată şi probabil că are lucruri mult mai importante de făcut.

Dar Albert s-a agitat şi, când n-a venit nicio telegramă nici în ziua următoare, a simţit o mare dezamăgire pentru soţia lui căreia nu părea să-i pese. Albert s-a hotărât că venise vremea să se ocupe singur de problemă.

În fiecare joi dimineaţă, Eileen, fiica lor cea mai mică, în vârstă de şaptezeci de ani, venea s-o ia pe Betty şi s-o ducă în oraş la cumpărături. În realitate, se uitau doar în vitrine, pentru că Betty era indignată de preţurile cerute de magazine. Îşi mai amintea vremea când o pâine costa un penny şi o liră pe săptămână era salariul unui muncitor.

În acea joi, Albert le-a aşteptat să plece, apoi s-a aşezat la geam până ce maşina a dispărut după colţ. De îndată ce nu s-a mai văzut, s-a dus în atelier şi s-a aşezat la telefon, repetând cuvintele pe care le va spune dacă i se va da legătura.

Când i s-a părut că a găsit formularea perfectă, s-a uitat la telegrama înrămată pe perete, deasupra lui. I-a dat suficient curaj să ridice telefonul şi să formeze un număr cu şase cifre.

- Serviciul telefonic. Ce număr doriţi?

- Buckingham Palace, a spus Albert, sperând că vocea lui pare desul de autoritară.

A simţit o uşoară ezitare, dar operatorul i-a spus până la urmă:

- O clipă, vă rog.

Albert a aşteptat cu răbdare, deşi se gândea că i se va spune că numărul nu figurează în listă. O clipă mai târziu, operatorul a revenit şi i-a dat numărul.

- Puteți repeta? A întrebat Albert, surprins, ridicând placa biroului.

- Zero doi zero, şapte şapte, şase şase, şapte trei zero zero.

- Mulțumesc, a spus el, înainte de a pune receptorul la loc. După câteva momente şi-a adunat curajul să-l ridice iar. A format numărul cu o mână tremurătoare. A ascultat sunetul familiar de apel şi era gata să închidă când i-a răspuns o voce de femeie:

- Buckingham Palace. Cu ce vă pot ajuta?

- Aş dori să vorbesc cu cineva despre o aniversare a unui centenar, a spus Albert cuvintele exacte pe care le memorase.

- Cine întreabă?

- Domnul Albert Webber.

Aceasta era ultima şansă a lui Albert de a scăpa, dar înainte de a închide telefonul a auzit altă voce.

- Humphrey Cranshaw la telefon.

Ultima oară când Albert auzise o astfel de voce fusese în armată.

- Bună dimineața, domnule, a spus el. Speram că mă puteți ajuta cu ceva.

- Sigur, dacă voi putea, domnule Webber, a răspuns curteanul.

- Acum trei ani de zile mi-am sărbătorit centenarul, a spus Albert, revenind la scenariul său.

- Felicitări, i-a răspuns domnul Cranshaw.

- Mulțumesc, domnule, a zis Albert, dar nu de aceea v-am sunat. Ştiți, cu ocazia aceea, Maiestatea Sa a fost atât de amabilă încât mi-a trimis o telegramă care este acum înrămată pe un perete în fața mea şi pe care o voi prețui tot restul vieții.

- Sunteţi, foarte amabil, domnule Webber.

- Dar mă întrebam, a continuat Albert, câştigând încredere, dacă Maiestatea Sa mai trimite şi acum telegrame celor care împlinesc o sută de ani.

- Sigur că da, a replicat Cranshaw. Ştiu că Maiestatea Sa continuă cu mare plăcere această tradiţie, în ciuda faptului că acum tot mai mulţi oameni ating această vârstă magnifică.

- Oh, sunt deosebit de încântat să aflu, domnule Cranshaw, a spus Albert, pentru că soţia mea şi-a aniversat acum două săptămâni a o suta zi de naştere dar, din păcate, nu a primit încă nicio telegramă de la regină.

- Îmi pare rău, domnule Webber, a spus curteanul. Probabil că a fost o neatenţie administrativă din partea noastră. Lăsaţi-mă, vă rog, să verific. Care este numele complet al soţiei dumneavoastră?

- Elisabeth Violet Webber, născută Braithwaite, a spus Albert, mândru.

- Lăsaţi-mă un moment, domnule Webber, a spus Cranshaw, să verific datele noastre.

De data aceasta, Albert a aşteptat mai mult până ce domnul Cranshaw a revenit la telefon.

- Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi atât, domnule Webber, a spus Cranshaw, dar cred că veţi fi bucuros să aflaţi că am dat de urma telegramei pentru soţia dumneavoastră.

- Oh, sunt foarte bucuros, a spus Albert. Aş putea să întreb când o va primi?

A urmat o scurtă linişte înainte ca Cranshaw să-i răspundă:

- Maiestatea Sa a trimis o telegramă pentru a o felicita pe soția dumneavoastră pentru împlinirea vârstei de o sută de ani acum cinci ani.

Albert a auzit o portieră trântindu-se şi, după câteva momente, o cheie s-a răsucit în broască. A pus repede telefonul jos, şi a zâmbit.

Tocuri înalte[*]

3

În acea zi eram la LORD pentru primul meci împotriva Australiei, când Alan Penfold s-a aşezat lângă mine şi s-a prezentat.

- Câţi oameni v-au mai povestit istoriile lor ascunse? M-a întrebat.

L-am privit cu atenţie înainte de a-i răspunde. Părea în jur de cincizeci şi cinci de ani, era subţire şi bronzat. Părea în formă, tipul de om care continuă să practice sportul preferat mult după ce a trecut de perioada de vârf şi, în timp ce scriam această povestire, mi-am amintit că strângerea lui de mână era foarte puternică.

- Doi, uneori trei pe săptămână, i-am spus.

- Şi câte din aceste povestiri le puneţi într-o carte?

- Dacă am noroc, una din douăzeci, dar, mai curând, una din treizeci.

- Ei bine, să vedem dacă reuşesc să schimb procentajul, a spus el în timp ce jucătorii ieşeau de pe teren în pauză. În profesia mea, a început el, nu uiţi niciodată primul caz.

***

Alan Penfold a pus uşor telefonul jos, sperând că nu-şi trezise nevasta. Ea s-a mişcat când el s-a strecurat uşor jos din pat şi a început să se îmbrace

în hainele de ieri, pentru că nu voia să aprindă lumina.

- Şi unde crezi că te duci la ora asta? L-a întrebat ea.

- La Romford, a replicat el.

- La opt şi zece, duminică dimineaţa? A mormăit ea.

Alan s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

- Dormi la loc, o să-ţi povestesc totul la prânz. A ieşit repede din cameră, înainte ca ea să mai aibă ocazia să-i pună şi alte întrebări.

Deşi era duminică dimineaţa, a calculat că va dura o oră până ce va ajunge la Romford. Cel puţin va avea timp să se gândească la conversaţia dusă cu ofiţerul de raport.

Alan se angajase la *Redfern & Ticehurst* ca ucenic contabil pentru asigurări de îndată ce terminase cursul de asigurări. Deşi era la firmă de aproape doi ani, partenerii erau aşa de conservatori încât era prima oară în care îi permiteau să se ocupe de un caz fără supraveghetorul său, Colin Crofts.

Colin îl învăţase multe în ultimii doi ani şi unul dintre comentariile acestuia, pe care-l repeta des, îi veni lui Alan în minte în timp ce se îndrepta pe A12 către Romford:

- Niciodată nu uiţi primul caz.

Ofiţerul îi spusese la telefon doar faptele de bază. Un depozit din Romford luase foc în timpul nopţii şi, până ce venise brigada de pompieri, nu se mai putuse face nimic decât să se stingă cenuşa fumegândă. Clădirile vechi, de felul acesteia, luau foc adesea ca o cutie de chibrituri, îi spusese ofiţerul de raport, nonşalant.

Deținătoarea poliței, *Lomax Shoes (Import and Export) Ltd*, avea două polițe de asigurare, una pentru clădire şi alta pentru conținut, fiecare în valoare de aproximativ două milioane de lire. Ofițerul de raport nu considerase că este vreo problemă şi poate de aceea îl trimisese pe Alan să analizeze cazul fără supervizorul său.

Chiar înainte de a ajunge la Romford, Alan a zărit locul incendiului. Un nor de fum negru plutea deasupra a ce mai rămăsese din compania de o sută de ani. A parcat pe o stradă laterală, şi-a schimbat pantofii cu nişte cizme Wellington şi s-a îndreptat spre rămăşițele fumegânde ale *Lomax Shoes (Import and Export) Ltd*. Fumul începea să se împrăştie, vântul suflându-l către coasta de est. Alan mergea încet, deoarece Colin îl învățase că era important să-şi facă primele impresii singur.

Când a ajuns la locul incendiului, nu mai era niciun alt semn de activitate în afara câtorva pompieri care împachetau şi se pregăteau să se întoarcă la sediu. Alan a încercat să evite băltoacele de apă cu cenuşă pe când se îndrepta spre maşină. S-a prezentat ofițerului.

- Şi Colin unde e? L-a întrebat omul.

- In concediu, a răspuns Alan.

- l-auzi. Nici nu-mi amintesc când l-am văzut ultima oară într-o duminică dimineața. Şi el de obicei aşteaptă raportul meu înainte de a vizita locul.

- Ştiu, a spus Alan. Dar acesta e primul meu caz şi speram să-l termin înainte de întoarcerea lui Colin.

- Niciodată nu uiți primul caz, a spus pompierul pe când se urca în cabină. Da' să ştii că ăsta nu va ajunge în prima pagină a vreunui ziar, doar în

Romford Recorder. Eu nu aş recomanda o anchetă a poliţiei.

- Deci nu sunt urme de incendiere? A spus Alan.

- Nu, n-am găsit niciunul dintre semnele obişnuite, i-a spus ofiţerul. Pariez că se va dovedi că incendiul a fost produs de o instalaţie electrică defectă. Sincer vorbind, toată instalaţia ar fi trebuit înlocuită de ani buni. S-a oprit şi s-a uitat la ruine. Norocul nostru că a fost o clădire izolată şi că focul a izbucnit noaptea.

- Era cineva în clădire atunci?

- Nu, Lomax l-a concediat pe portarul de noapte de vreun an. O altă victimă a recesiunii. Vei găsi şi asta în raportul meu.

- Mulţumesc, a zis Alan. Presupun că n-aţi văzut vreun agent de la compania de asigurări? L-a întrebat pe pompier pe când acesta închidea portiera.

- După câte îl cunosc eu pe Bill Hadman, şi-a instalat biroul în cea mai apropiată cârciumă. Încearcă la King's Arms pe Napier Road.

Alan s-a mai plimbat o oră pe terenul inundat căutând vreun indiciu care să dovedească că pompierul se înşelase. Nu a găsit nimic, dar tot simţea că ceva nu este în regulă. Pentru început, unde era domnul Lomax, proprietarul, a cărei afacere tocmai se transformase în fum? Şi unde era agentul de asigurări când urma să plătească patru milioane de lire din banii companiei? Când ceva nu se potrivea, Colin spunea întotdeauna:

- Nu contează ceea *ce vezi*, ci ceea ce *nu vezi*.

După altă jumătate de oră în care nu şi-a putut da seama ce nu vede, Alan s-a hotărât să asculte sfatul pompierului şi s-a îndreptat spre cea mai apropiată cârciumă.

Când a intrat în King's Arms, chiar înainte de unsprezece, a găsit doar doi clienți la bar şi unul dintre aceştia era evident cel pe care-l căuta.

- Bună dimineața, tinere, a spus Bill Hadman. Hai lângă noi. Apropo, acesta este Des Lomax. Încerc să-l ajut să-şi înece amarul.

- E puțin cam devreme pentru mine, a spus Alan, după ce a dat mâna cu cei doi, dar cum nu am mâncat azi-dimineață, aş bea un suc de portocale.

- E neobişnuit să vezi pe cineva de la biroul vostru atât de devreme.

- Colin e în concediu şi este primul meu caz.

- Nu uiți niciodată primul caz, a oftat Hadman, dar mă tem că acesta nu e prea interesant. Compania mea a asigurat familia Lomax din ziua în care au înființat firma, în 1892, şi cele câteva probleme care au apărut n-au interesat biroul principal, ceea ce e mai mult decât pot spune despre ceilalți clienți ai mei.

- Domnule Lomax, a spus Alan, pot să vă spun cât de rău îmi pare că trebuie să ne întâlnim în împrejurări atât de triste? Aceasta era fraza de început a lui Colin, şi Alan a mai adăugat: Trebuie să fie foarte supărător să pierzi afacerea familiei după atâția ani. L-a urmărit pe Lomax cu atenție să vadă cum va reacționa.

- Va trebui să învăț să trăiesc aşa, nu? A spus Lomax, care nu părea deloc supărat. De fapt, părea remarcabil de relaxat pentru cineva care tocmai îşi pierduse mijloacele de trai şi mai găsise şi timpul să se radă în acea dimineață.

- Nu mai e nevoie să te învârți pe aici, bătrâne, a spus Hadman. Vei avea raportul pe miercuri. Cel mai târziu joi şi atunci putem începe târguiala.

- Nu văd de ce am avea nevoie de târguială, s-a răstit Lomax. Poliţa mea este plătită complet şi, după cum se poate vedea, am pierdut totul.

- Cu excepţia problemei minore a unei poliţe de asigurare de patru milioane de lire, a spus Alan, terminându-şi sucul. Nici Lomax, nici Hadman nu au comentat pe când el îşi punea paharul la loc pe bar. A dat mâna cu ei şi a plecat fără să mai spună nimic.

- Ceva nu este în regulă, a spus Alan cu voce tare pe când se întorcea încet către locul incendiului. Ceea ce era mai rău era că avea impresia că totuşi Colin şi-ar fi dat seama despre ce era vorba până acum. S-a gândit o clipă să facă o vizită la secţia locală de poliţie, dar dacă şeful pompierilor şi reprezentantul societăţii de asigurare nu erau îngrijoraţi, nu avea nicio şansă ca poliţia să deschidă vreo anchetă. Alan îl putea auzi pe şeful poliţiei spunându-i: „Am destule crime adevărate ca să-mi mai bat capul şi cu impresiile dumneavoastră de *ceva nu este în regulă*".

Când Alan s-a urcat la volanul maşinii, a repetat:

- Ceva nu este în regulă.

***

Alan s-a întors în Fulham chiar la timp pentru prânz. Anne n-a părut prea interesată de modul în care-şi petrecuse dimineaţa de duminică, până ce a spus cuvântul pantofi. Atunci a început să-i pună o grămadă de întrebări, dintre care una i-a dat idei.

La ora nouă în dimineaţa zilei următoare, Alan stătea în faţa biroului directorului de reclamaţii.

- Nu, nu ţi-am citit raportul, a spus Roy Kerslake, chiar înainte ca Alan să se aşeze.

- Asta din cauză că nu l-am scris încă, a spus Alan, rânjind. Şi, oricum, nu aştept o copie a raportului de la incendiu sau evaluarea asigurării înainte de sfârşitul săptămânii.

- Atunci de ce mă faci să-mi pierd timpul? L-a întrebat Kerslake, fără să ridice privirea de pe un morman de dosare.

- Nu sunt convins că acest caz Lomax este aşa de limpede cum par să creadă cei de acolo.

- Ai ceva mai substanțial decât o bănuială?

- Să nu uităm experiența mea vastă, a spus Alan.

- Şi ce-ai vrea să fac eu? L-a întrebat Kerslake, ignorând sarcasmul.

- Nu pot face mare lucru înainte să primesc dosarele cazului, dar mă gândeam să întreprind o mică investigație pe cont propriu.

- Simt miros de cheltuieli, a comentat Kerslake, privind în sus pentru prima oară. Va trebui să le justifici înainte să aprob un penny.

Alan i-a povestit în detaliu la ce se gândise, ceea ce l-a făcut pe director să-şi lase pixul jos.

- Nu-ți dau niciun penny până ce, data viitoare când ne vedem, nu vii cu ceva mai mult decât un presentiment. Acum şterge-o şi lasă-mă să-mi văd de treabă ... Apropo, a mai spus el când Alan ajunsese la uşă, dacă-mi amintesc corect, e prima oară când eşti solist?

- Aşa e, a zis Alan, dar a închis uşa înainte să audă răspunsul lui Kerslake.

- Ei, asta explică totul.

***

Alan s-a întors la Romford mai târziu în acea dimineață, sperând ca o a doua vizită la locul incendiului să-i deschidă ochii, dar tot ce a văzut au fost doar rămășițele carbonizate ale unei firme pe vremuri mândre. S-a plimbat încet pe locul pustiu, căutând cel mai mic indiciu și a fost mulțumit când nu a găsit nimic.

La ora unu s-a întors la King's Arms, sperând că Des Lomax și Bill Hadman nu erau singuri la bar, deoarece spera să discute cu unu sau doi localnici și să afle bârfele care circulau.

S-a așezat pe un taburet în mijlocul barului și a comandat o pintă și o plăcintă țărănească. N-a durat mult să afle cine erau obișnuiții locului și care, ca el, urmăreau bârfele. A observat că unul dintre obișnuiți citea despre incendiu în ziarul local.

- Cred c-a fost o priveliște grozavă, a spus Alan, arătând către fotografia depozitului în flăcări care ocupa aproape toată pagina întâi din *Romford Recorder.*

- N-am idee, a spus omul, după ce și-a terminat paharul. Eram în pat la vremea aia și-mi vedeam de treaba mea.

- Trist, totuși, a continuat Alan, o firmă veche ca asta să piară în flăcări.

- Nu chiar așa de trist pentru Des Lomax, a spus omul, privindu-și paharul gol. Adună patru milioane și pe urmă o șterge în vacanță cu ultima lui amantă. Pariez că nu-l mai vedem pe aici.

- Sunt sigur că ai dreptate, a spus Alan și, lovindu-și paharul, i-a spus barmanului: Încă o pintă,

te rog. Apoi s-a întors către localnic şi l-a întrebat: Vrei să bei ceva cu mine?

- Foarte politicos din partea matale, a spus omul, zâmbind pentru prima oară.

După o oră, Alan a ieşit din bar fără să mai fi obținut mare lucru, în ciuda unei a doua halbe cumpărate noului său prieten şi uneia barmanului.

Se părea că Lomax fugise în Corfu cu noua sa amantă ucrainiană, lăsându-şi nevasta în Romford. Alan nu avea nicio îndoială că doamna Lomax va fi capabilă să-i spună mult mai multe decât străinul din bar, dar ştia că nu se va descurca. Dacă firma va afla că fusese în vizită la soția beneficiarului poliței, această primă slujbă va fi şi ultima. A renunțat la idee, cu toate că îl îngrijorase faptul că Lomax ar fi putut fi găsit într-o cârciumă în dimineața incendiului şi că apoi zburase în Corfu cu amanta în timp ce ruinele încă mai fumegau.

Când Alan s-a întors la birou, s-a hotărât să-l sune pe Bill Hadman şi să vadă dacă avea vreo pistă demnă de urmat.

- Tribunalul pentru asigurări, s-a auzit o voce la difuzor.

- Sunt Alan Penfold de la *Redfern and Ticehurst*. Mi-l puteți da pe domnul Hadman, vă rog?

- Domnul Hadman este în concediu. Credem că se va întoarce lunea viitoare.

- Sper că este într-un loc frumos, a spus Alan, aruncând o momeală.

- Cred că voia să plece în Corfu.

***

Alan s-a aplecat şi a mângâiat-o pe soția sa pe spate, întrebându-se dacă era trează.

- Dacă speri nişte sex, poți s-o laşi baltă, a spus Anne fără să se întoarcă.

- Nu, voiam să vorbim despre pantofi.

Anne s-a întors.

- Pantofi? A bombănit.

- Da, aş vrea să-mi spui tot ce ştii despre Manolo Blahnik, Prada şi Roger Vivier.

Anne s-a ridicat, trezită brusc.

- De ce vrei să ştii? A întrebat ea cu speranță.

- Pentru început, ce mărime porți.

- Treizeci şi opt.

- Asta e în țoli, centimetri, sau ...

- Nu fi prost, Alan. Este sistemul european de măsurare, acceptat de toate companiile mari de pantofi.

- Dar e ceva deosebit la ... ,Alan a continuat să-i pună soției sale o serie de întrebări la care ea a părut să cunoască toate răspunsurile.

***

Alan şi-a petrecut dimineața următoare rătăcind pe primul etaj de la Harrods, un magazin pe care-l vizita de obicei doar în timpul sezonului de reduceri. Încerca să-şi amintească tot ce îi spusese Anne şi a stat o groază de timp studiind vastul departament dedicat pantofilor, sau, mai exact, femeilor.

A verificat toate mărcile de pe declarația lui Lomax şi, spre sfârşitul dimineții, îngustase plaja de cercetări la Manolo Blahnik şi la Roger Vivier. A plecat din magazin după două ore luând doar câteva

broşuri, conştient că nu putea avansa în cercetările lui fără să-i ceară acordul lui Kerslake.

Când s-a întors la birou în după-masa aceea, şi-a petrecut timpul verificând de două ori lista de stocuri a lui Lomax. Printre pantofii pierduţi în incendiu erau două mii trei sute de perechi de Manolo Blahnik şi mai mult de patru mii de perechi de Roger Vivier.

- Cât vrei? L-a întrebat Kerslake, din spatele a două mormane de dosare.

- O mie, i-a răspuns Alan, mai punându-i un dosar pe birou.

- Îţi voi comunica decizia mea după ce voi citi raportul, a spus Kerslake.

- Cum fac ca raportul meu să fie primul analizat? L-a întrebat Alan.

- Va trebui să-mi dovedeşti că firma va beneficia din următoarele cheltuieli.

- Economisirea a două milioane de lire pentru un client se consideră un beneficiu? A întrebat Alan cu nevinovăţie.

Kerslake a tras dosarul înapoi în faţa lui din morman şi a început să citească.

- Îţi voi comunica decizia mea într-o oră.

***

Alan s-a întors la Harrods a doua zi, după o altă discuţie nocturnă cu soţia. A luat liftul până la primul etaj şi nu s-a oprit până la gondola cu Roger Vivier. A ales o pereche de pantofi, i-a dus la vânzătoare şi a întrebat cât costă. Ea s-a uitat la codul de bare.

- Fac parte dintr-o serie limitată, domnule, şi aceasta este ultima pereche.

- Şi preţul? A întrebat Alan.

- Două sute douăzeci de lire.

Alan a încercat să nu pară înspăimântat. La preţul acesta, şi-a dat el seama, nu va putea cumpăra destule perechi pentru experiment.

- Aveţi şi reduceri? A întrebat el, plin de speranţă.

- Roger Vivier nu face reduceri, domnule, i-a răspuns casieriţa, zâmbindu-i dulce.

- Bine, în cazul acesta, care e cea mai ieftină pereche de pantofi pe care o aveţi?

- Avem câteva perechi la o sută douăzeci de lire şi câţiva papuci la nouăzeci.

- Îi iau, a spus Alan.

De data aceasta, vânzătoarea a părut surprinsă. S-a plecat peste tejghea şi a şoptit:

- Avem cinci perechi numărul treizeci şi opt în magazin şi pot să vi-i dau la reducere, dar mă tem că sunt din sezonul trecut.

- Nu mă interesează sezonul, a spus Alan şi a plătit fericit cinci perechi de pantofi Roger Vivier, numărul treizeci şi opt, după care s-a îndreptat spre gondola cu Manolo Blahnik.

Prima întrebare pe care i-a pus-o vânzătoarei a fost:

- Aveţi pantofi din sezonul trecut, mărimea treizeci şi opt?

- Mă duc să văd, domnule, a spus fata, şi s-a îndreptat către magazie. Nu, domnule, am vândut toate perechile treizeci şi opt, i-a spus la întoarcere.

Singurele perechi rămase sunt un treizeci şi şapte şi un treizeci şi cinci.

- Şi cât mă costă ambele perechi?

- Nu vreţi să vă uitaţi la ele?

- Tot ce mă interesează este să fie Manolo Blahnik, a spus Alan altei vânzătoare surprinse.

Alan a plecat de la Harrods cu două genţi voluminoase, verzi, în care se aflau şapte perechi de pantofi. De îndată ce s-a întors la birou, i-a dat chitanţele lui Roy Kerslake, care s-a uitat uimit la Alan, văzând cât de mult cheltuise.

- Sper că soţia ta nu poartă treizeci şi şapte, a spus el, rânjind. Alan nici nu se gândise la asta.

***

În timp ce Anne era la cumpărături sâmbătă dimineaţa, Alan a făcut un rug mic în fundul grădinii. S-a dus apoi în garaj şi a luat cele două genţi cu pantofi şi canistra cu benzină de rezervă din portbagajul maşinii.

Terminase micul experiment mult înainte ca Anne să se întoarcă de la cumpărături. S-a hotărât să nu-i spună că Manolo Blahnik fusese eliminat din studiu pentru că, deşi îi rămăsese o pereche, din păcate nu era numărul ei. A încuiat portbagajul, pentru ca ea să nu găsească cele patru perechi rămase de Roger Vivier, numărul treizeci şi opt.

***

Luni dimineaţa, Alan a sunat-o pe secretara lui des Lomax ca să aranjeze o întâlnire cu acesta de îndată ce el se întorcea din concediu.

- Vreau să termin raportul, i-a explicat el.

- Desigur, domnule Penfold, a spus secretara. Îl aşteptăm înapoi la serviciu miercuri. La ce oră aţi dori să veniţi?

- La ora unsprezece e bine?

- Sigur că da, a răspuns ea. La King's Arms?

- Nu, aş prefera să-l văd la locul incendiului.

***

Alan s-a trezit miercuri dimineaţa şi s-a îmbrăcat fără să-şi trezească nevasta. Ea îi oferise deja toate informaţiile cerute. A pornit-o spre Romford imediat după micul-dejun, lăsându-şi mai mult timp pentru drum decât era necesar. A făcut o oprire la garajul lui pentru a-şi reumple canistra cu benzină.

Când a ajuns în Romford, Alan s-a oprit direct la locul incendiului şi a parcat la singurul contor liber. S-a decis că o oră va fi de ajuns. A deschis portbagajul, a scos genţile de la Harrods şi canistra cu benzină şi s-a dus în mijlocul ruinelor, unde l-a aşteptat cu răbdare pe preşedintele de la *Lomax Shoes (Import and Export) Ltd* să apară.

Des Lomax a ajuns după douăzeci de minute şi a parcat Mercedesul E-Class Saloon nou-nouţ, roşu, pe o linie dublă, galbenă. Când a coborât din maşină, lui Alan i s-a părut că era remarcabil de palid pentru cineva care tocmai îşi petrecuse zece zile în Corfu.

Lomax s-a îndreptat încet înspre el şi nu s-a scuzat pentru că întârziase. Alan a refuzat să-i strângă mâna şi a spus doar:

- Bună dimineaţa, domnule Lomax. Cred că a venit timpul să discutăm cererea dumneavoastră.

- Nu avem ce discuta, a spus Lomax. Polița mea era pentru patru milioane şi nu am întârziat nicio plată, aşa că de abia aştept ca polița mea să fie plătită complet şi rapid.

- Conform recomandării mele.

- Puțin îmi pasă de recomandarea ta, rază de soare, a spus Lomax, aprinzându-şi o țigară. Am dreptul la patru milioane şi am de gând să le primesc. Şi dacă nu-mi plătiți iute-iute, poți să te aştepți ca viitoarea noastră întâlnire să fie la tribunal, ceea ce nu-ți va prii la carieră, mai ales că este primul tău caz.

- S-ar putea să aveți dreptate, domnule Lomax, a spus Alan. Dar îi voi recomanda brockerului dumneavoastră de asigurări să se limiteze la două milioane.

- Două milioane? A întrebat Lomax. Şi când ai ajuns la valoarea asta de Mickey Mouse?

- Când am descoperit că nu v-ați petrecut ultimele zece zile în Corfu.

- Ar fi bine să poți s-o dovedeşti, rază de soare, s-a răstit Lomax, pentru că am facturile de la hotel, bilete de avion, chiar şi factura de închirieri de la maşini. Aşa că eu n-aş merge pe drumul ăsta în locul tău, doar dacă nu vrei să adaugi şi înşelătorie la acuzele pentru nerespectarea unui contract valid.

- De fapt, admit că n-am nicio dovadă că n-ați fost în Corfu, a spus Alan. Dar tot vă sfătuiesc să vă mulțumiți cu două milioane.

- Dacă n-ai nicio dovadă, a spus Lomax, ridicând vocea, de-a ce te joci?

- Discutăm acum despre jocul dumneavoastră, nu al meu, domnule Lomax, a spus Alan, calm. Poate

nu pot dovedi că v-ați petrecut ultimele zece zile scăpând de mai mult de şase mii de perechi de pantofi, dar *pot* dovedi că aceşti pantofi n-au fost în depozitul dumneavoastră când i-ați dat foc.

- Nu mă amenința, rază de soare. N-ai idee cu cine ai de-a face.

- Ştiu prea bine cu cine am de-a face, a spus Alan, aplecându-se şi scoțând patru cutii cu pantofi Roger Vivier din geanta de la Harrods şi punându-le la picioarele lui Lomax.

Lomax s-a uitat la rândul ordonat de cutii.

- Ai fost la cumpărături?

- Nu. Am strâns dovezi despre obiceiurile dumneavoastră de noapte.

Lomax a strâns pumnii.

- Încerci s-o iei pe coajă?

- N-aş proceda aşa, dacă aş fi în locul dumneavoastră, a spus Alan, doar dacă nu vreți să adăugați şi o acuzație de rănire la cea de incendiere.

Lomax şi-a descleştat pumnii şi Alan a desfăcut capacul canistrei de benzină şi a turnat conținutul peste cutii.

- Ai citit deja raportul ofițerului de pompieri în care scrie că nu există bănuiala că a fost un incendiu provocat a spus Lomax, aşa că ce vrei să dovedeşti cu artificiile astea?

- Veți afla, a spus Alan, blestemându-se că uitase să ia şi o cutie cu chibrituri.

- Aş putea spune, a comentat Lomax, aruncând sfidător chiştocul țigării pe cutii, că firma de asigurări a acceptat deja părerea şefului pompierilor.

- Da, ştiu, a spus Alan. Am citit ambele rapoarte.

- Exact cum credeam. Blufezi.

Alan n-a spus nimic în timp ce flăcările începuseră să se ridice în aer, făcându-i pe amândoi să se dea un pas înapoi. În câteva minute, ambalajele de hârtie, cutiile de carton şi, în cele din urmă, pantofii, arseseră complet, lăsând în urmă un norişor de fum negru care spirala în aer. După ce s-a limpezit, cei doi s-au uitat la tot ce rămăsese din rugul funerar - opt catarame mari din metal.

- Uneori e vorba despre ceea ce nu vezi şi nu despre ceea ce vezi, a spus Alan în chip de explicație. S-a uitat la Lomax. Soția mea, a continuat el, mi-a spus că Catherine Deneuve a făcut celebre cataramele de la Roger Vivier când a jucat rolul unei curtezane în Filmul *Belle du Jour*. Atunci mi-am dat seama ca v-ați incendiat depozitul, domnule Lomax, pentru că, dacă n-ați fi făcut-o, conform declarației dumneavoastră, ar fi trebuit să fie mai multe mii de catarame împrăştiate pe tot locul incendiului.

Lomax a tăcut o vreme, după care a spus:

- Cred că ai cam cincizeci la sută şanse să dovedeşti asta.

- Poate aveți dreptate, domnule Lomax, a spus Alan. Dar mă gândesc că şi dumneavoastră aveți cam cincizeci la sută şansa de a nu primi niciun penny şi, chiar mai rău, să sfârşiți la închisoare pentru mult timp. Deci, după cum spuneam, voi recomanda clientului meu să accepte două milioane, dar decizia îți aparține, rază de soare.

***

- Deci ce credeți? A întrebat Penfold când a sunat clopotul şi jucătorii au revenit pe teren.

- Cred că aţi reuşit, am răspuns eu, chiar dacă eu mi-aş fi imaginat un sfârşit puţin diferit.

- Deci, dumneavoastră cum aţi fi terminat povestea? A întrebat el.

- Aş fi păstrat o pereche de pantofi Roger Vivier, i-am spus.

- Pentru ce?

- Ca să-i dau soţiei mele. La urma-urmei, a fost şi primul ei caz.

Întâlnire oarbă

4

Mirosul de iasomie a fost primul indiciu: o femeie.

Stăteam singur la masa mea obişnuită, când a venit şi s-a aşezat la masa de alături. Ştiam că era singură, pentru că scaunul de vizavi nu fusese mişcat pe podea şi nimeni nu-i vorbise de când se aşezase.

Am sorbit din cafea. Într-o zi bună, pot să iau cana, să sorb o înghițitură şi s-o pun la loc pe farfurioară şi, dacă te-ai afla la masa de alături, nu ți-ai da seama că sunt orb. Provocarea este să aflu cât pot s-o țin aşa până ce persoana de lângă mine să-şi dea seama de adevăr. Şi, credeți-mă, în momentul în care-o fac, se trădează. Unii încep să şoptească şi, bănuiesc, să dea din cap; alții devin atenți; iar câțiva sunt atât de stânjeniți încât tac. Da, pot simți şi asta.

Am sperat că i se va alătura cineva, ca s-o pot auzi vorbind. Pot ghici multe dintr-o voce. Când nu poți vedea pe cineva, accentul şi tonul sunt amplificate şi acestea dau multe de gol. Opriți-vă o clipă şi închipuiți-vă că ascultați pe cineva la telefon şi veți înțelege ideea.

Charlie se îndrepta spre noi.

- Sunteți gata să comandați, doamnă? A întrebat chelnerul, cu vorbirea lui tărăgănată din Cornwall, care dădea clar de înțeles că era un localnic. Charlie este înalt, puternic şi amabil. De unde ştiu? Pentru că

mă conduce înapoi pe trotuar după cafeaua de dimineață şi vocea lui vine cam de la câțiva centimetri deasupra mea, iar eu am un metru optzeci şi doi. Şi, când mă lovesc din greşeală de el, nu simt grăsime, ci doar muşchi. Oricum, sâmbătă după-masă joacă rugbi în echipa Pirații din Cornwall. Este în echipa de seniori din ultimii şapte ani, deci are aproape treizeci de ani. Charlie s-a despărțit recent de prietena lui şi încă îi duce dorul. Unele lucruri le înțelegi punând întrebări, altele ți se oferă voluntar.

Următoarea provocare este să îmi dau seama cât de multe lucruri pot afla despre persoana care stă la masa alăturată înainte ca aceasta să-şi dea seama că nu o pot vedea. De îndată ce pleacă, Charlie îmi spune dacă am avut dreptate. De obicei ghicesc şapte din zece.

- Aş dori un ceai cu lămâie, spune ea, încet.

- Desigur, doamnă, zice Charlie. Şi altceva?

- Nu, mulțumesc.

Treizeci până în treizeci şi cinci, aş spune. Politicoasă, dar nu localnică. Acum sunt disperat să aflu mai multe, dar trebuie ca ea să vorbească din nou ca să aflu şi alte indicii.

M-am întors cu fața spre ea de parcă aş putea s-o văd.

- Puteți să-mi spuneți cât este ceasul? O întreb eu chiar în momentul în care ceasul din turnul bisericii de vizavi începe să sune.

Ea a râs, dar nu mi-a răspuns până ce clopotul nu s-a oprit.

- Dacă putem avea încredere în acest ceas, a spus ea, este exact ora zece. Urmează acelaşi râs domol.

- De obicei este cu câteva minute înainte, i-am spus eu, privind orbeşte către faţa ceasului. Deşi arhitectura perpendiculară a bisericii este un exemplu desăvârşit de arhitectură din vest, lumea nu vine să vadă clădirea, ci *Madona şi Pruncul* de Barbara Hepworth din capela Fecioarei, am adăugat eu, lăsându-mă pe spate în scaun.

- Ce interesant, a comentat ea, când Charlie s-a întors şi a pus ceainicul şi o cană mică pe masa ei, apoi o ceaşcă şi o farfurioară.

- Mă gândeam să asist la slujba de dimineaţă, a zis ea, turnându-şi o ceaşcă de ceai.

- Atunci veţi avea parte de o surpriză plăcută. Bătrânul Sam, vicarul nostru, ţine o predică minunată, mai ales dacă n-ai mai auzit-o înainte.

A râs din nou înainte de a răspunde:

- Am citit undeva că *Madona şi Pruncul* nu seamănă cu operele obişnuite ale lui Hepworth.

- Corect, am replicat eu. Barbara lua câte o pauză în cele mai multe dimineţi şi beam o cafea împreună, am zis eu mândru, şi marea doamnă mi-a zis odată că a creat această operă în amintirea fiului ei cel mai mare care a murit într-un accident de avion, la douăzeci şi patru de ani, când era ofiţer în RAF.

- Ce trist, a comentat femeia, dar nu a mai spus nimic.

- Unii critici spun, am continuat, că aceasta este cea mai bună lucrare a ei şi că poţi observa dragostea Barbarei pentru fiul ei în lacrimile din ochii Fecioarei.

Femeia a luat cana şi a băut ceai înainte de a vorbi iar.

- Cât de minunat este că ați cunoscut-o în realitate, a zis ea. Eu am participat la un seminar la şcoala St Ives din Tate şi conferențiarul nici nu a pomenit de *Fecioara şi Pruncul.*

- Ei bine, o s-o găsiți în Capela Fecioarei. Sunt sigur că nu veți fi dezamăgită.

Pe când ea mai lua o înghițitură de ceai, m-am întrebat câte din zece ghicisem. În mod clar interesată de artă, locuieşte probabil în Londra şi desigur nu a venit la St Ives să facă plajă.

- Deci sunteți turistă? M-am aventurat eu, căutând alte indicii.

- Da, dar mătuşa mea este din St Mawes şi speră să vină cu mine la slujba de dimineață.

M-am simțit ca un prost. Probabil văzuse deja *Madona cu pruncul* şi ştia probabil mai multe despre Barbara Hepworth decât mine, dar era prea politicoasă ca să mă pună în încurcătură. Îşi dăduse seama şi că sunt orb? Dacă da, aceleaşi bune maniere o împiedicaseră să-mi dea de înțeles.

Am auzit cum îşi termină ceaiul. Pot să-mi dau seama şi de asta. Când Charlie s-a întors, i-a cerut nota de plată. El a rupt o filă din carnețel şi i-a dat-o. Ea i-a înmânat o bancnotă, iar el i-a dat rest câteva monede.

- Vă mulțumesc, doamnă, a spus Charlie, încântat. Probabil că-i dăduse un bacşiş generos.

- La revedere, a spus ea, îndreptându-şi vocea către mine. Mi-a făcut plăcere să discut cu dumneavoastră.

M-am ridicat, m-am înclinat uşor şi am spus:

- Sper că vă va plăcea slujba.

- Mulțumesc, a spus ea. Pe când se îndepărta, am auzit-o spunându-i lui Charlie:

- Ce om încântător. Dar ea n-avea cum să ştie cât de bine auzeam.

După aceea a plecat.

L-am aşteptat cu nerăbdare pe Charlie. Aveam multe întrebări să-i pun. Câte dintre bănuielile mele se vor dovedi corecte? Din zumzetul voios din cafenea, am bănuit că erau mulţi clienţi în acea dimineaţă, aşa că a durat un timp până ce Charlie a venit lângă mine din nou.

- Mai doriţi şi altceva, domnule Trevathan? M-a aţâţat el.

- Sigur că da, Charlie, i-am răspuns. Pentru început, vreau să ştiu totul despre doamna care a stat lângă mine. Era înaltă sau scundă? Blondă sau brunetă? Era subţire? Arătoasă? Era ...

Charlie a izbucnit în râs.

- Ce e aşa de amuzant? Am întrebat.

- Şi ea m-a întrebat exact aceleaşi lucruri despre dumneavoastră.

Când există un testament[*]

5

Toți ați auzit câte o poveste despre o asistentă medicală tânără și frumoasă care are grijă de un bătrân infirm, îl convinge să-și schimbe testamentul în favoarea ei și sfârșește prin a avea o avere, privându-i pe copii de moștenirea lor de drept. Mărturisesc că eram convins că am auzit toate variațiile pe această temă; cel puțin până ce am întâlnit-o pe domnișoara Evelyn Beattie Moore, și nici chiar acesta nu era numele ei adevărat.

Domnișoara Evelyn Mertzberger venise din Milwaukee. Se născuse în ziua în care murise Marilyn Monroe și acesta nu era singurul lucru pe care-l aveau în comun: Evelyn era blondă, avea acel tip de figură care-i face pe bărbați să se întoarcă după ea s-o mai vadă o dată și avea niște picioare pe care rar le vezi cu excepția reclamelor la ciorapi.

Mulți dintre prietenii ei spuneau cât de bine seamănă cu Marilyn Monroe, așa că n-a surprins pe nimeni faptul că Evelyn a plecat de la școală direct la Hollywood. Sosind în Cetatea Îngerilor, și-a schimbat numele în Evelyn Beattie Moore (jumătate Mary Taylor Moore și jumătate Warren Beattie), dar a descoperit repede că, spre deosebire de Marilyn, nu avea talent și niciun număr de ședințe cu regizorii nu va remedia acest lucru.

De îndată ce Evelyn a acceptat acest lucru - ceea ce nu era uşor pentru o tânără actriță în devenire - a început să-şi caute o altă slujbă - ceea ce era greu în oraşul cu o mie de blonde.

Îşi cheltuise aproape toate economiile închiriind un mic apartament în Glendale şi cumpărând o mică garderobă pentru audiții, agenții de fotografiere şi interminabilele petreceri la care erau trimişi tinerii plini de speranță.

După ce şi-a verificat ultima oară contul în bancă, Evelyn a luat o decizie neapărat necesară dacă voia să nu se întoarcă în Milwaukee şi să admită că nu era ceea ce prietenii ei crezuseră că era. Dar ce altceva ar fi putut să facă?

Dacă Evelyn n-ar fi văzut reclama când răsfoia Pagini Aurii căutând un electrician, nu i-ar fi venit niciodată ideea. A durat un timp până ce a dat telefon şi, asta abia după ce avertizarea pentru plata chiriei pe ultimele trei luni nu îi aterizase în cutia poştală.

Agenția „Vânătoare Plăcută" o asigura pe Evelyn că persoanele de escortă nu aveau niciun fel de alte obligații decât să cineze cu clientul. Erau o agenție profesională care oferea tinere doamne plăcute ca însoțitoare pentru domni discreți. Totuşi, nu era treaba lor dacă aceste tinere doamne aranjau ceva special cu clientul. Cum agenția lua 50 la sută din câştiguri, Evelyn a înțeles mesajul.

S-a hotărât mai întâi că se va culca cu vreun client doar dacă simțea că ar fi existat vreo şansă să dezvolte o relație pe termen lung. Totuşi, şi-a dat seama repede că ideea majorității bărbaților despre relațiile pe termen lung era cam de o oră, în unele cazuri jumătate de oră, dar, cel puțin, noul ei serviciu

îi permitea să-şi plătească chiria şi chiar să-şi deschidă un cont de economii.

***

Când Evelyn a sărbătorit - sau, mai exact, n-a zis nimic - despre cea de-a treizecea ei aniversare, s-a hotărât să se răzbune pe bărbaţi.

Deşi nu prea mulţi bărbaţi se mai întorceau să se mai uite o dată la ea, Evelyn strânsese destui bani pentru a trăi confortabil. Dar nu destui pentru a se asigura că va continua cu acelaşi stil de viaţă şi după a patruzecea aniversare şi nu mai putea fi sigură nici că se mai uita cineva la ea.

Evelyn a dispărut şi şi-a schimbat iar numele. După trei luni, Lynn Beattie a apărut în Florida, şi s-a înscris la un curs pentru a obţine o diplomă de la Colegiul de asistente medicale din Miami.

Aţi putea întreba de ce Evelyn alesese Statul Soarelui pentru noua ei îndeletnicire. Cred că se poate explica prin câteva statistici pe care le descoperise în cercetările ei. În revista *Playboy* citise un articol în care se arăta că Florida era statul cu cel mai mare număr de milionari şi că majoritatea acestora se retrăseseră din activitate şi mai sperau să trăiască vreo zece ani. Totuşi, şi-a dat repede seama că va trebui să studieze mai mult dacă spera să fie prima din clasă, pentru că urma să se întâlnească cu rivale puternice care aveau aceeaşi idee.

În timpul unui sfârşit de săptămână petrecut cu un doctor însurat, de vârstă mijlocie, Lynn a descoperit, fără să se uite în notiţele de la curs, nu numai

că Jackson Memorial Hospital era casa de bătrâni cea mai scumpă din stat, ci şi că nu oferea taxe speciale pentru cei care le meritau.

De îndată ce Lynn a obţinut diploma, cu o notă care i-a surprins pe colegii ei, dar nu şi pe profesor, a solicitat o slujbă la Jackson Memorial.

A fost intervievată de trei oameni, dintre care doi, inclusiv directorul medical, nu erau siguri că domnişoara Lynn Beattie provenea dintr-un mediu potrivit pentru a fi asistentă la Jackson. Al treilea i-a lovit maşina pe drumul spre casă şi, în dimineaţa următoare, i-a convins pe colegii lui să se răzgândească.

Lynn Beattie a început să lucreze ca asistentă medicală în prima zi din luna următoare. Nu s-a grăbit să treacă la următoarea parte a planului ei, conştientă că, dacă directorul medical ar fi descoperit ce punea la cale, o va destitui fără să se gândească prea mult.

Din prima zi, Lynn şi-a văzut conştiincioasă de treabă, fără să iasă în evidenţă, dar ţinându-şi ochii deschişi. A descoperit repede că un spital, ca orice alt loc de muncă, avea bârfitorii proprii, care erau gata să transmită orice fărâmă de informaţie oricui era gata să asculte. Lynn dorea să asculte. După câteva săptămâni, Lynn aflase ceea ce trebuia să ştie despre doctori şi, mai târziu, mult mai multe despre pacienţi.

Erau douăzeci şi trei de doctori care se ocupau de şaptezeci şi unu de pacienţi. Pe Lynn n-o interesa câte asistente erau, pentru că nu avea planuri pentru ele, cu condiţia să nu dea peste o rivală.

Bârfitorii i-au spus că trei dintre doctori presupuneau că toate asistentele voiau să se culce cu ei, ceea ce i-a uşurat lui Lynn cercetările următoare. După alte câteva săptămâni, inclusiv câteva „opriri", a descoperit, fără să-şi noteze, că şaizeci şi opt dintre pacienţi erau căsătoriţi, senili sau, mai rău, primeau vizite regulate de la rude. Lynn a trebuit să accepte faptul că 90 la sută dintre femei fie trăiau mai mult decât soţii lor, fie divorţau de ei. Toate acestea făceau parte din Visul american. Totuşi, Lynn a reuşit să-şi facă o listă scurtă cu trei candidaţi care nu erau afectaţi de astfel de probleme: Franck Cunningham Jr, Larry Schumacher III şi Arthur J. Sommerfield.

Franck Cunningham a fost eliminat când Lynn a descoperit că avea două amante, dintre care una era însărcinată şi îi intentase un proces de paternitate, cerând un test ADN.

Larry Schumacher III a fost şi el tăiat de pe listă când Lynn a aflat că era vizitat în fiecare zi de prietenul său apropiat, Gregory, care nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani. Şi gândindu-te la asta, cam aceeaşi era situaţia în toată Florida.

Însă al treilea candidat corespundea tuturor criteriilor.

Arthur J. Sommerfield era un bancher pensionat a cărui valoare, conform revistei *Forbes* - publicaţie care înlocuise *Playboy* în lectura lui Lynn - era estimată la aproximativ o sută de milioane de dolari: avere care crescuse constant sub îngrijirea a trei generaţii de Sommerfield. Arthur era un văduv care fusese căsătorit o singură dată (altă raritate în Florida), cu Arlene, care murise de cancer la sân cu vreo şapte ani înainte. Avea doi copii: Chester şi Joni, care

locuiau în străinătate. Chester lucra pentru o companie de inginerie din Brazilia, era căsătorit şi avea trei copii, iar sora lui, Joni, se logodise recent cu un grădinar peisajist din Montreal. Cu toate că-i scriau regulat tatălui lor şi îi telefonau cam în fiecare duminică, nu-l vizitau des.

După şase săptămâni, după o curte mai lentă decât normal, Lynn a fost transferată în aripa personală a doctorului William Grove, care era doctorul personal al viitoarei victime.

Doctorul Grove avea impresia că singurul motiv pentru care Lynn ceruse transferul era dorinţa de a fi lângă el. Era impresionat de seriozitatea cu care tânăra asistentă îşi trata responsabilităţile. Întotdeauna era gata să lucreze în tura de noapte şi nu se plângea niciodată de orele suplimentare, mai ales după ce o informase că bietul domn Sommerfield nu mai avea mult de trăit.

Lynn a intrat repede în rutina zilnică, îndeplinindu-i toate dorinţele pacientului. Domnul Sommerfield dorea ca ziarul de dimineaţă, *International Herald Tribune*, şi băutura sa preferată, o cană cu ciocolată fierbinte, să se afle pe măsuţa de lângă pat la câteva momente după ce se trezea. La ora zece, îl ajuta pe Arthur - el insista să i se spună Arthur - să se îmbrace. La ora unsprezece, se aventurau afară pentru plimbarea prin grădină, în care el se agăţa de ea întotdeauna. Ea nu s-a plâns niciodată de care parte a anatomiei ei se agăţa el.

După prânz, îi citea bătrânului până ce adormea, uneori Steinbeck, dar mai adesea Chandler. La ora cinci, Lynn îl trezea ca să urmărească reluările

emisiunii lui preferate de la televizor, *The Phil Silvers Show*, după care lua o cină uşoară.

La ora opt, îi dădea un singur pahar de whisky - nu a durat mult până ce a aflat că Glenmorangie era acceptabil - şi un trabuc cubanez. Doctorul Grove strâmba din nas la amândouă, dar Lynn îl încuraja.

- Pur şi simplu n-o să-i spunem, îi zicea Lynn înainte de a stinge lumina. Apoi strecura o mână sub cuvertură şi o ţinea acolo până ce Arthur adormea un somn adânc, mulţumit. Alt lucru despre care nu-i spunea doctorului.

***

Unul dintre angajaţii de la Jackson Memorial Hospital trebuia să se asigure că pacienţii erau trimişi acasă când era clar că nu mai aveau decât câteva săptămâni de trăit.

- E mult mai plăcut să-ţi petreci ultimele zile într-un mediu familiar, i-a explicat doctorul Grove lui Lynn. Şi pe urmă, a adăugat el în şoaptă, nu e bine dacă cineva care vine la Jackson Memorial moare aici.

Auzind despre iminenta sa ieşire din spital - care, pe scurt, însemna deces - Arthur a refuzat să plece dacă nu-l acompania Lynn. Nu dorea să angajeze o asistentă de la agenţii care nu-i înţelegeau obiceiurile zilnice.

- Deci, cum te-ai simţi dacă ne-ai părăsi câteva săptămâni? A întrebat-o doctorul Grove în intimitatea biroului său.

- Nu vreau să te părăsesc, William, a spus ea, luându-l de mână, dar dacă vrei s-o fac ...

- Nu vom fi despărțiți mult, dragă, a spus doctorul Grove, luând-o în brațe. Şi, oricum, ca doctor al lui, îl voi vizita cel puțin de două ori pe săptămână.

- Dar ar mai putea trăi luni, poate chiar ani, s-a plâns Lynn, agățându-se de el.

- Nu, draga mea, nu este posibil. Pot să te asigur că vor fi cel mult câteva săptămâni. Doctorul Grove n-a observat zâmbetul de pe fața ei.

***

După zece zile, Arthur J. Sommerfield a fost externat de la Jackson Memorial Hospital şi dus acasă, în Bel Air.

Stătea liniştit pe bancheta din spate, ținând-o pe Lynn de mână. Nu a zis nimic până ce şoferul nu a trecut de porțile din fier forjat şi a intrat pe o alee lungă, oprind maşina în fața conacului din cărămidă roşie.

- Asta e casa familiei, a zis Arthur, mândru.

Şi aici îmi voi petrece restul vieții, s-a gândit Lynn, admirând măreața clădire situată în centrul unei pajişti imense, înconjurată de flori şi de sute de copaci, din care Lynn nu văzuse niciodată într-un parc public.

S-a aranjat într-o cameră de lângă dormitorul lui Arthur şi a continuat să-şi îndeplinească obligațiile, sfârşind întotdeauna ziua cu un masaj fericit, cum i se zicea la agenție.

Într-o joi seara, după al doilea whisky (permis de Lynn doar când era sigură că doctorul Grove nu va veni în vizită), Arthur i-a spus:

- Nu mai am mult de trăit, draga mea. Lynn a început să protesteze, dar bătrânul a dat nepăsător din mână, după care a continuat: Şi aş vrea să-ţi las ceva în testamentul meu.

„Ceva" nu era exact ce avea Lynn în minte.

- Cât eşti de amabil, a spus ea. Dar, Arthur, eu nu vreau nimic ... A ezitat. Poate doar ...

- Da, draga mea?

- Poate ai putea face o donaţie pentru o cauză nobilă? Sau o donaţie de caritate pe numele meu?

- Ce atentă eşti, dragă. Dar n-ai vrea o amintire personală de la mine?

Lynn s-a prefăcut că se gândeşte o vreme înainte de a răspunde:

- Ştii, m-am ataşat de bastonul tău cu mâner de argint, cel pe care-l luai în plimbările de la Jackson Memorial. Şi, dacă familia ta nu obiectează, aş dori şi fotografia care este pe biroul tău - cea de când erai student la Princeton. Erai aşa de frumos, Arthur.

Bătrânul a zâmbit.

- Le vei avea pe amândouă, draga mea. Voi vorbi mâine cu avocatul.

***

Domnul Haskins, partener senior la firma Haskins, Haskins & Purbright, nu era genul de om care să cedeze farmecelor domnişoarei Beattie. Totuşi, a aprobat cu dragă inimă dorinţa clientului său de a adăuga câteva donaţii serioase unor organizaţii caritabile şi altor instituţii prin testamentul său - la urma-urmei, şi el fusese educat tot la Princeton. Şi, desigur, nu a obiectat când Arthur i-a spus că dorea

să-şi lase bastonul cu mâner din argint şi o fotografie a lui de când era la Princeton asistentei sale devotate, domnişoara Lynn Beattie.

- Doar o amintire, înţelegeţi, a murmurat Lynn când avocatul scria cuvintele lui Arthur.

- Vă voi trimite documentele într-o săptămână, a spus domnul Haskins, pe când se ridica, în caz că veţi dori să mai faceţi şi alte modificări.

- Mulţumesc, Haskins, a spus Arthur, dar a adormit înainte de a avea ocazia să dea mâna cu el.

***

Domnul Haskins îşi respecta întotdeauna angajamentele, aşa că un plic mare, marcat *Privat şi Confidenţial*, a sosit prin curier după cinci zile. Lynn l-a dus direct la ea în cameră de îndată ce Arthur a adormit şi a studiat fiecare silabă din cele patruzeci şi şapte de pagini, atent documentate. După ce a întors ultima pagină, a ştiut că trebuia schimbat doar un singur paragraf înainte ca bătrânul să-l semneze.

Când Lynn i-a adus lui Arthur tava cu micul-dejun, în dimineaţa următoare, i-a dat ziarul şi i-a spus:

- Nu cred că domnul Haskins mă simpatizează.

- De ce spui asta, draga mea? A întrebat Arthur, despăturind *Herald Tribune*.

Ea a pus o copie a testamentului pe masă şi a comentat:

- Nu scrie nimic de bastonul cu mâner din argint şi nici de fotografia ta. Mi-e teamă că nu voi mai avea nimic care să-mi amintească de tine.

- Lua-l-ar naiba, a spus Arthur, vărsându-şi ciocolata. Dă-mi-l imediat la telefon.

- Nu e necesar, a spus Lynn. Trec eu pe la biroul lui azi după-masă. O să-i las testamentul şi o să-i amintesc de generoasa ta ofertă. Poate doar a uitat.

- Da, aşa să faci, dragă. Dar să te întorci la timp pentru *Phil Silvers*.

Lynn a trecut într-adevăr pe la Haskins, Haskins & Purbright în acea după-amiază în drum spre biroul unui domn Kullick, cu care îşi dăduse întâlnire mai înainte. Îl alesese pe domnul Kullick din două motive. Primul era că părăsise firma Haskins, Haskins & Purbright cu câţiva ani înainte, nefiind luat ca partener. Mai erau câţiva avocaţi în oraş care împărtăşiseră aceeaşi soartă, dar ceea ce înclina balanţa în favoarea domnului Kullick era faptul că acesta era vicepreşedintele filialei locale a *National Rifle Association*.

Lynn a luat liftul până la etajul patru. Când a intrat în biroul avocatului, domnul Kullick s-a ridicat s-o întâmpine, invitându-şi viitoarea clientă să ia loc.

- Cu ce vă pot ajuta, domnişoară Beattie? A întrebat el, chiar înainte să se aşeze.

- Nu mă puteţi ajuta, a spus Lynn, dar cel pentru care lucrez are nevoie de serviciile dumneavoastră. Nu poate veni în persoană pentru că, din păcate, e la pat.

- Îmi pare rău, a spus domnul Kullick. Totuşi, aş vrea să ştiu pe cine voi reprezenta. Când a auzit numele, s-a ridicat din scaun şi şi-a îndreptat cravata.

- Domnul Sommerfield şi-a făcut de curând un nou testament, a spus Lynn, şi doreşte ca un paragraf de la pagina treizeci şi doi să fie modificat. I-a înmânat testamentul făcut de domnul Haskins şi paragraful reformulat pe care-l bătuse la maşină pe

carnetul de notițe al lui Arthur, deasupra semnăturii pe care o mâzgălise acesta după un al treilea whisky.

După ce domnul Kullick a citit amendamentul, a tăcut o vreme.

- Voi reface cu plăcere testamentul pentru domnul Sommerfield, dar va trebui desigur să fiu prezent când îl va semna. S-a oprit. Va trebui să fie contrasemnat şi de un martor independent.

- Bineînțeles, a spus Lynn, care nu se aşteptase la această problemă şi şi-a dat seama că-i va lua ceva timp ca s-o rezolve. Să spunem joia următoare, la ora cinci, domnule Kullick?

Avocatul şi-a verificat jurnalul, a tăiat ceva şi a pus numele Sommerfield în loc. Lynn s-a ridicat din scaun.

- Văd că acest testament a fost făcut la început de Haskins, Haskins & Purbright, a spus Kullick.

- Aşa este, domnule Kullick, a spus Lynn chiar înainte să ajungă la uşă. S-a întors şi i-a zâmbit dulce.

- Domnului Sommerfield i s-a părut că taxele domnului Haskins au devenit .. exorbitante, cred că a spus. A deschis uşa. Sper că nu veți face aceeaşi greşeală, domnule Kullick, pentru că s-ar putea să mai apelăm la dumneavoastră în viitor. A închis cu grijă uşa în urma ei.

***

La ora patru, în joia următoare, Lynn era sigură că rezolvase toate problemele legate de cererile domnului Kullick şi că toate erau cum trebuie. Ştia că, dacă ar fi făcut o singură greşeală, şi-ar fi pierdut

aproape un an din viață şi tot ce ar fi câştigat din acel an ar fi fost un baston cu mâner din argint şi fotografia unui tânăr la Princeton care nici nu-i plăcea prea mult.

Pe când stătea împreună cu Arthur şi urmărea încă un episod din viața sergentului Bilko, Lynn îşi revedea programul în minte, încercând să-şi dea seama ce ar fi putut să apară în ultimul moment şi s-o încurce. Domnul Kullick trebuia să ajungă la timp dacă planul ei urma să meargă bine. Se uita la ceas din cinci în cinci minute.

Când spectacolul s-a terminat în sfârşit, cu Bilko reuşind cumva să-l păcălească pe colonelul John T. Hall, iar Lynn a închis televizorul, i-a turnat lui Arthur o porție generoasă de whisky şi i-a dat o havană.

- Ce am făcut ca să merit asta? A întrebat el, lovind-o uşor peste fund.

- Vine cineva să te vadă, Arthur, aşa că nu trebuie să adormi.

- Cine? A întrebat Arthur, dar nu înainte de a bea puțin whisky.

- Un domn Kullick. Este unul dintre asociații domnului Haskins.

- Şi ce vrea? A întrebat-o pe Lynn în timp ce ea îi aprindea un chibrit şi-l ținea lângă trabuc.

- Aduce ultima versiune a testamentului tău, ca să poți să-l semnezi. După aceea, nu te va mai deranja.

- A inclus acum şi ce ți-am lăsat ție?

- M-a asigurat că dorințele tale vor fi îndeplinite complet, dar trebuie să le confirmi tu, personal, a zis Lynn în timp ce clopoțelul suna.

- Bine, a aprobat Arthur, mai luând o duşcă de whisky înainte ca Lynn să-i umfle pernele şi să-l ajute să se ridice.

După câteva momente s-a auzit o bătaie timidă la uşă şi a intrat fata în casă, urmată de domnul Kullick. Arthur s-a uitat cu atenție la intrus printr-un norişor de fum.

- Bună ziua, domnule Sommerfield, a spus avocatul, îndreptându-se spre pat. Intenționase să dea mâna cu bătrânul, dar când a văzut privirea dispre-țuitoare a acestuia, s-a răzgândit.

- Numele meu este Kullick, domnule, a spus el, rămânând la marginea patului.

- Ştiu, i-a zis Arthur. Şi ai venit în legătură cu testamentul meu.

- Da, domnule, aşa este, şi ...

- Şi ți-ai amintit să incluzi donațiile pentru asistenta mea, de data aceasta?

- Da, Arthur, l-a întrerupt Lynn. Ți-am spus totul când m-am întors din vizita pe care i-am făcut-o domnului Kullick săptămâna trecută.

- Ah, da, îmi amintesc, a spus Arthur, terminându-şi paharul.

- Mi-ai dat tot - a făcut o pauză - ce ți-am cerut.

- Totul? A întrebat Arthur.

- Da, a răspuns ea, ceea ce este mai mult decât merit. Dar dacă vrei să te răzgândeşti ... a adăugat ea, umplându-i din nou paharul.

- Nu, nu, meriți chiar mai mult de atât.

- Mulțumesc, Arthur, a spus ea, luându-l de mână.

- Hai să terminăm odată, a spus bătrânul, plictisit, îndreptându-şi atenția către Kullick.

- Ați dori să vă recitesc toate clauzele, domnule?

- Desigur că nu. Haskins a pierdut o groază de timp cu asta data trecută.

- Cum doriți, domnule. Atunci tot ceea ce mai rămâne de făcut este să semnați documentul. Dar, după cum i-am explicat domnişoarei Beattie, avem nevoie de un martor.

- Sunt sigură că menajera domnului Sommerfield va fi fericită să fie martoră, a spus Lynn, pe când clopoțelul suna din nou.

- Mi-e teamă că nu este posibil, a spus Kullick.

- De ce nu? A întrebat Lynn, care îi dăduse deja Paulei douăzeci de dolari pentru aceasta.

- Pentru că şi ea este beneficiară a testamentului, a spus Kullick, şi, prin urmare, nu este potrivită ca martoră.

- Aşa este, a spus Arthur. Întorcându-se spre Lynn i-a zis:

- I-am lăsat serviciul de seară din argint. S-a aplecat şi i-a şoptit: Dar te asigur că mânerul bastonului este, ca şi tine, din argint curat.

Lynn a zâmbit pe când se gândea disperată cine ar putea să-i ia locul Paulei. S-a gândit mai întâi la şofer, dar şi-a amintit că şi acesta era beneficiar - vechea maşină a lui Arthur. Nu voia să rişte să treacă iar prin tot procesul, dar nu-i venea în minte niciun martor potrivit să ia locul menajerei aşa de repede.

- Ați putea să vă întoarceți mâine la aceeaşi oră? A întrebat ea, încercând să-şi păstreze calmul. Până atunci sunt sigură că ... A fost întreruptă de o bătaie în uşă, şi doctorul Grove şi-a făcut apariția în cameră.

- Cum te simți, Arthur? A întrebat.

- Nu prea rău, a zis Arthur. Şi aş fi chiar mai bine dacă ai putea fi martor când semnez. Sau şi Grove este beneficiar în testament? L-a întrebat pe Kullick.

- Desigur că nu, a răspuns doctorul Grove înaintea avocatului. Este împotriva politicii companiei ca un angajat la Jackson Memorial să primească o donaţie de la un pacient.

- Bine, atunci ai putea să faci ceva ca să-ţi câştigi banii, Grove. Adică, doar dacă domnul Kullick te consideră acceptabil.

- Este chiar foarte acceptabil, a spus Kullick, deschizându-şi mapa şi scoţând trei dosare groase. A întors încet paginile, arătând cruciuliţele în creion aflate la sfârşitul paginilor care necesitau ambele semnături.

Deşi Lynn făcuse un pas înapoi ca să nu pară prea implicată în proces, bătăile de inimă nu i-au revenit la normal până ce toate trei copiile nu au fost semnate de cei doi.

De îndată ce a terminat cu semnatul, Kullick a strâns documentele, a pus o copie în mapa lui şi i-a dat celelalte două domnului Sommerfield, care le-a îndepărtat, aşa că Lynn le-a pus într-un sertar de lângă pat.

- Acum voi pleca, domnule, a spus Kullick, încă neavând suficient curaj să strângă mâna celui mai nou client al său.

- Transmite-i urările mele de bine domnului Haskins, a spus Arthur, închizându-şi stiloul.

- Dar nu mai lucrez pentru ...

- Spuneţi-i când îl mai vedeţi, a spus Lynn repede, că desigur nu a ţinut seama de toate dorinţele domnului Sommerfield atunci când a avut în vedere

donația sa generoasă pentru mine. Dar asigurați-l că nu sunt eu persoana care să poarte pică cuiva.

Doctorul Grove s-a încruntat, dar n-a zis nimic.

- Foarte mărinimos din partea ta, dragă, a spus Arthur.

- Când îl voi vedea, a repetat Kullick. Apoi a adăugat: Cred că este de datoria mea să vă spun, domnule Sommerfield, că urmaşii dumneavoastră au dreptul să ...

- Nu începe şi tu, Kullick. Când aveți de gând să acceptați cu toții că m-am hotărât şi că nimic din ce ați spune nu mă va face să mă răzgândesc? Acum, vă rog să ne părăsiți.

- Cum doriți, domnule, a spus Kullick, îndepărtându-se pe când doctorul Grove îi punea pacientului său termometrul în gură.

Lynn l-a însoțit pe avocat la uşă.

- Mulțumesc, domnule Kullick, menajera vă va însoți la ieşire.

Kullick a plecat fără să mai spună un cuvânt şi Lynn, după ce a închis uşa în urma lui, s-a întors la capul patului lui Arthur, unde doctorul Grove studia termometrul.

- Ți-a crescut puțin temperatura, Arthur, dar nu e de mirare, având în vedere agitația din ultima oră. Întorcându-se spre Lynn a adăugat: Poate ar fi bine să-l lăsăm să se odihnească puțin înainte de masă. Lynn a încuviințat.

- La revedere, Arthur, a spus el, cu voce tare. Ne vedem peste câteva zile.

- La revedere, Grove, a spus Arthur, dând drumul la televizor.

- Pare foarte slăbit, a spus doctorul Grove în timp ce Lynn îl însoțea pe scări. Îi voi sfătui pe copiii lui să vină acasă în câteva zile. Nu cred că mai rezistă mult.

- Mă voi asigura că li s-au aranjat camerele, a spus Lynn, şi că şoferul domnului Sommerfield îi ia de la aeroport.

- Foarte frumos din partea ta, a spus Grove, mergând pe hol. Vreau să ştii, Lynn, cât de mult apreciez tot ce faci pentru Arthur. Când te vei întoarce la Jackson Memorial, îi voi recomanda directorului să te promoveze şi să-ți crească salariul.

- Doar dacă ți se pare că merit, a spus Lynn, timidă.

- Meriți mult mai mult, a spus Grove. Dar îți dai seama, a mai spus el, coborându-şi vocea pentru că o văzuse pe menajeră venind din bucătărie, că, dacă Arthur ți-a lăsat ceva prin testament, orice nimic ar fi, ți-ai putea pierde slujba?

- Aş pierde mult mai mult decât asta, a spus Lynn, strângându-i mâna.

Grove a zâmbit când menajera i-a deschis uşa.

- La revedere, scumpo, a şoptit el.

- La revedere, doctor Grove, a spus Lynn, pentru ultima oară. A fugit sus pe scări în dormitor unde l-a găsit pe Arthur, cu un trabuc într-o mână şi paharul gol în cealaltă, uitându-se la *The Johnny Carson Show*. După ce i-a mai turnat un whisky, Lynn s-a aşezat lângă el. Arthur aproape adormise când Carson le-a urat celor treizeci de milioane de spectatori ai săi cuvintele familiare: „Ne vedem mâine-seară la aceeaşi oră". Lynn a închis televizorul, a scos cu îndemânare trabucul dintre degetele lui

Arthur şi l-a pus în scrumieră, pe măsuţă, apoi a stins lumina de la capul patului.

- Sunt încă treaz, a spus Arthur.

- Ştiu că eşti, a comentat Lynn. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte, înainte de a strecura un braţ sub pătură. Nu a spus nimic când o mână a rătăcit uşor pe coapsa ei. S-a oprit când a auzit oftatul obişnuit, urmat de răsuflarea adâncă. Şi-a scos mâna de sub pătură şi s-a dus în baie, întrebându-se de câte ori va mai fi nevoie să ...

Din păcate, copiii au ajuns doar la câteva ore după ce Arthur se stinsese liniştit în somn.

***

Domnul Haskins şi-a luat ochelarii în semilună de pe vârful nasului, a lăsat jos testamentul şi s-a uitat la cei doi clienţi ai săi.

- Deci tot ceea ce primesc, a spus Chester Sommerfield, fără să încerce să-şi ascundă mânia, este bastonul cu mâner din argint, iar Joni primeşte o fotografie a lui tata de când era un boboc la Princeton?

- În timp ce toate bunurile sale lumeşti, a confirmat domnul Haskins, îi revin unei domnişoare Lynn Beattie.

- Şi ce naiba a făcut ea că să merite *totul*? A întrebat Joni.

- Ca să citez din testament, a spus Haskins, uitându-se la el, „devotatei mele asistente medicale şi prietenă apropiată".

- Şi nu există nişte scăpări de care să putem profita? A întrebat Chester.

- Improbabil, a spus Haskins, deoarece, cu excepția unui paragraf, eu am scris testamentul.

- Dar tocmai acel paragraf schimbă sensul testamentului, a spus Joni. Sigur că o vom da pe această femeie în judecată. Orice juriu poate vedea că femeia este o impostoare care l-a păcălit pe tata să semneze un alt testament doar la câteva zile după ce l-ați modificat pe cel dinainte.

- S-ar putea să aveți dreptate, a spus Haskins, dar, având în vedere împrejurările, nu v-aş sfătui să contestați validitatea testamentului.

- Dar angajații firmei dumneavoastră au adus dovezi irefutabile că domnişoara Beattie nu era decât o prostituată de rând, a spus Chester, şi calificările ei ca asistentă medicală au fost cu siguranță exagerate. De îndată ce tribunalul va afla adevărul, desigur că petiția noastră va fi admisă.

- În mod normal aş fi de acord cu dumneavoastră, domnule Chester, dar acestea nu sunt împrejurări normale. După cum am spus, nu v-aş sfătui s-o dați în judecată.

- Dar de ce nu? A revenit Joni. Cel puțin putem demonstra că tata nu era în toate mințile când a semnat testamentul.

- Mi-e teamă că vom fi luați în râs la tribunal, a spus Haskins, când ceilalți vor arăta că testamentul l-a avut ca martor pe un doctor foarte respectat care a stat lângă tatăl dumneavoastră chiar până în ziua în care a murit.

- Eu tot aş risca, a spus Chester. Doar gândiți-vă puțin din punctul ei de vedere. Ea este o prostituată fără un ban care a fost destituită de curând din serviciu fără nicio referință şi, desigur, nu vrea ca

activitatea ei trecută să fie adusă în fața tribunalului şi publicată în ştirile de seară şi apoi pe prima pagină a ziarelor de dimineață.

- S-ar putea să aveți dreptate, a spus Haskins. Dar este datoria mea ca avocat să-mi informez clienții atunci când cred că nu pot câştiga.

- Doar nu vă îngrijorează să-l aduceți pe Kullick la tribunal, a spus Chester. La urma-urmei, n-ați crezut că este suficient de bun ca partener la firma dumneavoastră.

Haskins a ridicat o sprânceană.

- S-ar putea să fie adevărat, dar nu m-aş înfrunta cu domnul Kullick. Şi-a îndepărtat ochelarii in formă de semilună pe vârful nasului şi a luat iar testamentul, apoi a întors câteva pagini înainte de a ajunge la paragraful care-l interesa. S-a uitat solemn la clienții săi înainte de a începe să citească.

- „Ofer, de asemenea, zece milioane de dolari universității mele, Princeton University; cinci milioane de dolari Asociației de Veterani din America; cinci milioane de dolari Conferinței Preşedinților pentru a-i asista în activitatea lor în Israel; cinci milioane de dolari Partidului Republican pe care l-am susținut toată viața; şi, în cele din urmă, cinci milioane de dolari Asociației Naționale de Arme de Foc, cu ale cărei scopuri sunt de acord şi pe care am susținut-o întotdeauna."

Bătrânul avocat şi-a ridicat privirea.

- Vreau să vă explic că niciuna dintre aceste donații nu era în testamentul original al tatălui vostru, a mai spus el, înainte de a adăuga: şi, cu toate că nu mă îndoiesc că-l putem învinge pe domnul Kullick, dacă ar fi singurul nostru oponent, vă asigur că avem

foarte puține şanse să învingem cinci dintre cele mai mari şi prestigioase firme de avocatură din țară. Împreună, vă vor seca de bani chiar înainte de a ajunge la tribunal. Mă tem că nu vă pot recomanda decât să vă mulțumiți cu bastonul cu mâner din argint şi fotografia tatălui dumneavoastră la Princeton.

- În timp ce ea o şterge elegant cu şapte milioane de dolari, a spus Joni.

- Sacrificând treizeci de milioane ca să se asigure că nu o veți duce niciodată în fața tribunalului, a spus Haskins, lăsând testamentul pe birou. Deşteaptă femeie, această Lynn Beattie, şi nici măcar nu este numele ei adevărat.

*Înşelătoria**

6

Judecătorul s-a uitat în jos la acuzat şi s-a încruntat.

- Kevin Bryant, ai fost găsit vinovat de jaf armat. O crimă pe care ai plănuit-o cu o îndemânare şi ingeniozitate remarcabile. În timpul procesului ne-am lămurit că ai ştiut exact când să ataci victima, domnul Neville Abbott, un respectabil negustor de diamante din Hatton Garden. L-ai ameninţat pe paznic cu o puşcă şi l-ai obligat să deschidă camera blindată în care domnul Abbott îi arăta unui dealer din Olanda lotul de diamante netăiate pe care le cumpărase recent din Africa de Sud cu aproximativ zece milioane de lire sterline.

Mulţumită muncii neobosite desfăşurate de poliţie, ai fost arestat după câteva zile, cu toate că diamantele nu au fost găsite. În cele şapte luni în care ai fost ţinut în custodie ţi s-a dat ocazia să dezvălui locul în care se află diamantele, dar ai ales să n-o faci.

Ţinând seama de acest fapt, precum şi de dosarul tău, nu am de ales decât să te condamn la doisprezece ani de închisoare. Totuşi, domnule Bryant, aş putea avea în vedere o reducere a pedepsei dacă te-ai răzgândi şi ai informa poliţia despre locul în care se află diamantele. Scoateţi prizonierul din sală.

Detectivul inspector Matthews s-a încruntat urmărindu-l pe Bryant condus jos, în celule, înainte de a fi trimis la închisoarea Belmarsh. Ca poliţist, ar trebui să simţi o oarecare mândrie, aproape o plăcere, când eşti responsabil pentru prinderea unui criminal, dar, de data aceasta, Matthews nu simţea nicio mândrie şi nici n-o va simţi până nu va pune mâna pe diamante. Era convins că Bryant nu avusese timp să le vândă şi probabil că le ascunsese pe undeva.

Detectivul inspector Matthews încercase să încheie un aranjament cu Bryant de mai multe ori. Chiar îi oferise să-i schimbe acuzaţia în jaf cu circumstanţe agravante, pentru care se dădea o pedeapsă mai mică, cu condiţia ca Bryant să pledeze vinovat şi să-i spună unde sunt diamantele. Dar Bryant îi dăduse întotdeauna acelaşi răspuns:

- O să-mi fac pedeapsa, şefu'.

***

Benny Friedman, cunoscut printre deţinuţi ca Benny Gardul, ispăşea o condamnare de şase ani pentru trafic de bunuri furate. Un hoţ oarecare îi aducea marfa şi Benny îi dădea 20 la sută din valoare în bani peşin, apoi o vindea unui mijlocitor pentru 50 la sută şi obţinea un profit frumos.

Din când în când, Benny era prins şi trebuia să stea o vreme la zdup. Dar cum nu plătea niciun penny impozit, avea întotdeauna de lucru şi nu se temea că va rămâne sărac, considera scurta şedere în închisoare ca o parte a meseriei sale. Dar dacă poliţia îi oferea o alternativă la închisoare, Benny era

gata să asculte. La urma-urmei, de ce ai vrea să stai în spatele gratiilor mai mult decât e cazul?

- Verificare de droguri, a zbierat un ofițer deschizând uşa grea a celulei lui Benny.

- Nu mă ocup cu droguri, domnule Chapman, i-a spus Benny, fără să se mişte de pe pat.

- Mişcă-ți fundul sus, Friedman, şi iute. De îndată ce-ți verifică urina vii înapoi şi te bucuri de binemeritata odihnă.

Benny a împăturit exemplarul din *Sun*, a coborât încet din pat şi a pornit-o pe coridor înspre aripa medicală. Niciun ofițer nu s-a obosit să-l însoțească în timp ce era afară din celulă, pentru că el nu le făcea niciodată necazuri. Trebuie să-ți păstrezi reputația, chiar şi în închisoare.

Când Benny a ajuns la infirmerie, a fost surprins să nu găsească pe niciunul dintre deținuții obişnuiți la controlul pentru droguri. De fapt, părea să fie singurul deținut de acolo.

- Pe aici, Friedman, a spus un ofițer pe care nu l-a recunoscut. La câteva momente după ce a intrat în infirmerie, a auzit o cheie răsucindu-se în broasca din spatele lui. S-a uitat în jur şi l-a văzut pe vechiul lui prieten, detectivul inspector Matthews, care-l arestase de mai multe ori în trecut stând pe unul dintre paturi.

- Cărui fapt îi datorez această onoare, domnule Matthews? A întrebat Benny imediat.

- Am nevoie de ajutorul tău, Benny, a spus inspectorul, fără să sugereze ca bătrânul vagabond să se aşeze.

- Ce uşurare, domnul Matthews. Pentru o clipă am crezut că vă testează şi pe dumneavoastră de droguri.

- Nu te obrăznici cu mine, Benny, s-a răstit Matthews. Nu când am venit să-ți ofer un târg.

- Şi ce-mi mai propuneți de data asta, domnule Matthews? Câțiva poponari pentru un criminal în serie?

Matthews s-a făcut că nu-l aude.

- Peste câteva luni te vei înfățişa în fața comisiei de apel, a spus el, aprinzându-şi o țigară, fără să-i ofere însă şi lui Benny. Aş putea aranja să-ți fie scăzuți câțiva ani din sentință. A tras puternic din țigară şi a suflat un norişor de fum înainte de a continua. Ceea ce înseamnă că ai putea scăpa din văgăuna asta peste şase luni.

- Ce frumos din partea dumneavoastră, domnule Matthews, a spus Benny. Şi ce doriți să fac pentru o astfel de minune?

- Un condamnat vine la Belmarsh de la Old Bailey. Ar trebui să ajungă imediat. Îl cheamă Bryant, Kevin Bryant şi am aranjat să fiți colegi de celulă.

***

Când s-a deschis uşa celulei, Benny şi-a ridicat privirea de pe exemplarul său din *Sun* şi l-a urmărit pe Bryant împleticindu-se în celulă. Omul n-a spus o vorbă, doar şi-a aruncat sacul cu obiecte personale pe priciul de sus. Prizonierii noi stăteau întotdeauna pe priciul de sus.

Benny s-a întors la ziarul său în timp ce Bryant aranja un săpun alb, un prosop gri şi un brici Bic pe marginea chiuvetei. Benny a lăsat ziarul jos şi s-a uitat mai atent la nou- venit. Bryant arăta exact ca un specialist în jafuri armate. Avea cam un metru

optzeci, era solid şi ras în cap, şi-a desfăcut bluza dungată albastru cu alb a închisorii, lăsând la vedere un tatuaj mare cu un diavol roşu. Era clar cu care echipă de fotbal ţinea Bryant. Pe unul dintre degete erau tatuate literele URĂ, şi pe celălalt, DRAGOSTE.

În cele din urmă, Bryant s-a uitat la Benny.

- Mă cheamă Kev.

- Pe mine Benny. Bine ai venit la Belmarsh.

- Nu e prima oară când aterizez în văgăuna asta, a spus Bryant. Am mai fost pe aici. A chicotit. De fapt, de mai multe ori. Dar tu? A întrebat el, urcându-se în pat şi tolănindu-se.

- A patra oară, i-a spus Benny. Dar ştii, mie nu-mi place să zăbovesc prea mult.

Bryant a râs pentru prima oară.

- De ce ai ajuns aici? A întrebat el.

Benny a fost surprins că Bryant încălcase una dintre regulile de aur ale închisorii: să nu întrebi un alt condamnat pentru ce a ajuns acolo. Aşteaptă să-ţi ofere el informaţia.

- Mijlocitor, a replicat el.

- De ce?

- Aproape orice. Dar nu droguri, nici măcar marijuana şi nu mă ocup nici de pornografie. Trebuie să păstrezi nişte standarde.

Bryant a tăcut o vreme. Benny s-a întrebat dacă adormise, ceea ce ar fi fost ciudat pentru prima zi la pârnaie, chiar şi pentru un om obişnuit.

- N-ai întrebat de ce sunt eu aici, a spus Bryant în cele din urmă.

- Nu este nevoie, nu? A spus Benny. Cascadoria ta a fost pe prima pagină a ziarelor în fiecare zi din

săptămâna trecută. Toți de la Belmarsh ştiu de ce eşti aici.

Bryant n-a mai spus nimic în acea noapte, dar Benny nu se grăbea. Lucrul de care ai parte cel mai mult la puşcărie este timpul. Atâta vreme cât ai răbdare, totul iese la iveală, oricât de secretos şi-ar imagina puşcăriaşul că ar fi.

***

Lui Benny nu-i plăcea prea mult la puşcărie, dar cel mai mult ura weekendurile, în care puteai fi de serviciu optsprezece ore fără pauză, cu doar un mic răgaz să îți iei tocana slinoasă şi cartofii prăjiți de pe reşou.

Regulile le permiteau deținuților o pauză de patruzeci şi cinci de minute după-amiază. Benny putea alege între a urmări fotbal la televizor sau o plimbare prin curte, în funcție de vreme. Pe el nu-l interesa fotbalul, dar cum Bryant se ducea imediat în curte, rămânea să se uite la televizor. Era mulțumit cu orice întrerupere pe care o putea obține în această căsătorie ciudată şi, dacă Bryant avea de gând să spună ceva despre diamante, era mai probabil s-o facă în intimitatea celulei şi nu în curtea zgomotoasă, supraaglomerată, în care alți deținuți ar fi putut trage cu urechea.

Benny citea un articol despre cum îşi petrecuse prim-ministrul italian weekendul când Bryant l-a întrerupt.

- De ce nu mă întrebi despre diamante?

- Nu e treaba mea, a spus Benny, fără să-şi ridice ochii de pe ziar.

- Dar cred că eşti curios ce am făcut cu ele?

- După câte spune reporterul de la *Sun*, a comentat Benny, le-ai vândut unui mijlocitor pentru jumătate de milion.

- Jumătate de milion? Da' ce, arăt ca un tâmpit?

- Cu cât le-ai vândut?

- Cu nimica.

- Nimica? A repetat Benny.

- Pentru că încă le mai am, nu-i aşa?

- Zău?

- Mda. Şi pot să-ţi spun ceva. Poliţaii n-o să le găsească niciodată, oricât le-ar căuta.

Benny s-a prefăcut că-şi citeşte ziarul în continuare. Ajunsese la pagina de sport când Bryant a vorbit din nou.

- Totul face parte din planul meu de pensionare, nu-i aşa? Majoritatea maimuţoilor de aici nu vor ieşi cu nimica, dar eu am garantat un venit pe viaţă, nu?

Benny a aşteptat răbdător, dar Bryant n-a mai scos o vorbă înainte de stingere, după patru ore. Lui Benny i-ar fi plăcut să-i mai pună doar o întrebare, dar ştia că ar fi fost riscant.

- Ce crezi despre tipul ăsta, Berlusconi? A întrebat el, în cele din urmă.

- Cine e? A întrebat Bryant.

***

Benny participa întotdeauna la slujba de duminică, ţinută în capela închisorii, nu pentru că ar fi crezut în Dumnezeu, ci pentru că aşa scăpa o oră din celulă. Drumul lung până la capelă, de partea cealaltă a închisorii, căutarea corporală a drogurilor - de

o femeie ofițer dacă aveai noroc - şansa unei bârfe cu alți condamnați, cântecele şi drumul înapoi pentru prânz constituiau o pauză binevenită de la orele nesfârşite de stat într-un singur loc.

Benny s-a aşezat pe locul lui obişnuit în rândul al treilea, şi-a deschis cărticica cu imnuri şi, când a început să cânte orga, s-a alăturat celorlalți cu „Luptă în lupta cea dreaptă".

De îndată ce capelanul închisorii şi-a terminat predica lui obişnuită despre căință şi îndurare, urmată de binecuvântarea finală, deținuții au ieşit încet din capelă şi au pornit spre celule.

- Poți să-mi acorzi un minut, Friedman? A întrebat capelanul, după ce Benny i-a înapoiat cartea cu imnuri.

- Desigur, părinte, a spus Benny, gândindu-se neliniştit că părintele i-ar putea cere să i se alăture grupei de confirmări. Dacă ar fi făcut-o, Benny ar fi trebuit să admită că era evreu. Singurul motiv pentru care bifase C în loc de E fusese ca să scape din celulă în fiecare duminică dimineața. Dacă ar fi recunoscut că era evreu, un rabin l-ar fi vizitat în celulă o dată pe lună, pentru că nu erau suficienți evrei în închisoare ca să se țină o slujbă doar pentru ei.

Capelanul i-a cerut să îl însoțească în vestiar.

- Un prieten a cerut să te vadă, Benny. Vă las singuri câteva minute. A închis uşa vestiarului şi s-a întors către sufletele care doreau să fie confirmate.

- Bună dimineața, domnule Matthews, a spus Benny, aşezându-se vizavi de detectivul inspector. Nu ştiam că țineți şi slujbe.

- Lasă rahaturile, Friedman, sau îl anunț pe gardian că eşti de fapt evreu.

- Dacă o faceți, domnule inspector, o să-i explic cum am văzut adevărata lumină la Belmarsh.

- Şi o să vezi şi gheata mea pe fundul tău dacă mă mai faci să-mi pierd timpul.

- Deci, cărui fapt îi datorez această onoare? A întrebat Benny cu nevinovăție.

- A vândut diamantele? A întrebat Matthews, fără să mai piardă timpul.

- Nu, domnule inspector, nu le-a vândut. De fapt, pretinde că se află în posesia lui. Povestea că le-ar fi vândut pentru jumătate de milion este doar praf în ochi.

- Ştiam eu, a comentat Matthews. Nu le-ar fi vândut niciodată pentru o sumă atât de mică. Nu după toate problemele pe care le-a avut. Benny n-a zis nimic. Ai aflat unde le-a ascuns?

- Încă nu, a spus Benny. Simt că o să dureze mai mult, doar dacă nu vreți să ...

- Nu forța nota, l-a întrerupt Matthews. Îl vei face să bănuiască ceva. Aşteaptă să spună el.

- Şi când voi fi în posesia acestei dovezi vitale, domnule inspector, mi se vor reduce doi ani din sentință, după cum mi-ați promis? l-a reamintit Benny.

- Nu întinde coarda, Friedman. Admit că ai câştigat un an de reducere, dar nu mai primeşti încă unul dacă nu afli unde sunt diamantele. Aşa că întoarce-te în celula ta şi ține-ți ochii deschişi şi gura închisă.

***

Într-o duminică dimineața, Bryant l-a întrebat pe Benny:

- Ai fost vreodată mijlocitor de diamante?

Benny aşteptase săptămâni întregi ca Bryant să-i pună acea întrebare.

- Din când în când, a spus el. Am un om de încredere în Amsterdam, dar trebuie să ştiu mai multe înainte să iau legătura cu el. Despre ce sumă vorbim?

- Zece milioane e prea mult pentru tine? A întrebat Bryant.

- Nu, n-aş zice asta, a răspuns Benny, încercând să-şi păstreze calmul, dar ar putea dura mai mult decât de obicei.

- Timp am destul, a spus Bryant, pierzându-se iar într-o tăcere prelungită. Benny s-a rugat să nu dureze iar şase săptămâni înainte de a i se pune următoarea întrebare.

- Şi ce procentaj primesc dacă mijloceşti diamantele pentru mine? L-a întrebat Bryant.

- De obicei, douăzeci la sută din valoarea brută, doar în bani peşin.

- Şi pentru cât le vinzi?

- De obicei la cincizeci la sută.

- Şi contactul tău cât primeşte?

- Habar n-am, a spus Benny. El nu mă întreabă de unde provin şi eu nu-l întreb cât câştigă. Atâta timp cât obţinem profit, cu câte ştim mai puţin, cu atât mai bine.

- Contează ce pietre sunt?

- Dacă sunt mai mici, e mai bine, a spus Benny. Evităm chestiile mari, de obicei. Dacă mi-ai aduce bijuteriile coroanei te-aş trimite la naiba, pentru că n-aş putea găsi niciun cumpărător. Pietrele mici sunt mai greu de urmărit, le poţi pierde urma pe piaţă.

- Deci mi-ai da două milioane pentru pietre?

- Dacă valorează zece milioane, da, dar trebuie să le văd mai întâi.

- De ce? A întrebat Bryant, privindu-l pe Benny în ochi.

- Pentru că presa nu spune întotdeauna adevărul. Reporterilor le plac cifrele cu multe zerouri şi le mai şi rotunjesc.

- Dar au fost asigurate pentru zece milioane, a spus Bryant, şi compania de asigurări a plătit integral.

- Nu fac nicio ofertă până nu văd bunurile, a zis Benny.

Bryant a tăcut iar.

- Deci unde sunt? A întrebat Benny, încercând să pară neinteresat.

- Nu contează, a replicat Bryant.

- Contează dacă vrei să le evaluez, s-a răstit Benny.

- Ce-ar fi dacă ţi-aş arăta o duzină chiar acum?

- Nu mă mai înnebuni, Kev. Dacă eşti serios şi vrei să faci afacerea, spune-mi unde sunt. Dacă nu, valea. Aceasta nu era o tactică pe care ar fi aprobat-o inspectorul Matthews, dar cum apelul i se apropia, Benny nu-şi putea permite să aştepte încă şase săptămâni până ce Bryant s-ar fi hotărât să vorbească din nou.

- Sunt serios, a spus Bryant. Aşa că taci şi ascultă-mă un minut, doar dacă n-ai altă afacere mai bună săptămâna asta. Benny s-a gândit că va scăpa de un an din sentinţă şi a tăcut. Când am fost prins, unul dintre ceilalţi condamnaţi fusese arestat pentru posesie de droguri. Heroină, clasă A.

- Ei şi ce? A spus Benny. Oamenii sunt arestaţi în fiecare zi pentru posesie de droguri.

- Nu când sunt deja în închisoare.

- Da' cum a băgat-o? A spus Benny, brusc interesat.

- Deţinutul ăsta ia marfa de la un altul în timp ce e judecat la Old Bailey. În timpul unei pauze cere să meargă la toaletă, ştiind că gardianul trebuie să stea afară când el este înăuntru. Şi când stă pe tron, bagă marfa într-un prezervativ, îl leagă şi-l înghite.

- Dar dacă prezervativul i se rupe în stomac, a spus Benny, tipu' e istorie.

- Mda, dar dacă ajunge la închisoare, câştigă o groază. De cinci ori cât a cheltuit.

- Spune-mi ceva ce nu ştiu, a comentat Benny.

- Când ajunge aici, aşteaptă până la miezul nopţii, se aşază pe closet, unde caraliii nu pot să-l vadă prin vizor, şi ...

- Scuteşte-mă de detalii.

După o altă pauză, Bryant a spus:

- În ziua în care am fost condamnat, am făcut la fel.

- Ai înghiţit două uncii de heroină? A întrebat Benny, neîncrezător.

- Nu, tontule, nu eşti atent. Benny a tăcut în timp ce Bryant şi-a făcut o ţigară, apoi l-a lăsat să aştepte până ce a aprins-o şi a tras câteva fumuri. Am înghiţit şase dintre diamante, nu?

- De ce naiba ai făcut-o?

- Bani de pârnaie, în caz că am de-a face cu un caraliu rău, sau dacă am nevoie de un serviciu de la un puşcăriaş mai vechi.

- Şi unde sunt acum? A întrebat Benny, forţându-şi norocul.

- Au fost în celula asta în ultimele trei luni şi tu nici măcar nu le-ai zărit.

Benny n-a zis nimic în timp ce Bryant a coborât de pe priciul de sus şi a luat o furculiță din plastic de pe masă. A început să desfacă atent fâşia de material de pe marginea adidaşilor. A durat o vreme până ce a reuşit să extragă de acolo un diamant mic. Ochii lui Benny s-au aprins când a văzut strălucirea diamantului în lumina becului din celulă.

- Şase fâşii înseamnă şase diamante, a spus Bryant, triumfător. Dacă vreun nătărău de paznic îmi verifica adidaşii, ar fi descoperit înăuntru mai mult decât câştigă într-un an.

Bryant i-a dat diamantul lui Benny, care l-a dus la ferestruica cu gratii şi l-a studiat cu atenție în timp ce încerca să se gândească.

- Ce zici? L-a întrebat Bryant.

- Nu sunt sigur încă, dar există o metodă să verific. Dă-mi ceasul tău.

- De ce? L-a întrebat Bryant, întinzând mâna.

Benny nu i-a răspuns, ci a zgâriat cu marginea pietrei sticla ceasului, lăsând o urmă subțire pe suprafață.

- Hei, de-a ce te joci? A spus Bryant, trăgându-şi brațul. Am dat o groază de bani pe ceasul ăsta.

- Iar eu n-am de gând să irosesc o grămadă de bani pe un rahat, a spus Benny, dându-i piatra înapoi lui Bryant şi întorcându-se pe pat şi prefăcându-se că-şi citeşte ziarul.

- De ce naiba nu? A întrebat Bryant.

- Pentru că nu e un diamant, a spus Benny. Dacă ar fi fost, ar fi spart sticla ceasului, nu ar fi lăsat doar o urmă pe suprafață. Ai fost jefuit, prietene, a

continuat Benny, de un om foarte deştept care le-a înlocuit cu altceva.

Bryant s-a uitat cu atenție la ceas. După o vreme a mormăit:

- Dar l-am văzut pe Abbott umplând geanta cu diamante din seif.

- Nu mă îndoiesc că l-ai văzut umplând geanta cu ceva, Kevin, dar orice ar fi fost, nu erau diamante.

Bryant s-a prăbuşit pe singurul scaun din celulă. Până la urmă a reuşit să întrebe:

- Deci cât valorează?

- Depinde câte ai.

- O pungă de zahăr plină. Cântărea cam două livre.

Benny a scris nişte numere pe spatele ziarului înainte de a-şi exprima părerea de expert:

- Două mii poate, cel mult trei. Îmi pare rău să-ți spun, Kev, că domnul Abbott te-a văzut venind.

Bryant a început să tragă de restul dungilor de pe adidaşi cu furculița de plastic. De fiecare dată, când cădea o altă piatră, o freca de sticla ceasului. Şi rezultatul era întotdeauna acelaşi: o zgârietură fină, iar sticla refuza să se spargă.

- Doisprezece ani pentru câteva amărâte de mii, a strigat Bryant pe când se învârtea prin celulă ca un animal în cuşcă. Dacă pun mâna pe blestematul ăla de Abbott, îl rup în bucăți.

- Nu în următorii doisprezece ani, a comentat Benny.

Bryant a început să bată în uşa celulei cu pumnii goi, deşi ştia că nu-l va auzi nimeni în afara lui Benny.

Benny n-a mai spus o vorbă până la zece, la stingere, timp în care Bryant se calmase puţin şi chiar nu îşi mai lovea capul de pereţi.

Benny şi-a petrecut următoarea dimineaţă gândindu-se ce urma să spună. Dar a aşteptat până ce Bryant era mai vulnerabil, ceea ce s-a întâmplat cam la o oră după stingere.

- Cred că ştiu cum ne putem răzbuna pe prietenul tău, Abbott, a şoptit Benny, nefiind sigur că Bryant mai era încă treaz.

Bryant a sărit din pat şi, aplecându-se deasupra lui Benny, aproape atingându-i nasul, a strigat:

- Spune-mi. Spune-mi. Fac orice ca să mă răzbun pe ticălosul ăla!

- Ei bine, dacă nu vrei să aştepţi doisprezece ani ca să-l baţi, stă în puterea ta să-l faci pe el să vină la tine.

- Nu mai vorbi în afurisite de ghicitori, a zis Bryant. Cum pot să-l fac pe Abbott să vină la Belmarsh? Nu cred că o să ceară vreun nenorocit de permis de vizitare.

- Mă gândeam la ceva mai permanent decât o vizită, a replicat Benny. Acum era rândul lui Bryant să-l aştepte cu nerăbdare pe colegul său de celulă să continue. Mi-ai spus că judecătorul s-a oferit să-ţi reducă sentinţa dacă-i spuneai unde ai ascuns diamantele.

- Aşa e. Dar ai uitat că nu mai am niciun fel de diamante? S-a răstit Bryant, apropiindu-se şi mai mult de el.

- Exact, a spus Benny, fără să clipească, deci nu le-ar trebui mult poliţiştilor să-şi dea seama că au fost

duşi cu preşul, iar Abbott a primit zece milioane bani de asigurare în schimbul unor fleacuri.

- Ai a dracu' de multă dreptate, a spus Bryant, strângându-şi pumnii.

- De îndată ce poliţiştii o să-şi dea seama că diamantele nu-s în regulă, o să sară pe Abbott: fraudă, furt, înşelăciune, fără să mai vorbim de încurcarea mersului anchetei. N-aş fi surprins dacă ar fi trimis pentru cel puţin zece ani la închisoare. Benny şi-a aprins o ţigară şi a tras încet din ea înainte de a adăuga: Şi există doar un singur loc în care poate fi trimis după ce va ieşi de la Old Bailey.

- Belmarsh! A spus Bryant, ridicând pumnul în aer de parcă Manchester United tocmai câştigase cupa.

***

Ofiţerul care se ocupa cu gimnastica la Belmarsh nu-l mai văzuse pe acest condamnat în sală până atunci, în ciuda faptului că părea să aibă nevoie de exerciţii şi nici pe ofiţerul de poliţie cu care stătea de vorbă şi care nu avea. Guvernatorul îi spusese să încuie uşa sălii şi să se asigure că nimeni, nici condamnat, nici angajat, nu intra în timp ce aceştia doi erau împreună.

- Bryant a mărturisit totul, a spus detectivul inspector Matthews, inclusiv locul în care se află diamantele. Jumătate din ele lipsesc, bineînţeles, şi bănuiesc că nu există nicio şansă să le recuperăm.

- Niciuna, a oftat Benny. Mi s-a rupt inima când l-am văzut cum le aruncă în closet. Dar, domnule

inspector Matthews, eu mă gândeam la imaginea de ansamblu.

- La aia în care ieşi de aici peste câteva săptămâni? A sugerat detectivul inspector.

- Admit că mi-a trecut şi asta prin cap, a spus Benny. Dar tot sunt curios să ştiu ce s-a întâmplat cu restul diamantelor?

- Compania de asigurări le-a vândut înapoi domnului Abbott la un preț uşor redus, cu acordul că niciuna dintre părți nu va mai discuta despre această problemă.

- Asta e o uşurare, a spus Benny, pentru că aş vrea să vă cer un serviciu, domnule inspector şi să nu credeți că nu sunt recunoscător, dar nu va mai dura mult până ce Bryant îşi va da seama că motivul pentru care nu l-ați arestat pe Abbott era că diamantele erau adevărate şi eu l-am înşelat.

- Continuă, a zis Matthews.

- Mă întrebam dacă vă veți gândi, domnule Matthews, că, dacă voi fi suficient de prost ca să fiu arestat din nou, să nu mă mai trimiteți iar la Belmarsh.

Matthews s-a ridicat de pe banca din spatele sălii şi s-a uitat în jos la deținut.

- Nicio şansă, Benny, a spus el, rânjind. Nu mă gândesc la un motiv mai potrivit să mă asigur că îți vei căuta un serviciu adevărat şi vei rămâne cinstit. Şi, apropo, ar putea veni o vreme când vei dori chiar tu să te întorci la Belmarsh.

- Cred că glumiți, domnule Matthews. De ce naiba aş vrea să mă întorc în gaura asta împuțită?

- Pentru că judecătorul s-a ținut de cuvânt, a spus Matthews. I-a redus sentința lui Bryant la

jumătate. Deci, dacă se poartă bine, va ieşi cam peste doi ani. Şi, când va ieşi, Benny, bănuiesc că nu-l va căuta pe domnul Abbott.

Voi supraviețui[*]

7

Când a sunat clopoțelul de la ușă, Julian Farnsdale a ridicat privirea.

Prima decizie pe care trebuie s-o ia era dacă să discute direct cu potențialul client s-au să-l lase doar să se uite. Erau mai multe reguli de aur pe care le învățai după atâția ani în meserie. Atunci când clientul părea că are nevoie de ajutor, Julian se ridica de pe scaun și spunea:

- Pot să vă ajut? Sau: Vreți doar să vă uitați? Dacă voiau doar să se uite, se așeza înapoi și, cu toate că îl privea, nu mai întreba nimic până când începeau conversația.

Julian nu se îndoia că acest client voia doar să se uite, așa că a rămas pe scaun și n-a spus nimic. Privitorii se încadrau în trei categorii: cei care pierdeau vremea și se uitau câteva minute înainte de a pleca fără să spună o vorbă; dealerii care știau exact ce caută dar nu voiau ca tu să știi că se ocupă cu așa ceva; și, în cele din urmă, entuziaștii adevărați care sperau să găsească ceva special pentru colecțiile lor.

Acest client făcea parte, cu siguranță, din a treia categorie.

Julian l-a analizat cu coada ochiului, artă pe care o perfecționase în timp. A decis că omul era probabil american - haina bine croită, pantaloni călcați la dungă și cravată în dungi. Omul ar fi putut să

fie doar un privitor, dar era un privitor care ştia multe şi avea gust pentru că s-a uitat doar la cele mai frumoase obiecte: căminul Adam, balansoarul Chippendale şi farfuria Delft. Julian s-a întrebat dacă era în stare să descopere singura comoară adevărată din magazinul lui.

După câteva momente, clientul s-a oprit în fața oului. A studiat obiectul o vreme înainte de a se uita la Julian.

- A fost semnat de maestru?

Julian s-a ridicat încet din scaun. Altă regulă de aur: să nu pari grăbit când speri să vinzi ceva scump.

- Da, domnule, a spus Julian, îndreptându-se spre el. Veți găsi semnătura lui Carl Fabergé la bază. Şi, desigur, piesa este listată în catalog.

- Data şi descrierea? S-a interesat clientul, continuând să studieze oul.

- 1910, a spus Julian. A fost fabricat pentru a comemora cea de-a treizeci şi opta aniversare a țarinei şi este unul dintre ouăle cumpărate de țarul Nicolae II.

- Este magnific, a spus clientul. Minunat. Dar, probabil, depăşeşte puterea mea de cumpărare.

Julian a recunoscut imediat începutul târguielii, aşa că a adăugat în minte 20 la sută la preț pentru a avea loc de manevră.

- Şase sute şi optzeci de mii, a spus el, calm.

- Lire sterline? A întrebat omul, ridicând o sprânceană.

- Da, a răspuns Julian, simplu.

- Deci, cam un milion de dolari, a spus clientul, confirmând că era american.

Julian n-a răspuns. Era atent la un scârțâit care se auzea de afară, de parcă o maşină ar fi încercat să evite o ciocnire. Amândoi s-au uitat pe fereastră şi au văzut o limuzină neagră oprită pe linia dublă, galbenă, din fața magazinului. O femeie îmbrăcată într-un pardesiu roşu, elegant, şi cu un colier de diamante, cu cercei asortați şi ochelari de soare a ieşit din maşină.

- Este cine cred eu că este? A întrebat Julian.

- Aşa pare, a zis clientul, pe când femeia s-a oprit să dea un autograf.

- Gloria Gaynor. Julian a oftat pe când femeia intra în bijuteria de alături. Norocoasa de Millie, a adăugat el, fără altă explicație.

- Cred că are spectacol în oraş săptămâna asta, a spus clientul.

- Da, la Albert Hall, sâmbătă, a spus Julian. Am încercat să cumpăr un bilet, dar erau vândute toate.

Clientul părea mult mai interesat de oul încrustat cu pietre prețioase decât de starul pop, aşa că Julian a revenit la atitudinea sa de vânzător de antichități.

- Care este prețul cel mai scăzut pe care l-ați accepta? A întrebat americanul.

- Cred că aş putea coborî până la cinci sute de mii, a spus Julian, niciun penny mai puțin.

Americanul a încuviințat.

- Este un preț corect, dar partenerul meu trebuie să-l vadă înainte să se decidă. Julian a încercat să nu pară dezamăgit. Puteți să-mi rețineți obiectul până la şase douăzeci şi cinci?

- Da, desigur, domnule. Julian a deschis un sertar de la biroul lui, a scos o etichetă mică, galbenă, şi a pus-o pe perete. Şi când vă pot aştepta din nou, domnule?

- Partenerul meu pleacă din State vineri, deci s-ar putea vineri după-masa. Dar cum suferă de rău de avion, mai probabil sâmbătă după-amiază. La ce oră închideți sâmbătă?

- Cam pe la cinci, domnule, a spus Julian.

- Atunci mă voi asigura că vom ajunge înainte de cinci, a spus americanul.

Julian a deschis uşa şi l-a lăsat pe client să iasă tocmai când Gloria Gaynor ieşea din bijuterie. S-a oprit iar să dea autografe unui grup care se strânsese afară, pe trotuar. Şoferul a fugit să-i deschidă portiera limuzinei şi ea a dispărut înăuntru. Pe când maşina intra în trafic, Julian s-a trezit că făcea cu mâna, ceea ce era o prostie pentru că nu putea vedea nimic prin geamurile fumurii.

Julian era gata să se întoarcă în magazin când a observat că vecina lui făcea şi ea cu mâna.

- Cum era, Millie? A întrebat, încercând să nu pară un fan plin de adorație.

- Fermecătoare. Şi aşa de naturală, a răspuns Millie, având în vedere prin ce a trecut. Un adevărat star.

- Ai aflat ceva interesant? A întrebat-o Julian.

- Stă la Park Lane Hotel şi pleacă la Paris duminică pentru următoarea etapă a turneului.

- Asta ştiam, a spus Julian. Am citit în *Londoner's Diary* noaptea trecută. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

- În ziua concertului nu iese din cameră şi nu vorbeşte cu nimeni, nici măcar cu impresarul. Îi place să-şi odihnească vocea înainte a de a ieşi pe scenă.

- Fascinant, a spus Julian. Şi altceva?

- Aerul condiționat din camera ei a fost închis pentru că îi este frică să nu răcească şi să nu poată cânta. A pierdut odată un concert în Dallas când a intrat de afară, unde erau treizeci şi nouă de grade direct într-o cameră cu aer condiționat şi a tuşit şi a strănutat o săptămână.

- De ce stă la Park Lane. A întrebat Julian, şi nu la Claridges sau la Ritz unde stau celelalte staruri?

- E doar la cinci minute cu maşina de Albert Hall şi îi este frică să nu fie prinsă într-un ambuteiaj şi să întârzie la concert.

- Parcă i-ai fi o veche prietenă, a comentat Julian.

- Ei, era vorbăreață, a spus Millie.

- Dar a cumpărat ceva? s-a interesat Julian, ignorând un bărbat cu un pachet mare care a trecut pe lângă el şi a intrat prin uşa deschisă a magazinului.

- Nu, dar a dat un acont pentru o pereche de cercei şi un ceas. A zis că se întoarce mâine. Millie i-a zâmbit dulce vecinului. Şi dacă mă tratezi cu o cafea, o să-i spun despre oul tău Fabergé.

- Cred că am găsit deja un cumpărător pentru el, a spus Julian. Dar tot te tratez cu o cafea, de îndată ce scap de Lenny. A zâmbit şi a intrat în magazinul lui, fără să se obosească să închidă uşa.

- Cred că v-ar interesa asta, domnule Farnsdale, a spus un bărbat ponosit, dându-i un coif greu. Este din Războiul Civil, cam de pe la 1645. Vi-l las la un preț bun.

Julian a studiat coiful un timp.

- Cam de pe la 1645 pe naiba, s-a pronunțat el. Mai curând circa 1995. Şi dacă l-ai luat de pe Old

Kent Road, pot să-ți spun și cine l-a făcut. Sunt de prea mult timp pe aici ca să fiu păcălit de așa ceva.

Lenny a ieșit din magazin, ținându-și capul aplecat, strângând coiful la piept. Julian a închis ușa în spatele lui.

***

Julian se târguia cu o femeie pentru o figurină din ceramică a ducelui de Wellington în forma unei cizme (cam de la 1817). El voia 350 de lire, dar ea refuza să plătească mai mult de 320, când limuzina neagră a parcat în fața magazinului. Julian și-a părăsit clienta și s-a dus repede la vitrină, tocmai la timp ca s-o zărească pe Gloria Gaynor ieșind din mașină și îndreptându-se spre bijuterie fără să-i arunce o privire. El a oftat și s-a întors, descoperind că-i plecase clienta, și, de asemenea, și ducele de Wellington.

Julian și-a petrecut următoarea oră stând lângă ușă ca să nu rateze ieșirea idolului său din magazin. Era conștient că încalcă una dintre regulile sale de aur: Să nu stai niciodată în ușă. Sperie clienții și, mai rău, te face să pari disperat. Julian chiar era disperat.

Gloria Gaynor a ieșit în cele din urmă din bijuterie cu o pungă roșie, mică, pe care i-a dat-o șoferului. S-a oprit să semneze un autograf, apoi a trecut pe lângă magazinul lui Julian și a intrat la Art Pimlico, de partea cealaltă a lui Julian. A stat acolo atâta timp încât Julian a început să creadă că n-o văzuse ieșind. Dar desigur nu părăsise galeria pentru că limuzina era parcată încă pe linia galbenă, dublă, cu șoferul la volan.

Când Gloria Gaynor a ieşit în cele din urmă, era însoţită de proprietara galeriei, care căra o pictură pe mătase Warhol a preşedintelui Mao. Norocoasa de Susan, s-a gândit Julian, a stat o oră întreagă cu Gloria. Şoferul a sărit din limuzină, a luat pictura de la Susan şi a pus-o în portbagajul maşinii. Gloria Gaynor s-a oprit să mai semneze nişte autografe înainte de a reuşi să scape. Julian se uita fix şi nu s-a mişcat din loc până ce ea nu s-a urcat în maşină şi a plecat.

De îndată ce maşina a dispărut din vedere, Julian i s-a alăturat lui Millie şi lui Susan pe trotuar.

- Am văzut că i-ai vândut doamnei un Warhol, i-a spus lui Susan, încercând să nu pară invidios.

- Nu, l-a luat doar de probă, a spus Susan. A vrut să-l ţină câteva zile înainte să se hotărască.

- Nu e cam riscant? A întrebat Julian.

- Nu prea, i-a răspuns Susan. Chiar şi văd titlurile în *Sun*: „Gloria Gaynor fură un Warhol de la o galerie londoneză." Nu cred că e genul de publicitate pe care şi-l doreşte pentru prima etapă a turneului ei din Europa.

- Ai reuşit să-i vinzi ceva, Millie? A întrebat Julian, încercând să evite ironia.

- Cerceii şi ceasul, a spus Millie, dar, şi mai important, mi-a dat două bilete la concertul ei de sâmbătă seara.

- Şi mie, a zis Susan, fluturând triumfătoare biletele.

- Îţi dau două sute de lire pentru ele, a spus Julian.

- Nicio şansă, a spus Millie. Chiar dacă mi-ai da dublu, tot nu m-aş despărţi de ele.

- Dar tu, Susan? A întrebat Julian, disperat.

- Cred că glumeşti.

- Poate o să te răzgândeşti când n-o să ţi-l înapoieze pe preşedintele Mao, a spus Julian, înainte de a intra în magazin.

***

În dimineaţa următoare, Julian s-a tot învârtit prin faţa uşii magazinului, dar limuzina cea mare nu a mai apărut. Nu s-a alăturat lui Millie şi lui Susan la cafeaua de la unsprezece, pretinzând că are multă treabă.

Nu a avut niciun client toată ziua, doar trei gură-cască şi o vizită de la inspectorul de la Fisc. Când a încuiat pentru noapte, a trebuit să recunoască faptul că nu avusese o săptămână prea bună. Dar totul s-ar fi schimbat dacă americanul ar fi revenit sâmbătă cu partenerul lui.

Joi dimineaţa, limuzina a parcat în faţa galeriei lui Susan. Şoferul a ieşit, a scos pictura din portbagaj şi l-a cărat pe conducătorul chinez înăuntru. După câteva minute s-a întors în stradă, a sărit în maşină şi a plecat, dar nu înainte ca un tichet de parcare să-i fi fost plasat pe parbriz. Julian a râs.

***

În dimineaţa următoare, în timp ce Julian discuta despre căminul Adam cu un client mai vechi care părea interesat de obiect, a sunat clopoţelul şi o femeie a intrat în magazin.

- Nu-mi dați atenție, a spus ea, serioasă. Vreau doar să mă uit pe aici. Nu mă grăbesc.

- Unde ziceai că l-ai găsit, Julian?

- Buckley Manor, în Hertfordshire, sir Peter, a spus Julian, fără să adauge obişnuitele detalii despre proveniența obiectului.

- Şi ceri optzeci de mii?

- Da, a spus Julian, fără să-l privească.

- Bine, mă mai gândesc în weekend, a spus clientul, şi te voi anunța luni.

- Cum doriți, sir Peter, a spus Julian şi, fără să mai spună ceva, s-a îndreptat spre uşă, a deschis-o şi a rămas acolo până când clientul a ieşit nedumerit din magazin. Dacă sir Peter s-ar fi uitat înapoi, l-ar fi văzut pe Julian închizând uşa şi întorcând anunțul cu DESCHIS pe ÎNCHIS.

- Calm, Julian, calm, şi-a şoptit el în timp ce se întorcea către doamna pe care sperase s-o servească în toată acea săptămână.

- Am mai fost în zona asta cu două zile înainte, a spus ea, cu vocea ei răguşită, de neconfundat.

Ştiu că ai fost aici, Gloria, a vrut Julian să spună.

- Da, într-adevăr, a îngânat el.

- Millie mi-a povestit despre magazinul acesta minunat, dar, pur şi simplu, n-am avut destul timp.

- Înțeleg, doamnă.

- De fapt, n-am găsit nimic care să-mi placă. Speram ca azi să am mai mult noroc.

- Să sperăm, doamnă.

- Ştiți, încerc să iau câte o amintire din fiecare oraş prin care trec. Îmi trezeşte atâtea momente fericite.

- Ce idee încântătoare, a spus Julian, începând să se relaxeze.

- Desigur, n-aş putea să nu admir căminul Adam, a spus ea, mângâind nimfele din marmură, dar nu-l prea văd în apartamentul meu din New York.

- Sunt sigur că aveți dreptate, doamnă, a spus Julian.

- Balansoarul Chippendale este, desigur, o capodoperă, însă, din păcate, nu se potriveşte cu o casă din Beverly Hills. Iar Delft-ul nu este pe gustul meu. S-a mai uitat prin cameră până ce privirea i s-a oprit asupra oului. Dar mi-ar plăcea acest ou Fabergé. Julian a zâmbit. Ce înseamnă punctul verde? A întrebat ea.

- Că este rezervat pentru un alt client, un domn american pe care-l aştept mâine.

- Ce păcat, a spus ea, uitându-se cu admirație la ou. Mâine am concert şi plec la Paris în ziua următoare. I-a zâmbit dulce lui Julian şi a continuat: E clar că n-a fost să fie. S-a îndreptat încet către ieşire.

Julian s-a grăbit după ea.

- Este posibil desigur, să nu revină acel client. Se întâmplă adesea.

Ea s-a oprit în uşă.

- Şi cât a acceptat să plătească pentru ou? A întrebat.

- Şase sute douăzeci şi cinci de mii, a spus Julian.

- Lire sterline?

- Da, doamnă.

Ea s-a întors şi s-a mai uitat o dată la ou.

- Şase sute cincizeci de mii ar putea să vă convingă că nu se va mai întoarce? A întrebat ea, zâmbindu-i dulce.

Julian zâmbea pe când ea s-a aşezat la birou ca să scrie cecul.

- Pe numele cui să-l scriu? L-a întrebat.

- Julian Farnsdale Fine Arts Ltd., a spus el, dându-i o carte de vizită.

Ea a scris încet numele şi suma şi le-a mai verificat înainte de a semna „Gloria Gaynor" cu o înflorîtură. I-a dat cecul lui Julian care a încercat din greu să-şi oprească tremuratul mâinii.

- Dacă nu faceţi nimic special mâine-seara, a spus ea, ridicându-se, poate aţi dori să veniţi la concertul meu?

- Ce amabil din partea dumneavoastră, a zis Julian. Ea a scos două bilete din geantă şi i le-a dat. Şi poate veţi dori să veniţi în culise să bem ceva după spectacol?

Julian a rămas mut.

- Bine, a zis ea. Voi lăsa numele dumneavoastră la uşa culiselor. Vă rog să nu le spuneţi lui Millie şi lui Susan. Chiar nu am loc pentru toată lumea. Desigur că mă înţelegeţi.

- Desigur, doamnă Gaynor. Vă puteţi baza pe mine. Nu voi spune un cuvânt.

- Şi vă mai pot cere un serviciu? A spus ea în timp ce-şi închidea geanta.

- Orice, a spus Julian. Orice.

- Mă întreb dacă puteţi trimite oul acesta la Park Lane Hotel şi să rugaţi un portar să-l ducă în camera mea.

- Îl puteţi lua cu dumneavoastră, dacă doriţi, doamnă Gaynor.

- Cât de amabil sunteţi, a spus ea, dar tocmai iau prânzul cu Mick... A ezitat. Aş prefera să mi-l trimiteţi la hotel.

- Desigur, a spus Julian. A însoțit-o afară din magazin până la maşină, unde şoferul i-a deschis portiera.

- Ce prostie din partea mea să uit, a mai spus ea, înainte să intre în maşină. S-a întors către Julian şi i-a şoptit în ureche: Din motive de securitate, camera mea este rezervată pe numele Hampton. I-a zâmbit dulce. Altfel n-aş mai avea un moment de linişte.

- Înțeleg, a spus Julian. Nu-i venea să creadă când ea s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz.

- Mulțumesc, Julian. De abia aştept să te văd după spectacol, a mai spus ea, urcându-se în maşină.

Julian a rămas pironit pe loc, tremurând, pe când Millie şi Susan i s-au alăturat pe trotuar.

- Ți-a dat bilete pentru spectacol? A întrebat Millie, în timp ce maşina pleca.

- Nu am voie să spun, a zis Julian, apoi a intrat în magazin şi a închis uşa.

***

Tânărul elegant care scria nişte cifre într-o agendă mică, neagră, îi amintea de un agent al fiscului din tinerețea ei.

- De data asta cât ne-a costat? A întrebat ea, liniştită.

- Cinci zile la Park Lane trei mii trei sute, inclusiv bacşişurile, limuzina a fost închiriată cu două sute pe oră, o mie şase sute în total. Urmărea cu degetul restul inventarului. Cele două obiecte cumpărate de la bijuterie, o mie cinci sute. Ea a atins un cercel şi a

zâmbit. Mesele, inclusiv cele cinci suplimentare de la agenția de impresariat, cinci carnete pentru autografe şi amenda de parcare, încă două sute douăzeci şi două de lire. Şase bilete pentru concertul din seara asta, încă nouă sute de lire, în total opt mii, două sute şi douăzeci şi două de lire, ceea ce, la cursul de schimb de azi, înseamnă cam treisprezece mii, trei sute şi şaizeci şi nouă de dolari. N-a fost rău, a conchis el, zâmbind.

Ea s-a uitat la ceas.

- Drăguțul de Julian cred că a ajuns la Albet Halll abia acum, a spus ea. Să sperăm cel puțin că îi place spectacolul.

- Mi-ar fi plăcut să merg cu el.

- Poartă-te frumos, Gregory, l-a tachinat ea.

- Când crezi că va afla?

- Când va merge la uşa de la culise şi nu-şi va găsi numele pe listă, presupun.

Niciunul n-a mai scos o vorbă în timp ce Gregory a revizuit cifrele a doua oară, apoi a închis carnețelul şi l-a pus în buzunar.

- Trebuie să te felicit pentru cercetările pe care le-ai făcut de data aceasta, a spus ea. Trebuie să recunosc că nu mai auzisem de Robert Adam, Delft sau Chippendale până acum.

Gregory a zâmbit.

- Napoleon a spus odată că timpul petrecut în recunoaştere este rareori un timp pierdut.

- Şi unde stă Napoleon când vine la Paris?

- La Ritz-Carlton, a răspuns Gregory, serios.

- Pare scump.

- Nu prea aveam de ales, a replicat el. Gloria Gaynor a închiriat un apartament la Ritz pentru că

este convenabil pentru concertul de la Pleyel. Oricum, oferă imaginea necesară pentru cineva care vrea să fure un Modigliani.

- Atenție, vă vorbeşte căpitanul, a spus o voce în intercom. Ne apropiem de aeroportul Charles de Gaulle şi avem permisiunea să aterizăm cam în douăzeci de minute. Noi, echipajul de la British Airways sperăm că ați avut un zbor plăcut şi că v-ați bucurat de sejurul în Paris, fie că a fost în interes de afaceri sau de plăcere.

Un însoțitor de zbor s-a aplecat şi a spus:

- Pot să vă rog să vă puneți centura, doamnă? Vom începe aterizarea în scurt timp.

- Da, desigur, i-a zâmbit ea însoțitorului de zbor.

Acesta s-a mai uitat o dată la ea şi a zis:

- V-a mai spus cineva că semănați leit cu Gloria Gaynor?

Un ochi bun

8

Familia Grebenar trăia în orăşelul Hertzendorf, cuibărit în munţii Bavariei, de mai mult de trei sute de ani.

Primul Grebenar de oarecare importanţă a fost Hans Julius, născut în 1641, cel mai mic băiat al unui morar. Hans a studiat sârguincios la singura şcoală din oraş şi a fost primul membru al familiei care a ajuns la universitate. După patru ani de studii, tânărul a părăsit Heidelbergul cu o diplomă în drept. După aceea Hans a părăsit cosmopolitanul München şi fermecătorul Friedrichsville şi s-a întors în oraşul său natal, unde a închiriat două camere în centru şi şi-a deschis propriul birou.

Anii au trecut şi Hans Julius a fost ales în consiliul local, iar mai târziu a devenit primar al oraşului şi superior al parohiei. Spre sfârşitul vieţii, s-a ocupat de construirea primului muzeu al oraşului. Dacă Hans Grebenar ar fi realizat doar atât, deşi ar fi fost lăudabil, ar fi fost îngropat fără să fie demn chiar de o povestire scurtă. Totuşi, sunt mai multe de spus despre el, pentru că Dumnezeu îi dăruise un talent rar: un ochi bun.

Tânărul Grebenar a început să fie interesat de picturi şi sculpturi când era la universitate şi, de îndată ce a văzut tot ce putea să-i ofere Heidelbergul (de mai multe ori), a profitat de fiecare ocazie să viziteze alte oraşe pentru a le vedea comorile.

Cât timp a fost burlac, a strâns o colecţie mică, dar valoroasă, mijloacele sale limitate nepermiţându-i să cumpere ceva de semnificaţie majoră. Acest lucru s-a schimbat în ziua în care l-a acuzat pe Friedrich Bloch, care a apărut în faţa tribunalului pentru beţie şi tulburarea liniştii publice.

Hans Grebenar nu s-ar mai fi gândit la zurbagiul acela dacă Bloch nu s-ar fi prezentat la tribunal ca pictor. Curiozitatea a învins şi, după ce Bloch a fost amendat cu zece mărci, sumă pe care trebuia s-o achite în decurs de zece zile sau să îşi petreacă trei luni la închisoare, Grebenar s-a hotărât să-l urmărească acasă, sperând să afle dacă picta ziduri sau pânze.

În decursul anilor, Grebenar începuse să aprecieze lucrările lui Caravaggio, Rubens şi Bruegel şi, o dată, chiar fusese la Amsterdam să vadă lucrările lui Rembrandt în atelierul acestuia, dar când a zărit prima pictură a lui Bloch, *Copil împingând o roabă*, şi-a dat seama că era în prezenţa unui talent remarcabil.

După o oră, avocatul a părăsit atelierul lui Bloch cu punga goală, dar cu două autoportrete în ulei, precum şi a picturii *Copil împingând o roabă.* S-a dus direct la casa breslelor, de unde a retras o sumă atât de mare încât l-a făcut pe un funcţionar să ridice sprânceana a mirare.

După un prânz uşor, s-a întors la tribunal, unde a plătit amenda artistului, ceea ce a produs şi mai multă mirare, pentru că tocmai el îl acuzase pe Bloch în acea dimineaţă.

Când Curtea a terminat sesiunea în acea după-amiază, Grebenar, purtând încă roba neagră,

lungă şi gulerul cu aripi, a luat o trăsură şi s-a întors la casa artistului. Bloch a fost uimit să-şi vadă procurorul pentru a treia oară în acea zi şi a fost şi mai uimit când acesta i-a dat cel mai mare număr de monede pe care pictorul le văzuse vreodată în schimbul tuturor picturilor, desenelor şi a carneţelului cu semnătura lui Bloch.

***

Herr Grebenar nu s-a mai întâlnit cu Friedrich Bloch până când artistul a fost arestat cu un an mai târziu, sub acuzaţia mai gravă de tentativă de omucidere.

Grebenar a vizitat artistul la închisoare, unde acesta îşi aştepta procesul. L-a informat pe neîncrezătorul Bloch că dorea să-l apere, dar, dacă reuşea să-i obţină achitarea, dorea o recompensă mai puţin obişnuită. Bloch, rămas fără bani, a fost de acord cu cererea avocatului.

În dimineaţa procesului, Herr Grebenar era inspirat; nu mai avusese aşa o zi bună la tribunal. A demonstrat că cel puţin doisprezece beţivi fuseseră implicaţi în încăierarea din cârciumă, deci cum ar fi putut poliţistul, care sosise după înjunghierea victimei, să-şi dea seama care dintre ei era responsabil pentru crimă?

Juriul a aprobat şi Bloch a fost achitat de acuzaţia de tentativă de omucidere, cu toate că a fost acuzat pentru beţie şi condamnat la şase luni de închisoare.

Când Bloch a fost eliberat, Herr Grebenar îl aştepta în trăsură în faţa porţii închisorii. Grebenar

şi-a prezentat condiţiile în timpul drumului până la casa artistului, iar Bloch l-a ascultat cu atenţie, dând din cap din când în când. I-a cerut clientului un singur lucru. Grebenar a acceptat să-i cumpere o pânză mare, câteva pensule noi şi toţi pigmenţii şi prafurile de care avea nevoie. I-a mai plătit lui Bloch şi un stipendiu săptămânal, astfel încât acesta să trăiască confortabil, dar nu în exces, în timp ce-şi executa lucrarea.

I-a luat aproape un an lui Bloch să termine, şi Grebenar şi-a dat seama că stipendiul săptămânal îl făcuse pe artist să întârzie atât. Totuşi, când Grebenar a văzut pictura în ulei cu *Predica de pe munte*, nu i-a părut rău de nicio marcă plătită, pentru că oricine şi-ar fi dat seama de geniul artistului.

Grebenar a fost atât de emoţionat încât i-a dat imediat tânărului maestru o altă comandă, cu toate că îşi dădea seama că îi vor trebui mai mulţi ani ca s-o execute.

- Vreau să-mi pictezi douăsprezece portrete în mărime naturală ale celor doisprezece discipoli ai Domnului nostru, i-a spus el artistului, cu entuziasmul unui colecţionar.

Bloch a fost de acord, plin de încântare, pentru că această comandă urma să-i asigure banii necesari o vreme.

A început comanda cu portretul sfântului Petru, stând la porţile Ierusalimului şi ţinând în mână cheile încrucişate. Tristeţea din ochii sfântului arăta cât de ruşinat era de felul în care-L trădase pe Domnul.

Grebenar l-a vizitat pe artist acasă din când în când, nu ca să se uite la pânzele neterminate, ci ca să verifice că Bloch era în atelier şi lucra. Dacă ar fi

descoperit că artistul nu este la muncă, i-ar fi suspendat stipendiul până ce s-ar fi convins că Bloch s-a întors la treabă.

Portretul sfântului Petru i-a fost prezentat lui Herr Grebenar cu un an mai târziu, iar avocatul nu s-a plâns de preț sau de timp. S-a bucurat doar de norocul său.

Sfântul Petru a fost urmat de Matei stând la vamă şi luând monede romane de la evrei; în anul următor a fost Ioan, o pictură pe care unii critici o consideră capodopera lui Bloch: într-adevăr, după trei secole, sir Kenneth Clark a comparat penelul său cu al lui Luini. Totuşi, niciun maestru din vremea aceea nu a putut să-şi exprime părerea, pentru că picturile lui Bloch erau văzute de un singur om, aşa că artistul nu a câştigat nici faimă, nici reputație - o problemă pe care a avut-o şi Matisse, două sute de ani mai târziu.

Lipsa aceasta de recunoaştere nu părea să-l deranjeze pe Bloch atâta timp cât îşi primea venitul săptămânal care-i permitea să-şi petreacă serile la berărie, împreună cu prietenii săi. În schimb, Grebenar nu se plângea de activitățile nocturne ale artistului, atâta vreme cât acesta era suficient de treaz ca să lucreze în ziua următoare.

După zece luni, Iacob a urmat fratelui său, Ioan, iar Grebenar i-a mulțumit lui Dumnezeu că îi fusese permis să devină patronul artistului. Thomas Necredinciosul uitându-se neîncrezător în timp ce punea un deget pe rana lui Christos i-a luat maestrului doar şapte luni. Grebenar era uimit de viteza cu care lucra artistul, până ce a descoperit că Bloch se îndrăgostise de o hangiță durdulie de la o tavernă locală şi o ceruse de nevastă.

Iacob, fiul lui Alphaeus, a apărut cu câteva săptămâni înainte de naşterea copilului lor şi Andrei, pescarul, a urmat după naşterea celui de-al doilea.

După ce Bloch, nevasta sa şi cei doi copii s-au mutat într-o căsuţă la marginea oraşului, au urmat Filip din Galileea şi Simon Zelotul, pentru că trebuiau să plătească chiria. Ceea ce îi plăcea mai mult lui Grebenar era calitatea pânzelor, care rămânea constantă, oricare ar fi fost supărările sau problemele pe care le avea creatorul în timp ce picta.

Apoi a urmat un interval de doi ani, când n-a mai apărut nicio pictură. După aceea, pe neaşteptate, au apărut rapid Thadeus şi Bartolomeu. Unii critici ar fi spus că fiecare pânză coincidea cu apariţia ultimei amante a lui Bloch, deşi nu există dovezi istorice care să susţină o astfel de ipoteză.

Herr Grebenar era conştient că Bloch îşi părăsise nevasta, se întorsese la vechiul lui atelier şi, din nou, îşi petrecea nopţile în taverne. Se temea că îşi va întâlni iar protejatul la tribunal.

Grebenar mai avea nevoie de un singur discipol pentru a-i completa pe cei doisprezece, dar când după un an n-a mai apărut nicio pânză nouă, iar Bloch n-a mai apărut toată ziua la atelier, s-a hotărât că venise vremea să-i suspende stipendiul săptămânal. Dar abia după ce toate tavernele din Hertzendorf au refuzat să-l servească până ce nu-şi achita datoriile, Bloch s-a întors la lucru.

După cinci luni a creat o pictură sumbră, întunecată, a lui Iuda Iscariotul, cu cele treizeci de monede de argint răspândite pe podea la picioarele lui. Istoricii au sugerat că pictura reprezenta starea de spirit a artistului la vremea aceea, iar figura lui Iuda este

considerată a semăna deosebit de bine cu cea a patronului său. Grebenar a fost amuzat de efortul final al lui Bloch şi a donat cele douăsprezece picturi muzeului recent construit, astfel încât să poată fi admirate de locuitorii oraşului mult după ce artistul şi patronul vor fi părăsit această lume.

***

La un joc de şah cu prietenul său, doctorul Müller, Grebenar a aflat că protejatul său se îmbolnăvise de sifilis şi mai avea doar câteva luni de trăit - cel mult un an.

- O astfel de irosire a unui asemenea talent, a spus doctorul Müller.

- Nu, dacă pot face ceva, a replicat Grebenar, luând regina doctorului.

În dimineața următoare, Grebenar l-a vizitat pe Bloch în camera acestuia şi a descoperit cu groază în ce stare era artistul. Zăcea lat pe spate, în pat, complet îmbrăcat, mirosind a bere, cu mâinile şi picioarele acoperite de pustule sângerânde.

Avocatul s-a aşezat la capul patului.

- Sunt Herr Grebenar, a spus el, încet. Îmi pare rău că eşti aşa de bolnav, bătrâne, i-a spus el unui bărbat care avea abia treizeci şi patru de ani. Pot să te ajut cu ceva?

Bloch s-a întors cu fața la perete, ca un animal care ştie că i se apropie moartea.

- Doctorul Müller mi-a spus că nu poți să-ți plăteşti facturile şi nu e niciun secret că ai datorii prin tot oraşul şi nimeni nu-ți va da credit.

Nici măcar mormăitul obişnuit nu s-a auzit după aceste observații. Grebenar începea să se întrebe dacă Bloch îl auzea. Avocatul s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

- Dacă mai pictezi ceva pentru mine, îți plătesc toate datoriile şi mă asigur că vei primi tot ce vei avea nevoie.

Bloch tot nu s-a mişcat.

Grebenar îşi păstra asul pentru la sfârşit şi, când l-a jucat, artistul s-a întors şi a zâmbit pentru prima oară după mai multe săptămâni.

***

I-a luat lui Bloch mai mult de o lună ca să-şi revină suficient pentru a ține o pensulă în mână, dar când a reuşit, era ca posedat. Nici femei, nici băutură, nici datorii. Doar oră după oră petrecute în fața pânzei despre care ştia că va fi ultima sa operă.

A terminat pictura pe 17 martie, 1679, cu câteva zile înainte de a muri, beat, în patul unei curve.

Când Grebenar a văzut prima oară *Cina cea de taină*, şi-a amintit ultimele cuvinte pe care i le spusese artistului:

- Dacă realizezi ceea ce eşti capabil să faci, Friedrich, tu, spre deosebire de mine, vei fi nemuritor.

Grebenar nu-şi putea lua ochii de pe imaginea şocantă. Cei doisprezece discipoli erau aşezați în jurul mesei, cu Christos în mijloc, rupând azima. Deşi fiecare dintre apostoli stătea într-o poziție diferită, înclinat într-un unghi diferit, erau desigur aceiaşi doisprezece oameni ale căror portrete le pictase Bloch în ultima decadă. Grebenar s-a minunat de

modul în care Bloch realizase acest lucru, pentru că, de când părăsiseră atelierul său, el nu-i mai văzuse niciodată. Grebenar s-a hotărât că există un singur loc demn de o asemenea capodoperă.

Herr Grebenar a trăit şaptezeci de ani. Pe când se apropia de moarte, mai avea un singur interes în viață: să se asigure că lucrările protejatului său vor rămâne întotdeauna în muzeul orăşenesc, astfel că, în timp, fiecare să recunoască geniul lui Friedrich Bloch şi el însuşi să aibă o notă de subsol în istorie.

***

Două sute nouăzeci şi opt de ani mai târziu ...

Totul a început când o picătură de ploaie a căzut pe fruntea parohului în timpul predicii Monseniorului Grebenar de duminică dimineața. Mai mulți membri ai congregației s-au uitat în sus, la tavan şi unul dintre corişti a arătat o mică fisură.

De îndată ce Monseniorul Grebenar şi-a rostit binecuvântarea şi congregația a început să se despartă, el s-a apropiat de un magistru al bisericii pentru a-i cere sfatul. Dirigintele construcției i-a promis preotului că se va urca pe acoperiş şi-l va cerceta în dimineața următoare.

O părere preliminară şi o estimare brută a costului au fost aduse acasă la familia Grebenar miercuri dimineața, împreună cu avertizarea că, în cazul în care consiliul bisericii nu va acționa rapid, tavanul s-ar putea prăbuşi. Monseniorul Grebenar a primit confirmarea părerii constructorului atunci când, în timpul Vesperului, în duminica următoare, un pârâiaş

constant de apă a început să cadă pe primul rând al corului în timp ce corul cânta „Nunc Dimittis".

Monseniorul Grebenar a căzut în genunchi în fața altarului, a privit *Cina cea de taină* a lui Friedrich Bloch, şi s-a rugat pentru îndrumare.

Colecta care a urmat a strâns suma modestă de 412 euro, care nu se potrivea cu estimarea constructorului de 700.000 de euro necesari pentru repararea acoperişului.

Dacă Monseniorul Grebenar ar fi fost un om de lume, nu ar fi considerat ceea ce s-a întâmplat în continuare ca o intervenție divină. După ce s-a rugat, şi-a făcut cruce, s-a ridicat din genunchi, s-a aplecat în fața altarului şi, când s-a întors, a văzut un necunoscut aşezat în strana din față.

- Înțeleg că aveți o problemă, părinte, a spus omul, privind acoperişul. Şi cred că vă pot ajuta s-o rezolvați.

Monseniorul Grebenar s-a uitat cu atenție la străin.

- La ce te gândeşti, fiule? A întrebat.

- Pot să plătesc şapte sute de mii de euro pentru acest tablou, a spus el, privind *Cina cea de taină*.

- Dar este în familia mea de mai mult de trei sute de ani, a replicat Monseniorul Grebenar, întorcându-se spre tablou.

- Vă las să vă mai gândiți, a spus străinul. Când preotul s-a întors, străinul dispăruse deja.

Monseniorul Grebenar a căzut iar în genunchi şi a cerut îndrumarea Domnului, dar n-a primit niciun răspuns până ce s-a ridicat iar în picioare, după o oră. De fapt, era şi mai nehotărât. Oare străinul chiar existase, sau îşi imaginase totul?

În săptămâna următoare, Monseniorul Grebenar a cerut părerea congregației sale, dintre care unii participaseră la slujbă sub umbrele. După terminarea slujbei, a cerut sfatul unui avocat, alt membru al congregației.

- Tatăl dumneavoastră v-a lăsat pictura prin testament, aşa cum o primise şi el de la tatăl lui, a spus avocatul. Prin urmare, puteți dispune de ea după cum doriți. Dar aş putea să vă sfătuiesc ceva, a adăugat el.

- Da, desigur, fiule, a spus preotul, plin de speranță.

- Orice ați hotărî, părinte, ar trebui să mutați tabloul în muzeu înainte să se strice din cauza apei care curge din acoperiş.

- Oare şapte sute de mii este un preț corect? A întrebat preotul.

- Nu ştiu, părinte. Eu sunt avocat, nu mă ocup cu aşa ceva. Ar trebui să cereți sfatul unui expert.

Cum Monseniorul Grebenar nu avea niciun expert în artă în turma sa, a telefonat la o casă de licitații din Frankfurt în ziua următoare. Şeful departamentului *Renaissance* nu l-a ajutat deloc când i-a spus că nu există niciun mod de a stabili adevărata valoare a capodoperei lui Bloch, pentru că niciuna dintre lucrările acestuia nu era pe piață. Toate operele se aflau în muzee, cu excepția *Cinei cea de taină*. Preotul era pe punctul de a-i mulțumi şi a închide telefonul când omul a mai spus:

- Există, bineînțeles, o modalitate de a-i stabili adevărata valoare.

- Şi care ar fi acesta?

- Aduceți pictura la următoarea noastră licitație *Renaissance*.

- Când anume?

- În octombrie, la anul, la New York. Chiar acum pregătim catalogul şi vă pot asigura că tabloul dumneavoastră va atrage un interes deosebit.

- Dar asta e abia peste şase luni, a spus preotul. Până atunci nici nu voi mai avea acoperiş, voi avea o piscină.

Când slujba din duminica următoare s-a mutat într-o biserică din celălalt capăt al oraşului, Grebenar a simţit că Domnul îi dăduse un semn şi majoritatea celor din parohia sa au fost de acord. Totuşi, şi el şi avocatul erau de părere că, în ceea ce priveşte vânzarea tabloului, era doar problema lui.

Din nou, Monseniorul a îngenuncheat în faţa capodoperei, întrebându-se ce ar fi făcut stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul său dacă ar fi fost confruntat cu această dilemă. S-a uitat la cele treizeci de monede de argint împrăştiate la picioarele lui Iuda. Când s-a ridicat şi şi-a făcut cruce, era încă nehotărât. Era gata să părăsească biserica când l-a văzut din nou pe străin în strana din faţă. Străinul a zâmbit, dar n-a spus nimic. A scos un cec în valoare de şapte sute de mii de euro, i l-a înmânat preotului, apoi a plecat în tăcere.

Când au aflat despre această întâlnire, mulţi dintre membrii parohiei au considerat-o un miracol. Cum ar fi putut altfel omul să ştie valoarea exactă necesară pentru repararea acoperişului? Alţii îl considerau pe străin ca fiind Bunul Samaritean. Când o parte din acoperiş s-a prăbuşit a doua zi, preotul a dat cecul constructorului.

Străinul s-a întors după o oră şi a luat tabloul.

***

Această poveste ar fi putut foarte bine să se termine aici, cu excepția unei alte întorsături pe care Monseniorul Grebenar ar fi descris-o ca o intervenție divină, dar care l-ar fi făcut pe Herr Grebenar să devină bănuitor.

În ziua în care acoperişul a fost terminat, monseniorul Grebenar a ținut o slujbă de mulțumire. Biserica era plină-ochi. Cuvinte ca „miracol", „Bunul Samaritean" şi „intervenție divină" se auzeau pe buzele celor din congregație.

Când Monseniorul Grebenar a dat binecuvântarea finală şi turma a plecat, i-a mulțumit din nou lui Dumnezeu pentru că-l îndrumase în ceasul de necaz. S-a uitat puțin la peretele gol, proaspăt vopsit, din spatele altarului şi a oftat. S-a uitat apoi la acoperişul cel nou şi a zâmbit, mulțumindu-i Atotputernicului a doua oară.

După ce s-a întors acasă la cina simplă pregătită de menajera lui, s-a aşezat lângă foc şi a început să citească *Hertzendorfer Gazette*, indulgență pe care şi-o permitea o dată pe săptămână. A citit titlul principal de mai multe ori înainte de a îngenunchea şi a-i mulțumi iar Domnului.

Muzeul Grebenar a ars până la temelie
Poliția suspectează incendiere

London Times descria pierderea operelor lui Friedrich Bloch ca devastatoare şi mult mai importantă decât arderea muzeului. La urma-urmei, comenta corespondentul de artă, Hertzendorf putea

construi oricând alt muzeu, în timp ce picturile lui Christos şi ale celor doisprezece discipoli erau operele unui adevărat geniu şi nu puteau fi înlocuite.

La încheierea predicii din duminica următoare, Monseniorul Grebenar i-a mulţumit Domnului că nu ascultase sfatul avocatului şi nu trimisese *Cina cea de taină* la muzeu; un alt miracol, sugera el.

- Alt miracol, a murmurat congregaţia.

***

După şase luni, *Cina cea de taină* a lui Friedrich Bloch (1643-1679) a ajuns la licitaţie la una dintre casele principale din New York. În catalog erau *Predica de pe munte* (1662), iar tablourile cu cei doisprezece discipoli apăreau în paginile următoare. Pe coperta catalogului se afla o reproducere a *Cinei cea de taină* şi provenienţa ei le amintea posibililor cumpărători de tragica pierdere a întregii opere a lui Bloch într-un incendiu de la începutul anului. În prefaţa catalogului se sugera că tragedia aceasta crescuse cu mult semnificaţia istorică şi valoarea singurei opere rămase a lui Bloch.

În ziua următoare, în ziarele din New York apărea următorul titlu:

Capodopera lui Bloch, *Cina cea de taină*, vândută pentru 42.000.000 de dolari.

Doar pentru membri[*]

9

- Roz patruzeci şi trei.

- Ai câştigat premiul întâi, a spus Sybil agitată, uitându-se la cartoanele roz răsfoite pe masă în fața soțului ei.

Sydney s-a încruntat. Dorise să câştige premiul al doilea un set de utilaje de grădinărit care includea o roabă, un hârleț, o sapă, o furcă şi o pereche de foarfece. Mult mai utile decât premiul întâi, s-a gândit el, mai ales când plătiseşi o liră pentru cartoane.

- Du-te şi ia-ți premiul, a spus Sybil tare. Nu trebuie să-l laşi pe preşedinte să aştepte.

Sydney s-a ridicat de pe scaun. Un ropot de aplauze l-a acompaniat când îşi făcea drum printre mesele aglomerate până în fața sălii.

Se auzeau strigăte de :

- Bravo, Sydney! Eu n-am câştigat niciodată nimic! Şi: Eşti un ticălos plin de noroc! În timp ce urca pe scenă.

- Bun spectacol, Sydney, a spus preşedintele Clubului Rotary din Southend înmânând setul de crose de golf câştigătorului.

- Albastru o sută şapte, a anunțat preşedintele pe când Sydney pleca de pe scenă către masa lui cu crosele de golf atârnate pe umăr. S-a trântit în scaun şi a zâmbit când prietenii lui, inclusiv cel care câştigase uneltele de grădinărit, veneau să-l felicite pentru câştigarea premiului întâi în extragerea anuală.

De îndată ce a bătut de miezul nopții şi orchestra a cântat ultimul vals, toți s-au ridicat şi s-au alăturat corului şovăielnic cântând „*God Save the King*".

Pe când domnul şi doamna Chapman se îndreptau către casă, Sydney a văzut câțiva trecători, care rareori se întâlneau cu oameni care cărau crose de golf pe țărmul mării, şi, desigur nu la ora unu douăzeci, duminică, aruncându-i priviri curioase.

- Ei bine, Sydney, a zis Sybil pe când îşi scotea cheile din geantă, cine s-ar fi gândit că vei câştiga premiul întâi?

- La ce-mi trebuie un set de crose de golf când eu nu joc golf? S-a văitat Sydney urmându-şi soția în casă.

- Poate ar trebui să înveți, i-a sugerat Sybil.

La urma-urmei, nu mai ai mult până la pensie.

Sydney nu s-a obosit să-i răspundă în timp ce urca. Când a ajuns la etaj, a deschis trapa din tavan, a tras scara pliantă, a urcat pe ea şi a aruncat crosele în mansardă. Nu s-a mai gândit la ele până ce familia nu s-a aşezat la prânzul de Crăciun, după şase luni.

***

Prânzul de Crăciun la familia Chapman nu se deosebea mult de altele din mii de alte case din Southend în 1921.

De îndată ce au spus rugăciunea, Sydney s-a ridicat de la locul lui din capul mesei ca să taie curcanul. Sybil stătea mândră la celălalt capăt al mesei, iar cei doi fii ai lor, Robin şi Malcolm, aşteptau

nerăbdători să li se umple farfuriile cu curcan, varză de Bruxelles, cartofi prăjiţi şi sos de salvie şi ceapă. Când Sydney a terminat de tăiat pasărea, şi-a umplut farfuria cu sosul Bisto, gros, până ce carnea aproape că plutea.

- Superb, superb, a declarat Sidney, muşcând dintr-o pulpă. După o a doua înghiţitură a declarat: Dar, Sybil, toată lumea ştie că eşti cea mai bună bucătăreasă din Southend.

Sybil strălucea de încântare, cu toate că soţul ei îi făcea acelaşi compliment în fiecare Ajun de Crăciun de peste optsprezece ani.

Familia Chapman a discutat foarte puţin în timp ce mâncau din farfuriile bine umplute. Abia la a doua porţie, Sidney a vorbit iar:

- A fost iar un an grozav pentru Serviciile de Curăţare Chapman, a spus el, golind vasul cu sos peste a doua pulpă, chiar dacă eu sunt cel care o spune. Restul familiei nu a comentat, pentru că şi-au dat seama că preşedintele abia îşi începuse discursul anual către acţionari.

- Compania a avut o cifră de afaceri record şi a declarat profituri ceva mai mari decât anul trecut, a spus Sydney, punându-şi cuţitul şi furculiţa pe farfurie, în ciuda Cancelarului care, în înţelepciunea sa, a ridicat taxele la cincisprezece la sută, a adăugat solemn. Lui Sydney nu-i plăcea coaliţia guvernamentală a lui Lloyd George. Dorea întoarcerea la putere a conservatorilor şi revenirea stabilităţii în ţară. Şi, mai mult, a mai spus el, arătând spre fiul său cel mai mare, Robin trebuie felicitat pentru obţinerea diplomei. Liceul din Southend l-a educat bine, a spus, ridicând un pahar cu vişinată pe care băiatul nu va

avea voie s-o încerce decât peste un an. Putem doar să sperăm că tânărul Malcolm - şi-a întors atenția către celălalt capăt al mesei - va călca pe urmele fratelui său. Şi, vorbind de călcatul pe urmele altuia, când se va termina anul şcolar, îl voi aştepta cu nerăbdare pe Robin la firmă unde va începe să lucreze ca ucenic, aşa cum am făcut şi eu acum treizeci şi şase de ani. Sidney a ridicat paharul iar. Şi să nu uităm motto-ul companiei: „Curățenia este aproape de sfințenie".

Acesta era semnalul că discursul anual se apropia de sfârşit, care era urmat întotdeauna de răsucirea cu drag a unui trabuc de către Sidney. Era gata să-l aprindă când Sybil a spus hotărâtă:

- Nu până n-ai mâncat şi din budincă, dragă.

Sidney a pus supărat trabucul pe masă pe când Sybil dispărea în bucătărie.

A reapărut după câteva clipe, cărând o budincă mare de Crăciun, pe care a plasat-o în mijlocul mesei. Din nou, Sidney s-a ridicat pentru a îndeplini ceremonia anuală. A desfăcut încet o sticlă de brandy care nu mai fusese atinsă de anul trecut, a turnat o porție generoasă pe budincă, apoi a aprins un chibrit şi i-a dat foc ca un preot păgân care îndeplineşte un sacrificiu. Flăcările mici, albastre, au pâlpâit uşor în aer şi au fost întâmpinate de aplauze generoase.

De îndată ce a fost consumată şi a doua porție şi Sidney şi-a aprins trabucul, băieții erau nerăbdători să tragă de pocnitori şi să descopere ce comori îi aşteptau.

Cei patru s-au ridicat, şi-au încrucişat brațele şi au tras zdravăn de capetele pocnitorilor. O bubuială straşnică a fost urmată de patru explozii micuțe care,

ca întotdeauna, au stârnit hohote de râs înainte ca fiecare membru al familiei să se aşeze şi să descopere ce-i aştepta.

Sybil a fost răsplătită cu o trusă de croit.

- Utilă întotdeauna, a comentat ea.

Pentru Sidney, un tirbuşon.

- Satisfăcător, a declarat el.

Malcolm n-a părut încântat de elasticul său indian, pe care-l mai primise şi în ultimii doi ani.

Restul familiei şi-a întors atenţia înspre Robin, care-şi scutura pocnitoarea din care nu apărea nimic, până ce, din ea, a căzut o bilă de golf care s-a rostogolit pe masă.

Nimeni nu putea să ştie că acest cadou simplu urma să schimbe întreaga viaţă a tânărului. Da, precum veţi afla, această poveste este despre Robin Chapman, nu despre tatăl lui, nici despre mama sau fratele lui mai mic.

***

Deşi Robin Chapman nu era de felul lui amator de jocuri, profesorul lui de sport îl descria de obicei ca un om de echipă.

Robin era, de obicei, goalkeeperul echipei de hochei a şcolii în timpul iernii, iar vara reuşea să asigure un loc printre primii nouă la jocul de crichet. Totuşi, niciunul dintre cei prezenţi la acea masă de Crăciun în 1921, n-ar fi putut să prevadă ceea ce va urma.

Robin a aşteptat până marţi dimineaţa să facă prima mişcare şi asta abia după ce tatăl lui plecase la serviciu.

- După Crăciun e de aşteptat o grămadă de curăţat, a spus domnul Chapman înainte de a-şi săruta soţia pe obraz şi a dispărea pe alee.

De îndată ce tatăl lui a dispărut, Robin s-a urcat pe scări, a deschis trapa din tavan şi a tras trusa de golf prăfuită din mansardă. A dus crosele în camera sa şi a început să curețe praful şi mizeria care se adunaseră în ultimele şase luni cu un zel pe care nu-l mai depusese până atunci nici la bucătărie; mai întâi sacul din piele, apoi crosele, fiecare purtând semnătura unui oarecare Harry Vardon. De îndată ce a terminat, şi-a agăţat sacul pe umăr, s-a strecurat pe scări în jos, a ieşit din casă şi s-a îndreptat spre malul mării.

Când a ajuns la plajă, Robin a aruncat sacul pe jos şi a pus mingea mică şi albă pe nisip, la picioarele lui. A studiat apoi crosele strălucitoare, neştiind pe care s-o aleagă. În cele din urmă a ales una pe care era scris „putter". S-a uitat fix la minge şi a lovit-o cu crosa, făcând să zboare nisipul prin aer, în timp ce mingea a rămas liniştită pe loc. După câteva încercări, a reuşit să lovească mingea, dar a deplasat-o doar câțiva centimetri mai departe.

Robin s-a dus după ea şi a repetat exercițiul iar şi iar, până ce mingea a zburat în sfârşit şi a aterizat cu o izbitură la câțiva metri de el. Când s-a întors acasă pentru prânz, destul de târziu, se considera următorul Harry Vardon. Nu că ar fi ştiut cine era Harry Vardon. Robin nu s-a întors pe plajă în acea dimineață, ci s-a dus la biblioteca din oraş, direct la secția de sport. Cum nu putea să ia decât două cărți pe legitimație, trebuia să fie foarte atent. După multă gândire, a luat din raft *Golful pentru începători* şi *Geniul lui Harry Vardon*.

Întors acasă, s-a încuiat în dormitorul lui şi nu a mai apărut până ce n-a auzit-o pe mama lui strigând pe scări:

- Cina, băieţi, şi până atunci aflase diferenţa dintre un putter, un cleek, un niblick şi o brassie. După prânz, a răsfoit paginile cărţii mai vechi şi a aflat că Harry Vardon se dusese din Jersey în Insulele Canalului, despre care Robin nici nu ştia că fac parte din Imperiul Britanic. A mai descoperit şi că Harry Vardon câştigase Campionatul de şase ori, record care nu mai fusese egalat şi, după părerea autorului, nici nu va mai fi.

În dimineaţa următoare. Robin s-a întors pe plajă. A pus cartea pe jos şi a deschis-o la o fotografie a lui Harry Vardon care ridica crosa. A lăsat mingea la picioare şi a reuşit s-o trimită la câteva sute de metri de câteva ori, chiar dacă nu tocmai în linie dreaptă. Din nou s-a aşezat mai bine pe picioare, a ridicat crosa şi a lovit mingea, exerciţiu recomandat în *Golful pentru începători*.

Era gata să lovească iar mingea când a auzit o voce din spatele lui spunându-i:

- Stai cu ochii pe minge, băiete, şi nu ridica capul până ce n-ai lovit. Vei descoperi că aşa mingea ajunge mai departe.

Robin a ascultat instrucţiunile fără să protesteze şi a fost răsplătit când a obţinut rezultatul promis, deşi mingea a dispărut în mare şi n-a mai putut s-o recupereze.

S-a întors şi şi-a văzut instructorul zâmbind.

- Tinere, a spus acesta, chiar şi Harry Vardon avea nevoie uneori de mai multe mingi. Ai potenţial. Dacă vii la Clubul de golf din Southend la ora nouă,

sâmbătă dimineața, profesioniștii clubului vor transforma acest potențial în ceva valoros. Fără alte vorbe, domnul s-a îndepărtat.

Robin habar n-avea ce este Clubul de golf din Southend, dar știa că biblioteca publică îi oferise întotdeauna răspunsurile necesare în trecut.

Sâmbătă dimineața a luat autobuzul unsprezece către marginea orașului și a ajuns în fața clubului cu câteva minute înainte de ora stabilită.

Așa a început un hobby, care s-a transformat într-o pasiune și, în cele din urmă, într-o obsesie.

***

Robin s-a alăturat tatălui său ca ucenic la Serviciile de Curățătorie Chapman la câteva zile după terminarea școlii și, cu toate că lucra mult, tot mai găsea timp să se ducă pe plajă la ora șase și să practice swingul, sau să tragă la țintă pe covorul din dormitorul lui, noaptea.

Progresul său la Serviciile de Curățătorie Chapman și la clubul de golf al orașului mergeau mână în mână. La cea de-a douăzeci și una aniversare a sa, Robin a devenit manager adjunct la firmă și, după câteva săptămâni, a fost invitat să joace pentru Southend la finala anuală împotriva clubului din Brighton. Când a intrat în prima rundă în sâmbăta următoare, era așa de nervos încât a trimis prima minge în cel mai apropiat rond de flori și nu s-a descurcat mai bine nici la următoarele nouă găuri. I-a luat prea mult timp să-și revină și a fost învins de oponentul său din Brighton.

Robin a fost surprins când a fost ales în săptămâna următoare în turneul împotriva oraşului Eastbourne. Deşi era încă nervos, s-a comportat mai bine şi a reuşit să şi câştige o partidă. După aceea, aproape a mai câştigat unul.

Deşi Robin preluase multe dintre responsabilităţile tatălui său la serviciu, n-a permis muncii să se amestece în prima sa dragoste. Lunea întotdeauna exersa alergatul, miercuri loviturile şi vineri aruncatul. Sâmbăta, fratele său, Malcolm, care îşi terminase recent ucenicia la firmă, era cu ochii pe magazin, în timp ce Robin era cu ochii pe minge, reuşind în cele din urmă să ajungă la a optsprezecea gaură.

Duminica, după ce se întorcea de la biserică - mama lui avea oarecare putere asupra lui - Robin se ducea direct la club şi juca nouă găuri înainte de prânz.

Nu era sigur ce îi oferea mai multă satisfacţie: tatăl lui care i-a oferit locul lui la firmă pentru că se pensiona, sau Clubul de golf Southend invitându-l să devină cel mai tânăr căpitan din istoria clubului.

De Crăciunul următor, tatăl lui stătea în capul mesei ca de obicei, pufăind din trabuc, dar Robin a prezentat raportul anual. Nu s-a lăudat cu faptul că profiturile aproape se dublaseră în primul an în care fusese director şi nici n-a pomenit faptul că devenise un jucător de elită. Această situaţie fericită ar fi putut continua fără întrerupere şi atunci această poveste n-ar mai fi fost scrisă, dacă pe masa căpitanului clubului n-ar fi aterizat o scrisoare neaşteptată.

***

Când Clubul Royal de golf din Jersey a întrebat dacă cei din Southend ar fi interesați de un turneu, Robin a profitat de ocazie ca să viziteze locul de naştere al lui Harry Vardon şi să joace pe terenul care-l făcuse faimos pe acesta.

După şase săptămâni, Robin şi echipa sa au luat trenul către Weymouth înainte de a se îmbarca pe feribotul către St Helier. Robin planificase să ajungă în Jersey cu o zi înainte de meci ca să aibă timp să se acomodeze cu traseul pe care nimeni dintre ei nu mai jucase. Din nefericire, nu planificase şi furtuna care i-a întâmpinat la traversare. Bătrânul vas a reuşit cumva să se bălăbăne dintr-o parte în alta şi, în acelaşi timp, să salte în sus şi în jos pe când înainta către Jersey. În timpul traversării, majoritatea membrilor echipei zăceau, uşor verzi la față, aplecați pe marginea vasului, şi vomitau de zor, în timp ce Robin, nepăsător la suferințele lor, se învârtea de punte, bucurându-se de aerul marin. Unul sau doi dintre pasageri îl priveau invidioşi, iar ceilalți îl priveau doar neîncrezători.

Când feribotul a ajuns în sfârşit la St Helier, restul membrilor echipei, cu câteva kilograme mai subțiri, s-au îndreptat direct către hotel unde au intrat în camerele rezervate şi n-au mai apărut până la micul dejun din dimineața următoare. Robin a luat un taxi în direcția opusă şi i-a cerut şoferului să-l ducă la Clubul de Golf Royal din Jersey.

- Royal Jersey, l-a corectat şoferul, politicos. Golf Royal e numele unui cartof, a explicat el, chicotind.

Când taxiul s-a oprit în fața magnificei intrări a clubului, Robin nu s-a clintit. A privit semnul „Doar pentru membri" şi, dacă şoferul nu i-ar fi spus:

- Costă doi şilingi, şefu', Robin nu s-ar fi mişcat. A plătit cursa, a ieşit din taxi şi a păşit ezitant pe pietriş până la club. A deschis încet uşa mare, dublă, şi a intrat într-un hol impunător placat cu marmură, unde a fost întâmpinat de două portrete în ulei, în mărime naturală, aflate pe pereţii opuşi ai holului. Robin l-a recunoscut imediat pe Harry Vardon, îmbrăcat în costumul clubului şi o geacă Fair Isle şi ţinând o crosă în mâna stângă. S-a înclinat în faţa lui înainte de a-şi îndrepta atenţia către celălalt portret, dar nu l-a recunoscut pe domnul mai în vârstă, cu faţa aspră, îmbrăcat în smoching şi pantaloni vărgaţi.

Robin şi-a dat seama brusc că un tânăr îl privea uimit.

- Mă cheamă Robin Chapman, a spus el, nesigur. Sunt...

- Căpitanul Clubului de golf Southend, a continuat tânărul. Şi eu sunt Nigel Forsyth, căpitanul de la „Royal Jersey". Vii să bei ceva, bătrâne?

- Mulţumesc, a spus Robin. El şi oponentul său s-au îndreptat prin hol către o cameră în care se aflau mai multe fotolii din piele, confortabile. Nigel i-a arătat un loc lângă o fereastră de unde se vedea a optsprezecea gaură şi s-a dus la bar. Robin ar fi vrut să se uite pe fereastră şi să analizeze traseul, dar s-a abţinut.

Nigel s-a întors cu două pahare cu coniac şi le-a pus pe masă în faţa oaspetelui. S-a aşezat şi a ridicat paharul.

- Eşti cumva o echipă cu un singur om, din întâmplare? A întrebat el.

Robin a râs.

- Nu, ceilalţi sunt probabil în pat, simţind cum se învârt camerele cu ei.

- Ah, înseamnă că aţi venit cu Westmouth Packet.

- Da, a spus Robin, dar ne vom răzbuna la întoarcere.

- Nicio speranţă, a sus Nigel. Noi, când mergem pe continent, o luăm prin Southampton. Pe drumul ăla sunt vase moderne care au stabilizatoare. Poate ar fi trebuit să-ţi spun în scrisoare, a adăugat el, rânjind. Vrei să facem un joc înainte să se întunece?

De îndată ce au ajuns pe teren, Robin a înţeles de ce atâţia vârstnici îşi aminteau jocurile cu „Royal Jersey". Traseul era cel mai bun pe care jucase vreodată şi faptul că se gândea că merge pe urmele lui Harry Vardon nu făcea decât să se adauge entuziasmului său.

Când mingea lui Robin a aterizat în apropiere de cea de-a optsprezecea gaură, Nigel a spus:

- Dacă şi ceilalţi din echipă sunt la fel de buni ca tine, Robin, ne aşteaptă un joc al naibii mâine.

- Sunt mult mai buni, a spus Robin, fără să rateze nicio replică pe când părăseau terenul şi se îndreptau către club.

- La fel? A întrebat Nigel în timp ce mergeau către bar.

- Nu, acum e rândul meu, a insistat Robin.

- Scuze, bătrâne, oaspeţii n-au voie să plătească băuturile. Regulă de bază a clubului.

Robin s-a oprit din nou în faţa portretului domnului mai vârstnic. Nigel a răspuns la întrebarea lui nerostită.

- Este preşedintele nostru, lordul Trent. Nu e nici pe jumătate la fel de înfricoşător pe cât pare, precum vei descoperi mâine-seara când va cina cu noi. Ia loc în timp ce aduc băuturile.

Nigel stătea la bar când o tânără a intrat în sală. A traversat-o repede şi i-a şoptit ceva la ureche. El a încuviinţat, iar ea a plecat la fel de repede precum venise.

Din momentul în care intrase în sală până când o părăsise, Robin nu-şi putuse dezlipi privirea de ea.

- Să nu-mi spui că aveţi o zeiţă pe insulă, a spus el când Nigel i-a dat băutura.

- Ah, vorbeşti de Diana, a spus Nigel după ce tânăra a dispărut.

- Un nume potrivit pentru o zeiţă, a zis Robin. Şi cât de înaintaţi sunteţi dacă lăsaţi şi femeile să fie membre.

- Sigur că nu, a râs Nigel. Este secretara lordului Trent. A băut puţin înainte să adauge. Dar cred că vine mâine-seara la cină, aşa că vei avea ocazia să-ţi întâlneşti zeiţa.

Când Robin s-a întors la hotel mai târziu în acea seară, doar un singur membru al echipei i s-a alăturat la cină. Robin s-a întrebat dacă ceilalţi îşi reveniseră suficient pentru a sta în zona de start la ora zece a doua zi. Deşi în realitate se gândea mai mult la a doua zi seara.

***

Southend-ul a reuşit cumva să termine o rundă când stewardul-şef le-a cerut celor doi căpitani să se alinieze la prima gaură.

Ca vizitator, Robin a avut dreptul să lovească primul mingea. După cinci ore, tabloul de marcaj arăta că „Royal Jersey" bătuse Clubul de Golf Southend cu patru şi jumătate runde la trei şi jumătate. Nu era un rezultat prea rău, s-a gândit Robin, având în vedere împrejurările, dar el nu mai jucase o rundă atât de bună în viaţa lui, ceea ce s-ar fi putut datora faptului că Diana îl urmărise pe Nigel pe tot traseul. Alt avantaj pentru gazde.

După câteva băuturi la club, fără urmă de Diana, echipa din Southend s-a întors la hotel să se schimbe pentru cină. Robin a ajuns primul în foaier. Nervos, şi-a verificat papionul după care s-a asigurat la recepţie că cele trei taxiuri fuseseră comandate pentru ora şapte.

Robin n-a scos o vorbă pe drumul către „Royal Jersey" şi, când şi-a condus echipa în sala de mese, Nigel a venit în întâmpinarea lor. Diana stătea lângă el. Norocos bărbat, s-a gândit Robin.

- Mă bucur că te văd iar, bătrâne, a spus Nigel şi s-a întors către Diana, adăugând: Nu cred că o cunoşti pe sora mea.

***

- Ce vrei să faci? L-a întrebat tatăl lui.

- Vreau să mă mut în Jersey şi să deschid acolo o sucursală a Serviciilor de Curăţătorie Chapman.

- Dar întotdeauna am crezut că voiai să deschizi o sucursală în Southend, iar eu să preiau magazinul principal, a spus Malcolm, părând la fel de nedumerit de veştile date de fratele lui.

- Tot iei magazinul principal, Malcolm, dar eu deschid prima sucursală pe insulă.

Tatăl lui Robin a părut nedumerit pe moment, aşa că mama lui a profitat de această ocazie specială.

- Şi, de fapt, de ce să te întorci în Jersey? A întrebat ea, privindu-şi fiul în ochi.

- Am găsit cel mai bun traseu de golf din lume, mamă, şi dacă mă vor, intenţionez să joc acolo toată viaţa.

- Nu, a răspuns mama lui, liniştită. Am întrebat care e motivul adevărat. Restul familiei a rămas tăcută, aşteptând răspunsul lui Robin.

- Am găsit cea mai frumoasă femeie din lume şi, dacă mă acceptă, aş vrea să devină soţia mea.

***

Robin s-a îmbarcat pe vapor înapoi spre Jersey în vinerea următoare, în ciuda faptului că nu reuşise să răspundă la cea de-a treia întrebare a mamei lui.

- A acceptat tânăra aceasta să-ţi devină soţie?

Singurul lucru pe care-l acceptase Diana fusese să danseze quickstep cu el, dar în timpul celor trei minute, Robin îşi dăduse seama că dorea s-o ţină în braţe pentru tot restul vieţii.

- Mă întorc în weekendul următor, i-a spus el.

- Dar echipa joacă în Southend în sâmbăta următoare, a comentat ea, inocentă.

***

Robin a fost surprins s-o găsească pe Diana pe chei când feribotul a ancorat în sâmbăta următoare.

Oare pe cine venise să întâlnească, s-a întrebat el; şi a sperat doar că nu era vorba de alt bărbat.

Când a coborât pe chei, Diana i-a oferit acelaşi zâmbet cald pe care-l ţinea minte de data trecută.

- N-am fost sigur că m-ai crezut când am spus că mă voi întoarce, a spus el timid, în timp ce îşi strângeau mâinile.

- Nu eram sigură că vei veni, a admis Diana, dar pe urma m-am gândit, dacă bietul om e în stare să renunţe la un weekend de golf, doar ca să-şi petreacă timpul cu mine, aş putea cel puţin să-l întâmpin în port.

Robin a zâmbit la gândul că nu-şi putea aminti nici măcar cu cine juca Southend şi a luat-o pe Diana de mână pe când se plimbau pe alee.

Dacă l-ai fi întrebat cum şi-a petrecut weekendul, tot ce ar fi admis el cu greu că-şi aminteşte era cum se urcase pe feribotul de întoarcere, duminică după-masa, după ce o sărutase prima oară.

- Ne vedem sâmbăta viitoare, Diana, a strigat el aplecându-se peste balustradă, dar sirena vasului i-a acoperit vocea.

Diana îl aştepta pe chei în sâmbăta următoare, şi în fiecare sâmbătă după aceea, până ce Robin n-a mai luat feribotul înapoi spre Weymouth.

În timpul săptămânii, Robin închiria o linie telefonică ca să poată vorbi în fiecare seară. Diana şi-a petrecut timpul liber studiind proprietăţile din St Helier care ar fi putut-o interesa. Până la urma a găsit un magazin pe strada principală, al cărui contract era gata să expire, cu un hotel vizavi care avea nevoie de aşternuturi şi prosoape curate în fiecare zi şi mai

multe restaurante care credeau în şervete şi fețe de masă curate. Robin a fost de acord că acesta era locul ideal pentru a deschide sucursale Serviciilor de Curățătorie Chapman.

În sâmbăta următoare a semnat un contract pe trei ani şi s-a mutat imediat în apartamentul de deasupra magazinului. Dacă n-ar fi câştigat mâna Dianei până la sfârşitul acestui termen şi nici n-ar fi devenit membru al Clubului „Royal Jersey", ar fi trebuit să-şi admită înfrângerea, să se întoarcă pe continent şi să deschidă o sucursală în Southend.

Deşi era încrezător că, în timp, ambele probleme se vor rezolva, s-a dovedit că era mai greu să devină membru al RJGC[2] decât s-o convingă pe Diana să-i fie nevastă.

N-a durat mult ca Robin să fie acceptat ca membru jucător la „Royal Jersey" şi a fost încântat când Nigel l-a invitat să reprezinte clubul în derbiul aprig disputat împotriva echipei Guernsey. Robin a câştigat meciul şi a cerut-o pe Diana de soție în aceeaşi seară.

- Dar dacă n-ai fi fost ales să joci pentru club? A întrebat ea, incapabilă să-şi ia ochii de la diamantul micuț şi scânteietor de pe al treilea deget al mâinii stângi.

- Te-aş fi luat în Anglia şi aş fi scufundat feribotul de Weymouth. A spus Robin fără să ezite.

Diana a râs.

- Deci care sunt planurile campionului meu pentru cucerirea comitetului „Royal Jersey"?

---

[2] Royal Jersey Golf Club - Clubul de Golf Royal Jersey.

- M-au chemat la un interviu luna viitoare, i-a spus el, aşa că vom afla curând dacă ne vom petrece restul vieţii în St Helier sau în Southend-on-Sea.

- Nu uita că doar unul din trei care solicită să devină membri ai clubului ajunge pe lista de aşteptare, i-a amintit Diana.

Robin a zâmbit.

- Posibil, dar dacă mă susţin lordul Trent şi fratele tău, cred că am o şansă mai bună de unul la trei.

- Deci de aceea m-ai cerut de nevastă, a spus Diana, uitându-se în continuare la inel.

***

Când a venit ora hotărâtă ca Robin să se înfăţişeze în faţa comitetului, a recunoscut că nu mai fusese niciodată aşa de nervos, cu toate că toţi cei care stăteau de partea cealaltă a mesei păreau să zâmbească ori de câte ori răspundea la întrebări şi au întâmpinat cu mulţumire cunoştinţele detaliate ale englezului referitoare la viaţa lui Harry Vardon.

După zece zile, Robin a primit o scrisoare de la secretariatul clubului prin care era anunţat că cererea lui fusese acceptată şi numele lui va fi pus pe lista de aşteptare.

Listă de aşteptare, a spus Robin, frustrat. Şi cât cred ei că o să aştept până ce voi deveni membru?

- Fratele meu m-a avertizat, i-a spus Diana, că dacă nu eşti născut pe insulă, durează între zece şi cincisprezece ani.

- Între zece şi cincisprezece ani? A repetat Robin dezgustat, înainte de a adăuga: Lordul Trent nu s-a născut pe insulă.

- Aşa este, a spus Diana, dar atunci comitetul căuta un preşedinte nou, preferabil cu titlu de nobleţe, aşa că l-au numit membru onorific pe viaţă.

- Şi mai există şi alţi membri onorifici pe viaţă?

- Doar Harry Vardon, a replicat Diana.

- Ei bine, eu nu sunt Harry Vardon.

- Mai există un mod prin care ai putea deveni automat membru pe viaţă, a spus Diana.

- Şi care e acela? A întrebat Robin, nerăbdător.

- Să câştigi Cupa Preşedintelui.

- Dar am pierdut în a doua rundă anul trecut, i-a amintit Robin. Oricum, fratele tău e în altă clasă decât mine.

- Tu asigură-te că ajungi anul acesta în finale, a spus Diana. Aranjez eu cu fratele meu.

***

Robin şi Diana s-au căsătorit la biserica parohiei locale spre sfârşitul acelei veri. Vicarul a acceptat să ţină slujba într-o duminică doar pentru că „Royal Jersey" avea un meci crucial împotriva oraşului Rye sâmbătă.

Tatăl, mama şi fratele lui Robin traversaseră cu feribotul din Southend la începutul săptămânii şi petrecuseră câteva zile împrietenindu-se cu Diana. Cu mult înainte de ziua nunţii, Sybil se lămurise de ce fiul ei dorise să se întoarcă în Jersey după un singur dans. Când mireasa a coborât spre altar, şi-a dat seama că veniseră atâţia oameni la ceremonie încât fusese nevoie să se pună scaune suplimentare în spatele bisericii.

Domnul şi doamna Chapman au părăsit biserica parohială din St Helier ca soţ şi soţie şi au fost întâmpinaţi cu o ploaie de confetii aruncate de prietenii Dianei, în timp ce două şiruri de tineri cu blazere RJGC ţineau crosele ridicate, formând un arc, tot drumul până la maşina care-i aştepta.

Recepţia a avut loc la „Royal Jersey", unde Malcolm a ţinut un discurs de cavaler de onoare atât de reuşit încât Robin n-a fost surprins că sucursala din Southend continuase să prospere şi în lipsa lui.

Lordul Trent s-a ridicat să dea replica în numele musafirilor. I-a scăpat cel mai prost păzit secret al insulei când le-a spus tuturor că tinerii căsătoriţi vor naviga în jurul coastei franceze în luna de miere, dar doar timp de zece zile, pentru că Robin trebuia să se întoarcă la timp pentru prima rundă a Cupei. Diana n-a fost sigură dacă nu cumva lordul glumise.

Când domnul şi doamna Chapman s-au întors în St Helier după zece zile, căpitanul navei l-a informat pe lordul Trent că Robin se dovedise un marinar atât de bun încât îl lăsase la timonă ori de câte ori dorea să-şi ia o pauză.

În ziua următoare, Robin a fost învins în prima rundă a Cupei Preşedintelui.

***

Robin şi Diana s-au stabilit repede în casa lor nouă, pe malul mării, şi, pentru prima oară de când venise în Jersey, Robin s-a dus la serviciu. După unsprezece luni, Diana a născut un băiat pe care l-au botezat Harry.

- Ai de gând să faci ceva ca să devii membru în afurisitul ăla de club? L-a întrebat Diana pe soțul ei, când stătea în patul de spital, înconjurată de flori şi felicitări.

- Orice, a spus Robin, luând copilul adormit în brațe.

- Ei, am o informație care ar putea să grăbească procesul, a spus Diana, zâmbind.

- Şi care e aceea? s-a interesat Robin, înapoind copilul care țipa mamei sale.

- Fratele meu mi-a spus că nava Salvamarului din St Helier caută un nou membru în echipaj şi, cum ți-ai petrecut mai mult timp la timona iahtului lordului Trent decât în cabină, cred că eşti cel mai bun candidat.

- Şi cum mă va ajuta asta să intru în „Royal Jersey"? A întrebat Robin.

- Ghici cine e preşedintele RNLI[3]? A spus Diana.

În ziua de după cea în care Robin nu reuşise să ajungă în a treia rundă din turneul din acel an pentru Cupa Preşedintelui, a completat cererea de a se alătura echipajului.

***

Interviul lui Robin pentru un loc pe navă n-a fost atât o întrunire cât un test de rezistență. John Poynton, boțmanul, a trecut toți solicitanții printr-o serie de încercări riguroase pentru a se asigura că doar cel mai rezistent se va întoarce în săptămâna următoare.

---

[3] Royal Navigation Lifeboat Institution - Institutul de Navigație Regal de Salvamar.

Robin nu mai avea răbdare să ajungă acasă şi să-i spună Dianei cât de mult îi plăcuse această experienţă, camaraderia echipajului, şansa de a învăţa lucruri noi şi, cel mai important, ocazia de a face ceva deosebit. Spera doar că boţmanul îi luase cererea în serios, în ciuda lipsei lui de experienţă.

Când a venit timpul ca domnul Poynton să-şi aleagă noul membru al echipajului, a bifat fără ezitare un singur nume, spunându-i secundului că tânărul Chapman era un talent atât de deosebit încât nu s-ar fi mirat dacă ar fi fost în stare să meargă pe apă.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Robin a descoperit că-i plăcea să fie supus numeroaselor exerciţii, împreună cu restul echipajului, în largul mării. De câte ori suna alarma, era de aşteptat ca echipajul să lase totul şi să se prezinte la post în zece minute. Robin nu era sigur dacă era doar un alt exerciţiu pe uscat sau, de data aceea, chiar aveau să ajute o persoana la ananghie. Boţmanul amintea regulat echipajului că toate aceste ore de muncă grea se vor dovedi utile când cineva le va cere ajutorul şi abia atunci vor descoperi cu adevărat care dintre ei e în stare să reziste presiunii.

***

Era miezul nopţii când a sunat sirena, trezindu-i pe toţi cei aflaţi până la un kilometru de punctul de Salvamar. Robin a sărit din pat din mijlocul unui vis în care alerga pentru a câştiga Cupa preşedintelui. A aprins lumina şi s-a îmbrăcat repede.

- Pleci să-ţi vizitezi amanta? S-a interesat Diana, întorcându-se pe partea cealaltă.

- Pe toate opt, a replicat Robin. Dar sper să mă întorc la timp pentru micul dejun.

- Te vei întoarce, a spus Diana. La urma-urmei, sâmbătă este Cupa Preşedintelui şi, cum joci împotriva fratelui meu, ai o şansă să câştigi.

- În visul meu l-am bătut, a spus Robin, culegându-şi clipurile de la bicicletă.

- În vis, într-adevăr, a zâmbit Diana.

Robin pedala frenetic pe străzile goale când sirena a sunat a doua oară. A pedalat încă şi mai repede.

A fost printre primii care au ajuns şi, când s-a uita la figura boţmanului, a fost sigur că aceasta va fi prima lui misiune adevărată.

- Am primit un SOS de la o bărcuţă care s-a scufundat lângă Arden Rock, a spus boţmanul echipajului pe când aceştia îşi îmbrăcau mantalele impermeabile şi cizmele. Se pare că un cuplu tânăr s-a gândit că ar fi nostim să navigheze în jurul golfului după miezul nopţii, a mormăit el. Pornim în câteva minute. Niciun membru al echipajului n-a mai zis nimic pe când se urcau pe navă şi-şi preluau posturile.

- Arde-o! A strigat boţmanul la timonier când ultimul membru al echipajului s-a urcat la bord şi a ridicat mâna.

Robin a simţit un val de adrenalină învăluindu-l pe când nava de salvare trecea prin marea agitată din port. De îndată ce au depăşit linia brizanţilor, nava s-a îndreptat către largul mării. Nimeni din echipaj nu arăta niciun semn de frică, ceea ce i-a dat încredere lui Robin. Pe când îşi îndeplineau sarcinile, aveau un singur gând în minte.

Marinarul de la proră a observat primul iahtul avariat. A arătat înspre el şi a strigat ca să acopere vântul puternic.

- Nord prin nord-vest, căpitane, cam la cinci sute de metri.

Robin se simţea agitat pe când se apropiau încet de iaht. Toate exerciţiile din ultimele luni urmau să-şi arate valoarea. Pe când s-au apropiat de vas, Robin a privit direct în ochii celor doi tineri înspăimântaţi, cărora nu le venea să creadă că un grup de opt oameni de pe insulă îşi risca viaţa ca să-i salveze pe ei. Dar oricât ar fi strigat boţmanul la ei să prindă unul dintre cablurile de salvare, ei se ţineau strâns de chila iahtului lor care se scufunda. Robin a început să simtă că nimic n-ar fi în stare să-i facă să-i dea drumul, iar băiatul părea chiar mai speriat decât fata. Valurile erau destul de puternice, ceea ce-l făcea pe Robin să se întrebe cât va mai dura până ce boţmanul se va hotărî că propriul său echipaj era periclitat la fel de mult ca iahtul. Au încercat iar să apropie nava lor de vasul avariat.

Când nava era în cel mai ridicat punct deasupra apei, Robin s-a întrebat dacă ar fi în stare să rişte. Dar nu trebuia să ezite prea mult. Când pupa navei s-a aplecat în următorul val, a sărit în apă şi, cu toată puterea pe care a putut-o aduna, a reuşit să se agaţe de o parte a iahtului. A aşteptat ca valul să se înalţe iar înainte de a se ridica pe ce mai rămăsese din iaht. Cu ajutorul următorului val, s-a ridicat pe chilă şi a reuşit cumva să le zâmbească celor două figuri neîncrezătoare.

- Ia-mă de mână! A strigat la fată. După o scurtă ezitare, ea a dat drumul chilei şi s-a prins de braţul

întins al lui Robin. Pentru o clipă, s-a temut că ea ar putea intra în panică şi l-ar putea împinge înapoi în mare.

- Trebuie să sari când dau semnalul, a strigat Robin peste şuieratul vântului. Fata nu părea convinsă. Eşti gata? A întrebat el, când următorul val se îndrepta spre ei. Când nava de salvare s-a ridicat ca un cal speriat, Robin a strigat: Acum! şi a împins-o de pe iaht cu toată puterea care-i mai rămăsese.

Două braţe au prins-o pe când plonja în apă lângă navă şi au tras-o neceremonios la bord. Robin a aşteptat următorul val înainte ca tânărul să asculte aceleaşi instrucţiuni. Dar el n-a fost la fel de norocos ca prietena lui şi s-a lovit cu capul de copastie înainte de a fi tras la bord. Robin putea vedea cum îi curge sângele de pe frunte. Ştia că există o trusă de prim-ajutor, dar nimeni n-ar fi fost în stare s-o deschidă şi nici să-l ajute în timpul unei asemenea furtuni.

Robin a simţit cum iahtul se scufundă sub el şi gândurile s-au mutat de la tânăr la propria lui supravieţuire. Mai avea o singură şansă înainte ca iahtul să dispară sub apă.

S-a ghemuit ca o minge pe când aştepta ca nava lui să se ridice pe creasta unui val, apoi s-a împins ca un atlet la sărituri. Dar s-a dovedit a fi un start greşit, pentru că a ratat coarda cu câţiva metri şi s-a pomenit aterizând în apă. Ultimele sale gânduri, pe când se scufunda, s-au îndreptat către Diana şi fiul lui, Harry, dar apoi a alunecat între două valuri şi o mână l-a prins de păr, în timp ce alta se agăţase de umărul lui, trăgându-l centimetru cu centimetru, val cu val, către navă. Dar marea nu voia să-i dea drumul şi, când următorul val l-a împins către vas, a

simțit cum i se rupe brațul. Când l-au tras la bord, a țipat, dar nimeni nu l-a auzit printre urletele furtunii. I-ar fi mulțumit boțmanului, dar tot ce a reuşit să facă a fost să-l împroaşte cu apa pe care o înghițise. Poynton însă a râs.

Robin nu şi-a amintit prea multe despre drumul înapoi în port, cu excepția durerii înfiorătoare din brațul său drept şi privirile uşurate ale celor doi pe care-l salvaseră.

- Ajungem la timp pentru micul dejun, a spus boțmanul pe când treceau de far şi intrau în apele relativ liniştite ale portului. Când echipajul a debarcat, în cele din urmă, a fost întâmpinat de o mulțime care-i ovaționa.

Diana stătea pe chei, căutându-şi disperată soțul. Robin a zâmbit şi i-a făcut semn cu mâna care nu era ruptă.

Abia când a citit raportul complet din ziua următoare în *Jersey Echo*, şi-a dat seama cât de aproape fusese să rămână văduvă. John Poynton a descris hotărârea lui Robin de a părăsi vasul pentru a-i salva pe cei doi tineri, care-i datorau viața, ca un act de curaj altruist în fața unei sorți potrivnice. I-a spus lui Robin în particular că el crezuse că a înnebunit şi apoi i-a strâns mâna. Era mâna greşită şi Robin a țipat din nou.

Tot ce a avut Robin de spus în timp ce stătea în patul de spital, cu o mână în ghips, cu cealaltă încercând să mişte o lingură prin castronul cu fulgi de porumb, a fost:

- Nu voi putea să mai joc în finala Cupei Preşedintelui.

***

Un an mai târziu, Diana a născut o fetiță pe care au botezat-o Kate, şi Robin s-a îndrăgostit pentru a doua oară.

Serviciile de Curățătorie Chapman erau prospere şi nu numai pentru că Robin devenise un membru atât de popular al comunității, încât unii dintre localnici îl tratau de parcă era născut acolo şi nu un nou-venit.

În anul următor, a fost ales vicepreşedinte al clubului Rotary din localitate şi, când căpitanul s-a retras, comitetul RNLI l-a votat în unanimitate să-i ia locul. În ciuda acestor mici onoruri primite, i-a amintit soției sale că nu se apropiase de visul lui de a deveni membru plin al „Royal Jersey" şi, cum handicapul său se înrăutățise, nu mai avea probabil nicio şansă să câştige Cupa Preşedintelui, devenind astfel membru pe viață.

- Poți să te alături altui club, a spus Diana, inocentă. La urma-urmei, „Royal Jersey" nu e singurul club de golf de pe insulă.

- Dacă aş intra în alt club, comitetul m-ar şterge imediat de pe lista de aşteptare. Nu, voi avea răbdare; de fapt, mai am doar opt ani până ce îmi va veni rândul, a spus el, neîncercând să-şi ascundă sarcasmul din voce.

Diana ar fi râs dacă sirena n-ar fi sunat pentru a noua oară în acel an. Robin a scăpat ziarul şi a sărit de la masă fără alt cuvânt. Diana s-a întrebat dacă soțul ei avea idee cât de speriată era de câte ori pleca pe mare. Şi n-o ajutase nici faptul că, mai înainte cu o lună, echipajul fusese măturat peste bord în timpul unei tentative eşuate de salvare.

Robin şi-a sărutat nevasta şi a părăsit-o spunându-i cuvintele obişnuite:

- Ne vedem când o să ne vedem, dragă.

Când s-a întors, după patru ore, s-a strecurat încet în pat, ca să n-o trezească pe Diana. Ea nu dormea.

***

Robin a zâmbit după ce a citit scrisoarea a doua oară. Era doar o notă scurtă de la secretarul clubului, nimic oficial, desigur, dar avea încredere că nu va mai dura mult înainte de a fi anunțat de comitet că a fost numit membru al RJGC. Oare ce însemna „mult"? s-a întrebat Robin. În teorie, mai avea cam patru ani de aşteptat şi ştia că mai erau multe alte nume în fața lui pe lista de aşteptare. Totuşi, Diana i-a spus că mulți membri erau de părere că ar fi trebuit să fie ales chiar după ce-şi rupsese mâna şi fusese obligat să se retragă din finala Cupei Preşedintelui.

Serviciul lui Robin de căpitan al navei de salvare se apropia de sfârşit deoarece pentru acest post era nevoie de cineva mai tânăr. Diana de abia aştepta ziua în care soțul ei va fi mai ocupat cu împinsul mingilor în găuri decât cu salvarea naufragiaților.

În anul următor, Robin a deschis un al doilea magazin în St Brêlade şi se gândea să mai deschidă unul, în Guernsey. Se simțea puțin vinovat pentru că fratele lui, Malcolm, conducea deja patru sucursale pe continent şi contribuia cu mult mai mult la profiturile întreprinderii, şi avea grijă în acelaşi timp şi de cei doi copii ai săi, care erau la şcoală pe continent.

Robin era un om mulțumit şi, la cea de-a treizeci şi şasea aniversare a sa i-a promis Dianei că va mai servi doar un an pe navă chiar dacă nu va fi ales membru al „Royal Jersey". Şi-a ridicat paharul:

- Pentru viitor, a spus.

Diana a ridicat şi ea paharul şi a zâmbit.

- Pentru viitor, a repetat ea, neştiind că un alt bărbat din Europa avea alte planuri pentru viitorul lui Robin Chapman.

***

Când Marea Britanie a declarat război Germaniei, pe 3 septembrie 1939, primul instinct al lui Robin a fost să se întoarcă în Anglia şi să se înroleze, mai ales că mai mulți membri mai tineri ai echipajului său se duseseră deja la Portsmouth şi se înrolaseră în Royal Navy. Diana l-a convins să se răzgândească, spunându-i că era prea bătrân şi, oricum, de priceperea sa va fi nevoie în Jersey.

S-au decis să trimită copiii la şcoală în Anglia, iar Malcolm şi soția sa au fost de acord imediat să aibă grijă de ei în timpul vacanțelor.

Când armata germană a mărşăluit în pas de gâscă pe Champs Élysées, după nouă luni, Robin şi-a dat seama că nu va mai dura mult până ce Hitler se va hotărî să invadeze Insulele Canalului. Treizeci de mii de insulari fuseseră evacuați în Britania, inclusiv copiii săi, şi bombe germane căzuseră deja în St Helier şi St Peter Port şi Guernsey.

- Trebuie să rămân căpitan, i-a spus Robin Dianei. Cu atât de puțini tineri disponibili, nu vor găsi niciun înlocuitor până la sfârşitul războiului.

Diana a fost de acord nesigură cu ceea ce credea ea a fi cel mai mic dintre două rele.

***

Când lordul Trent a telefonat acasă la Robin şi a întrebat dacă putea avea o întâlnire privată la club, el a presupus că bătrânul îi va confirma calitatea de membru în „Royal Jersey".

Robin a sosit cu câteva minute mai devreme şi portarul l-a invitat în biroul lordului Trent. Privirea de pe faţa preşedintelui nu era veselă. Lordul Trent s-a ridicat din spatele biroului său, l-a invitat către două fotolii din piele de lângă foc şi a turnat două pahare mari de coniac.

- Vreau să-ţi cer un serviciu special, Robin, a spus el de îndată ce s-au aşezat.

- Desigur, domnule, i-a răspuns Robin. Cu ce vă pot ajuta?

- După cum ştii, feriboturile de la Weymouth şi Southampton au fost rechiziţionate de guvern ca parte a efortului de război şi, cu toate că aprob această decizie, îmi creează oarecare probleme, pentru că prim-ministrul mi-a cerut să mă întorc în Anglia cu prima ocazie posibilă.

Înainte ca Robin să poată întreba de ce, Trent a luat o telegramă din buzunar şi i-a dat-o. Inima lui Robin s-a oprit când a văzut adresa: „Downing Street, Nr. 10, Londra, SW1". Trent a aşteptat să termine de citit telegrama de la Winston Churchill.

- Prim-ministrul doreşte să mă vadă urgent, a spus lordul Trent, dar se pare că a uitat că n-am cum să părăsesc insula. A mai luat o înghiţitură de coniac.

Am sperat că ai putea să mă duci pe Mary şi pe mine pe continent cu nava de salvare.

Robin ştia că nava nu trebuia să iasă din port decât pentru o operaţie de salvare, dar o cerere directă de la prim-ministru desigur că i-ar fi permis să încalce regula. Robin s-a gândit un timp la cerere înainte să răspundă.

- Trebuie să plecăm după căderea nopţii, apoi mă pot întoarce înainte de răsărit şi nimeni n-o să ştie nimic.

- Cum spui tu, a zis Trent, predându-i comanda.

- Mâine v-ar conveni, domnule?

Bătrânul a încuviinţat.

- Mulţumesc, Robin.

Robin s-a ridicat.

- Atunci mă voi întâlni cu dumneavoastră şi cu lady Trent pe chei la ora nouă mâine-seara, domnule. A plecat fără altă vorbă şi fără să se fi atins de coniac.

***

Robin era ajutat de doi membri ai echipajului care, de asemenea, doreau să ajungă pe continent pentru că voiau să se înroleze. A fost surprins de cât de uşor s-a desfăşurat traversarea Canalului. În acea noapte era lună plină şi marea era neaşteptat de calmă pentru luna octombrie, deşi lady Trent s-a dovedit un marinar mult mai bun decât lordul Trent, care n-a deschis niciodată gura în timpul drumului decât ca să se aplece peste bord.

Când nava a intrat în portul Weymouth, o barcă de patrulare i-a escortat până la doc, unde un

Rolls-Royce aştepta să ducă familia Trent în Londra. Robin a dat mâna cu bătrânul pentru ultima oară.

După un sandvici cu şuncă şi jumătate de pintă de Courage luate într-o cârciumă din port, le-a urat celor doi tineri noroc înainte ca aceştia să se urce în trenul spre Portsmouth, iar el a pornit pe drumul de întoarcere în Jersey. Robin şi-a verificat ceasul şi s-a gândit că va ajunge la timp ca să ia micul dejun împreună cu Diana.

Robin a ajuns în St Helier înainte de răsărit. Tocmai cobora pe doc când un pumn l-a lovit în stomac, făcându-l să se încovoaie de durere şi să cadă în genunchi. Era gata să protesteze când şi-a dat seama că cei doi bărbaţi care-l ţineau trântit la pământ nu vorbeau englezeşte.

Nu a mai pierdut timp protestând în vreme ce ei îl duceau pe High Street către cea mai apropiată secţie de poliţie. Acolo nu era de serviciu niciun sergent prietenos care să-l salute. A fost împins cu brutalitate pe scări în jos şi aruncat într-o celulă. I-a venit rău când a văzut-o pe Diana aşezată pe o bancă lângă zid. Ea s-a ridicat şi a fugit spre el în timp ce uşa celulei se trântea în spatele lor.

- Sunt în siguranţă? l-a şoptit pe când el o îmbrăţişa.

- Da, a răspuns el. dar câteva zile la închisoare n-o să mă ajute să devin membru al „Royal Jersey", a comentat, încercând s-o înveselească. Diana n-a râs.

N-au avut mult de aşteptat înainte ca uşa grea de fier să fie deschisă iar. Doi soldaţi tineri au intrat, l-au înşfăcat pe Robin de coate şi l-au tras afară. L-au condus pe scări afară, pe strada goală. Nu erau

localnici pe nicăieri pentru că era camuflaj. Robin a presupus că va fi împuşcat, dar ei au continuat să-l conducă pe stradă până s-au oprit la Primărie.

Robin mai vizitase centrul guvernamental local de multe ori în trecut, de fiecare dată când era numit un nou primar, ceremonie pe care el şi Diana n-o ratau. Dar, de data aceasta, Robin a fost dus în biroul central, unde a găsit un ofiţer german aşezat în scaunul primarului. O privire la uniforma sa apretată i-a sugerat că nu avea nevoie de Serviciile de Curăţătorie Chapman.

- Domnule Chapman, a spus ofiţerul, fără urmă de accent, numele meu este colonelul Kruger. Şi sunt noul comandant pentru Insulele Canalului. Poate aţi vrea să începeţi prin a-mi spune de ce l-aţi dus pe lordul Trent în Anglia?

Robin n-a răspuns.

- Fără nicio îndoială că lordul şi lady Trent se bucură acum de micul dejun la Ritz, în timp ce dumneavoastră staţi la închisoare din cauza lor. Ofiţerul s-a ridicat şi a traversat camera, oprindu-se în faţa lui Robin.

- Dacă nu mă puteţi ajuta, domnule Chapman, dumneavoastră şi soţia dumneavoastră veţi rămâne la închisoare până ce se va elibera un loc ca să vă ducem în Vaterland.

- Dar soţia mea n-are nicio legătură, a protestat Robin.

- În condiţii normale, aş fi gata să vă cred pe cuvânt, domnule Chapman, dar cum soţia dumneavoastră este secretara lordului Trent ... Robin tot n-a spus nimic. Veţi fi trimis, desigur, într-un lagăr de minim confort, doar dacă unul dintre dumneavoastră

se va hotărî să mă lămurească de ce lordul Trent a trebuit să fugă în Anglia.

***

Robin şi Diana au rămas în celula lor nouăsprezece zile. Li s-a dat pâine şi apă, ceea ce Robin crezuse întotdeauna că era o poveste de-a lui Dickens. A început să se întrebe dacă autorităţile nu îi uitaseră.

A reuşit să afle frânturi de informaţii de la insularii care munceau forţat la secţia de poliţie, dar singurul lucru util pe care l-a aflat a fost că navele germane veneau regulat în St Helier să aducă mai mulţi soldaţi, arme şi muniţii.

În a douăzecea dimineaţă, unul dintre oameni le-a spus că în ziua următoare va sosi un vas din Hamburg şi că le văzuse numele pe jurnalul de îmbarcare pe drumul de întoarcere. Diana a plâns. Robin n-a dormit nici el cât timp soţia lui era trează.

În mijlocul nopţii, când amândoi dormeau adânc, uşa celulei s-a deschis fără nicio avertizare. Doi militari germani stăteau în uşă. Unul a întrebat politicos dacă domnul Chapman doreşte să-i însoţească. Robin era nedumerit de purtarea politicoasă a ofiţerului şi s-a întrebat dacă aşa se purtau ei înainte de a te împuşca.

L-a urmat pe cei doi pe scări. Oare era escortat la vas? Sigur că nu, ar fi luat-o şi pe Diana. Iar a fost dus la primărie, dar de data aceasta militarii mergeau lângă el, fără să încerce să-l ţină.

Când a intrat în camera primarului, colonelul Kruger l-a privit nerăbdător din spatele biroului. Nu a pierdut vremea cu introduceri.

- Vasul care urmează să transporte prizonierii la Hamburg s-a lovit de o stâncă în afara portului. Robin s-a întrebat care dintre vitejii insulari reuşise să fure balizele de avertizare. Se scufundă repede, a continuat colonelul. Toţi cei aflaţi la bord vor muri, inclusiv mai mulţi civili, doar dacă nava de salvare nu este trimisă în ajutorul lor. A evitat să spună „în ajutorul compatrioţilor mei".

- De ce îmi spuneţi asta, domule colonel? A întrebat Robin.

- Echipajul navei refuză să plece fără căpitan, aşa ca vă rog - s-a oprit - vă implor să vă alăturaţi lor până ce nu este prea târziu.

Ciudat ce-i trece omului prin cap când este confruntat cu o dilemă morală, s-a gândit Robin. Ştia legea pe dinafară. Este de datoria fiecărui membru RNLI să se ducă în ajutorul oricărei persoane aflate în pericol în largul mării, indiferent de cetăţenia culoarea sau religia acesteia, chiar dacă se afla în război cu Marea Britanie. A încuviinţat.

Pe stradă îl aştepta o maşină, cu portiera deschisă, pentru a-l duce în port. După un sfert de oră ridicaseră ancora.

Robin şi restul echipajului s-a întors în Arden Rock de mai multe ori în acea noapte. În total, au salvat 73 de pasageri, inclusiv 11 ofiţeri germani şi 37 de membri ai echipajului. Ceilalţi erau civili aleşi pentru a ajuta la administrarea insulei. Cargoul de arme, muniţii şi vehicule de transport se odihnea în adâncul mării.

Când Robin l-a transportat pe ultimul supravieţuitor înapoi pe insulă, doi ofiţeri germani îl aşteptau în timp ce cobora de pe navă. I-au pus cătuşele şi

l-au dus înapoi la secția de poliție. Când a intrat în celulă, Diana a zâmbit pentru prima oară după câteva zile.

***

Când s-a deschis uşa celulei în dimineața următoare, un tânăr caporal german le-a adus două farfurii cu şuncă şi ouă şi două căni cu ceai fierbinte.

- Ultimul mic dejun înainte de execuție, a comentat Robin când gardianul a trântit uşa celulei în urma lui.

- Nu mi-e greu să ghicesc care ar fi ultima ta dorință, a spus Diana, zâmbind.

La câteva minute după ce-şi devoraseră ospățul neaşteptat, a apărut alt soldat şi le-a spus că-i ducea la sediul general al comandantului.

- Sunt încântat să vă însoțesc la sediul primarului, a spus Robin, sfidător.

- Nu mergem la *Connétable*, a spus soldatul. Comandantul a rechiziționat clubul de golf pentru noul său cartier general.

- Ultima ta dorință este îndeplinită, a spus Diana pe când ea şi Robin se instalau în spatele maşinii, ceea ce l-a făcut pe soldat să se uite nedumerit.

Când au ajuns la club, au fost duşi în biroul lordului Trent. Colonelul Kruger s-a ridicat şi i-a invitat să se aşeze. Diana s-a aşezat, dar Robin a rămas în picioare.

- În dimineața aceasta, a spus colonelul, am anulat ordinul de trimitere a voastră în Germania şi am dat un nou ordin prin care veți fi imediat eliberați. Vi se va permite, prin urmare, să vă întoarceți acasă.

Dacă veți fi stupid şi veți încălca legea a doua oară, domnule Chapman, veți fi trimişi amândoi la bordul următorului vas în Germania. Considerați că aceasta este o pedeapsă cu suspendare.

Comandantul s-a ridicat din nou de la masa sa.

- Sunteți un om remarcabil, domnule Chapman. Dacă şi concetățenii dumneavoastră sunt din acelaşi material, națiunea dumneavoastră s-ar putea dovedi greu de învins.

- Poate ar trebui să citiți *Henric al V-lea*, a sugerat Robin.

- L-am citit, a replicat comandantul. S-a oprit şi s-a uitat pe fereastră către terenul de golf acoperit cu bălării înainte de a adăuga: Dar nu sunt sigur că l-a citit şi Fűhrerul nostru.

***

Restul războiului a trecut pentru Robin în linişte, cu excepția câtorva ocazii în care suna sirena şi el trebuia să pedaleze cu viteză de-a lungul țărmului pentru a se alătura echipajului. A rămas căpitan al navei de salvare în tot timpul în care germanii au stat pe insulă.

În timpul ocupației, membrilor „Royal Jersey" nu li s-a permis să intre în clubul de golf, şi cu atât mai puțin să joace o rundă. Anii treceau şi, până la urmă, traseul frumos aranjat a devenit aşa de plin de bălării şi spini încât nu se mai ştia nici unde începe verdele. Crosele de golf rugineau în vestiar şi din piste se mai vedeau doar steguleţele jerpelite fluturând pe stâlpi.

***

Pe 9 mai 1945, după Ziua VE, un batalion de recunoaştere englez a aterizat în Jersey şi comandantul german al Insulelor Canalului s-a predat.

Când cei treizeci şi şase de mii de intruşi au plecat în sfârşit, localnicii au făcut tot ce au putut pentru a restaura vechea ordine. Acest lucru nu s-a dovedit a fi uşor, pentru că germanii distruseseră multe dintre registrele insulei, inclusiv cererile de intrare în Clubul de Golf „Royal Jersey".

Alte aspecte ale vieții au revenit la normal. Robin şi Diana stăteau pe doc aşteptând venirea primului feribot de la Weymouth care a ancorat în St Helier pe 12 iulie.

- Oh, Dumnezeule! A strigat Diana când şi-a văzut copiii. Cât de mult au crescut.

- Au trecut peste cinci ani de când i-am văzut ultima oară, dragă, i-a amintit Robin, când tânărul care o însoțea pe sora lui adolescentă păşea pe chei.

Familia Chapman şi-a petrecut şase săptămâni fericite împreună după care Harry s-a întors în Anglia să-şi reia locul la Universitatea Durham, şi Kate s-a dus la Weybridge pentru a-şi termina studiile la St Mary's; amândoi aşteptau cu nerăbdare să se întoarcă acasă de Crăciun.

***

Robin citea ziarul de dimineață când a auzit o bătaie în uşă.

- Am o scrisoare recomandată pentru dumneavoastră, domnule Chapman, a spus postaşul. Am nevoie de o semnătură.

Robin a semnat pe linia punctată, recunoscând stema Clubului de Golf „Royal Jersey" în partea stângă a plicului. A rupt plicul şi a citit scrisoarea în timp ce se întorcea în bucătărie şi a mai citit-o o dată înainte de a i-o da Dianei.

CLUBUL DE GOLF ROYAL JERSEY
St Helier, Jersey

9 septembrie, 1946
Stimate domn,

Avem motive să credem că, într-un anumit moment din trecut aţi cerut să deveniţi membru al Clubului de Golf „Royal Jersey", dar, din nefericire, toate înregistrările noastre au fost distruse în timpul ocupaţiei germane.

Dacă mai doriţi să deveniţi membru al clubului, veţi fi nevoit să reluaţi tot procesul de înscriere şi vom fi fericiţi să vă aranjăm un interviu.

Dacă cererea dumneavoastră va fi acceptată, numele vă va fi înscris pe lista de aşteptare.

Al dumneavoastră,

J.L. Tindall
(Secretar)

Robin a înjurat pentru prima oară de când germanii părăsiseră insula.

Diana nu putea să-l consoleze deloc, cu toate că fratele ei venise din Anglia pentru a-şi petrece primul weekend de după război împreună.

Robin stătea pe doc când Malcolm a coborât de pe feribotul din Southampton. Malcolm a reuşit să-l înveselească pe fratele lui mai mare când le-a spus, şi lui, şi Dianei, noutăţile despre planurile de extindere a companiei şi le-a dat şi veşti de la copii.

- Kate are un prieten, le-a spus el, şi ...

- Oh, Doamne, a spus Robin. Sunt chiar aşa de bătrân?

- Da, a spus Diana, zâmbind.

- Mă gândesc să deschid a patra sucursală a lanţului Chapman în Brighton, a anunţat Malcolm la cină în acea seară. Cu atâtea fabrici în zonă, sigur o să fie nevoie de serviciile noastre.

- Ai nevoie cumva de vreun director? A întrebat Robin .

- De ce, te oferi? A replicat Malcolm, părând uimit.

- Nu, nu se oferă, a spus Diana, fermă.

***

Până când Malcolm a luat vaporul înapoi spre casă, la Southend, în lunea următoare, Robin se înveselise considerabil. Era chiar în stare să glumească despre interviul la „Royal Jersey". Totuşi, când a venit ziua în care trebuia să se prezinte în faţa comitetului, Diana l-a însoţit la maşină, l-a condus la club şi l-a lăsat în faţa intrării.

- Noroc, i-a urat ea, sărutându-l pe obraz. Şi să nu le dai de bănuit că ai fi supărat. Nu este vina lor că germanii au distrus toate înregistrările clubului.

- O să le spun să-şi înfigă cererea mea în fund, a spus Robin. Amândoi au izbucnit în râs din cauza ultimei expresii pe care o culeseseră din Anglia. Au idee ce vârstă voi avea peste cincisprezece ani? A adăugat el când cobora din maşină.

Robin şi-a verificat ceasul. Ajunsese cu cinci minute mai devreme. Şi-a îndreptat cravata înainte de a păşi încet pe pietriş către club. Şi-a amintit cum făcuse cunoştinţă cu Diana, când ea intrase în bar să discute cu fratele ei; ziua în care fusese numit căpitan al clubului – primul englez căruia i se acordase o astfel de onoare; lovitura ratată la a optsprezecea gaură care l-ar fi făcut să câştige Cupa Preşedintelui; cum nu jucase în anul următor pentru că-şi rupsese braţul; seara în care lordul Trent îi ceruse să-l ducă în Anglia pentru că prim-ministrul avea nevoie de serviciile sale; ziua în care un ofiţer german îi arătase respect şi compasiune după ce îi salvase de la moarte pe compatrioţii săi. Şi astăzi ... a deschis cu nervozitate uşa proaspăt vopsită şi a intrat.

S-a uitat la portretul lui Harry Vardon şi s-a înclinat respectuos în faţa lui, apoi şi-a îndreptat privirea către portretul lordului Trent, care murise cu un an înainte, după ce fusese ministrul alimentaţiei în timpul războiului.

- Comitetul vă primeşte acum, domnule Chapman, a spus portarul, întrerupându-l.

Diana se hotărâse să-l aştepte la maşină, pentru că-şi imaginase că interviul nu va dura mult. La urma-urmei, fiecare membru al comitetului îl

cunoştea pe Robin de peste douăzeci de ani. Dar, după jumătate de oră, a început să se uite la ceas şi să se mire când Robin nu a apărut nici o oră mai târziu. S-a decis să intre şi să-l întrebe pe portar ce îl reţinea pe soţul ei, când uşa s-a deschis şi Robin a ieşit, privind sumbru. A sărit din maşină şi a fugit la el.

- Oricine doreşte să depună a doua cerere de membru nu poate spera să fie ales înainte de cel puţin cincisprezece ani, a spus el, trecând pe lângă ea.

- Nu există excepţii? A întrebat Diana, fugind după el.

- Doar pentru noul preşedinte, a spus Robin, care devine membru onorific pe viaţă. Regulile nu se aplică în acest caz.

- Dar asta chiar nu e drept, a spus Diana, izbucnind în lacrimi. O să mă plâng personal noului preşedinte.

- Sigur că da, dragă, a spus Robin, luându-şi soţia în braţe. Dar asta nu înseamnă că te voi şi asculta.

*Diplomatul nediplomat**

10

Percival Arthur Clarence Forsdyke - mama lui îi spunea Percival, iar puținii lui prieteni, Percy - era născut într-o familie care se asigura că soarele nu va apune niciodată deasupra Imperiului Britanic. Bunicul lui Percy, lordul Clarence Forsdyke, fusese guvernator general în Sudan, iar tatăl său, sir Arthur Forsdyke KCMG, fusese „omul nostru" din Mesopotamia. Aşa că, normal, de la tânărul Percy se aşteptau lucruri mari.

Pentru a fi pregătit să intre în această lume, fusese trimis la şcoala preparatoare Dragon, la colegiul Winchester şi la Trinity, Cambridge, stabilimente în care fuseseră educate patru generații de Forsdyke.

După Cambridge, s-a presupus că Percy îşi va urma iluştrii strămoşi la Foreign Office, unde era de aşteptat cel puțin să egaleze, posibil chiar să depăşească realizările acestora. Toate ar fi mers conform planului dacă n-ar fi apărut o mică problemă: Percy era mult prea deştept pentru binele său. Câştigase o bursă la Dragon, la opt ani, fusese ales pentru colegiul Winchester înainte de a împlini unsprezece ani şi câştigase Premiul pentru literatură clasică la colegiul Winchester cât mai purta încă pantaloni scurți. După ce a plecat de la Cambridge, cu un premiu pentru literatura clasică, a dat examenul pentru Serviciul civil, şi, cu adevărat, nimeni n-a fost surprins când a ajuns pe locul întâi în anul său.

Percy a fost întâmpinat la Foreign Office şi Commonwealth Office cu braţele deschise, dar tocmai atunci au început problemele. Sau, mai exact, atunci au început problemele la Foreign Office.

Mandarinii de la FCO, de la care se aşteaptă să recunoască persoanele de valoare demne de a fi urmărite, au ajuns la concluzia neplăcută că, în ciuda realizărilor academice ale lui Forsdyke, tânărului îi lipsea bunul-simţ, nu avea aptitudini sociale şi puţin îi păsa de amabilităţile diplomatice necesare atunci când îţi reprezinţi ţara în străinătate - un dezavantaj pentru cei care doreau să lucreze la Foreign Office.

În timpul primului său post, în Nigeria, Percy i-a spus ministrului de finanţe că habar n-are de economie. Problema era că ministrul *chiar n-avea* habar de economie, aşa că Percy a fost expediat înapoi în Anglia cu primul vapor.

După câţiva ani în administraţie, lui Percy i s-a dat o a doua şansă şi a fost trimis la Paris ca secretar asistent. Ar fi putut supravieţui în acest post, dacă nu i-ar fi spus soţiei preşedintelui Franţei, la o recepţie a guvernului, că lumea era suprapopulată şi nu rezolva nimic născând atâţia copii. Percy avea oarecum dreptate, pentru că doamna respectivă avea şapte copii şi era însărcinată la momentul respectiv, dar tot a trebuit să-şi facă bagajele a doua zi, înainte de prânz. După o altă perioadă în administraţie i s-a dat a treia şi ultima şansă.

Cu această ocazie a fost trimis într-o mică colonie a Coroanei, în Africa Centrală, în postul de consul adjunct. După şase luni a reuşit să cauzeze o altercaţie între două triburi care trăiseră în armonie timp de un secol. În dimineaţa următoare, Percy era

escortat la un avion al British Airways cu un bilet doar dus către Londra şi nu i s-a mai oferit niciun post în străinătate.

***

La întoarcerea la Londra, Percy a fost numit funcţionar la arhive (nimeni nu este concediat de la FCO) şi a primit un birou mic la subsol.

Cum foarte puţini oameni aveau motive să viziteze subsolul, Percy o ducea bine. După câteva săptămâni a reuşit să creeze o nouă procedură de catalogare pentru declaraţii, discursuri, memorandumuri şi tratate şi, după câteva luni, putea găsi orice document, oricât de obscur, cerut de cel mai afurisit dintre miniştri. La sfârşitul anului putea formula o opinie, la cererea FCO, bazată pe un precedent istoric, uneori chiar fără să facă referinţă la vreun dosar.

Nimeni n-a fost surprins când Percy a fost numit arhivar senior după ce şeful lui a ieşit anticipat la pensie. Percy încă dorea să meargă pe urmele tatălui său şi să devină consilier în străinătate şi să fie numit de toţi „Excelenţa Voastră". Din păcate, nu avea să fie aşa, pentru că Percy n-a fost lăsat să iasă din subsol în următorii treizeci de ani, când a ieşit la pensie, la şaizeci de ani.

La petrecerea de adio a lui Percy, ţinută în camera indiană a FCO, ministrul de externe l-a descris în discursul său ca un om cu o memorie enciclopedică deosebită care, probabil, ar putea recita fiecare acord şi tratat încheiat de Marea Britanie. Acest discurs a fost urmat de râsete şi aplauze puternice. Nimeni nu l-a auzit pe Percy bombănind:

- Nu chiar toate, domnule ministru.

La şase luni după pensionare, numele lui Percy Arthur Clarence Forsdyke a apărut pe lista de onorarii a Anului Nou. Lui Percy îi fusese acordat CBE pentru serviciile depuse în slujba Foreign Officeului şi a Commonwealthului.

A citit aceasta fără să fie prea încântat. De fapt, simţea că fusese un ratat şi făcuse de râs numele familiei. La urma-urmei, bunicul său fusese *pair*, tatăl său cavaler comandor al Sf Michael şi George, în timp ce el sfârşise ca un comandor de cel mai jos ordin.

Totuşi, Percy avea un plan pentru a îndrepta repede această situaţie.

***

De îndată ce a plecat de la FCO, Percy nu s-a dus la bibliotecă pentru a-şi scrie memoriile, pentru că era de părere că nu realizase nimic demn de înregistrat şi nici nu s-a retras la casa de la ţară pentru a-şi îngriji trandafirii, poate pentru că nu avea o casă la ţară şi nici trandafiri. Totuşi, a luat aminte la vorbele ministrului de externe hotărât să-şi folosească memoria enciclopedică.

Din adâncul remarcabilei sale minţi, Percy şi-a amintit o străveche lege englezească, votată printr-un act al Parlamentului în 1762, în timpul domniei regelui George al III-lea. I-a luat o vreme să reverifice, de fapt să verifice de trei ori că acea lege nu fusese abrogată în ultimii două sute de ani. A fost încântat să descopere că, nu numai că nu fusese abrogată, ci fusese dezvoltată prin Tratatul de la

Versailles în 1919 şi, din nou, în Carta Naţiunilor Unite în 1945. Desigur niciuna dintre aceste organizaţii nu avusese pe cineva de valoarea lui Percy păstrat în subsol. După ce a citit legea de mai multe ori, Percy s-a hotărât să viziteze Royal Geographical Society, în Kensington Gore, unde a petrecut multă vreme studiind hărţi care prezentau în detaliu zona de coastă a Insulelor Britanice.

După ce şi-a terminat studiile la RGS, Percy a fost încântat că toate respectau clauza 7, anexa 3, din Actul de declaraţie teritorială din 1762.

S-a întors acasă în Pimlico şi s-a încuiat în biroul lui trei săptămâni - însoţit doar de Horatio, motanul său cu trei picioare şi un ochi - în timp ce finaliza memorandumul detaliat care urma să arate adevărata semnificaţie a Actului de declaraţie teritorială din 1762 şi relevanţa sa pentru Marea Britanie în anul 2009.

De îndată ce şi-a terminat treaba, a pus documentul scris de mână, împreună cu o copie a legii din 1762 care sublinia o anumită clauză, într-un plic mare şi alb pe care l-a adresat lui sir Nigel Henderson KCMG, Secretar permanent al Foreign şi Commonwealth Office, strada King Charles, Londra, SW1A 2AH. Pe urmă a pus plicul nesigilat în sertarul de sus la biroului său unde va rămâne în următoarele trei luni în cazul în care el ar fi dispărut de pe faţa pământului. Horatio a tors.

***

Pe 22 iunie 2009, Percy a luat un taxi până în staţia Euston, de unde s-a îmbarcat în trenul de

noapte pentru Inverness. Bagajul său consta dintr-o geantă cu lucrurile pentru noapte şi vechiul său cufăr de şcoală, iar în buzunarul hainei avea un portofel în care se aflau două mii de lire sterline, bani gheață.

Sosind la Inverness, Percy s-a mutat pe alt peron şi, după o oră, s-a urcat într-un tren care urma să-l ducă mai departe în nord. Naveta cu cinci vagoane a oprit la fiecare gară pe drumul său lung şi întortocheat pe coasta de nord-est a Scoției, până ce a ajuns în îndepărtatul cătun Wick.

Când Percy a ieşit din gară, s-a urcat în singurul taxi, care l-a dus la hotel, unde a luat singura cameră disponibilă. După ce a mâncat un singur fel - meniul fiind destul de limitat, iar personalul de la bucătărie pleca la ora nouă - Percy s-a retras în camera lui şi a citit Robinson Crusoe până ce a adormit.

În dimineața următoare s-a sculat înainte de răsărit, cum fac localnicii din marginea Scoției. A mâncat o farfurie mare cu *porridge* şi doi cârnați care ar fi făcut cinste şi restaurantului Savoy, dar a refuzat *Scotsman* pentru că avea de cumpărat multe lucruri înainte de asfințit.

Percy şi-a petrecut prima oră după micul dejun plimbându-se în sus şi în jos pe strada principală, încercând să identifice magazinele pe care le va vizita pentru a-şi umple cufărul înainte de a pleca, în dimineața următoare.

Primul stabiliment pe care l-a vizitat a fost MacPherson's Camping Store. Pe vitrină scria: „Toate lucrurile de care are nevoie un excursionist în Highlans". După multe aplecări, târâri şi întinderi, Percy a cumpărat un cort de vreme rea, uşor de ridicat, iar proprietarul l-a asigurat că acesta va

rămâne în picioare chiar şi după o furtună în deşert sau pe munte.

Când a părăsit magazinul, Percy umpluse patru sacoşe mari cu un cort, un primus, un sac de dormit din fulgi de gâscă cu pernă gonflabilă, un ceainic, un cuțit elvețian (verificase că are şi un deschizător de conserve), o pereche de cizme Wellington, o undiță, un aparat de filmat, o busolă şi un telescop portabil.

După aceea, domnul MacPherson l-a trimis la MacPherson General Store, de cealaltă parte a drumului, asigurându-l că fratele lui, Sandy, va fi încântat să-i ofere celelalte lucruri de care avea nevoie.

Al doilea MacPherson i-a oferit o lopată, o cană din plastic, un cuțit, o furculiță şi o lingură, două duzini de cutii de chibrituri (Swan Vesta), un radio Roberts, trei duzini de baterii Eveready, două duzini de lumânări şi o trusă de prim-ajutor, cu care a mai umplut încă trei sacoşe mari. De îndată ce Percy s-a lămurit că nu mai exista şi un al treilea MacPherson care să-l ajute, s-a dus la Manzies, unde a mai bifat câteva articole pe listă - un exemplar din *Radio Times*, *Operele complete* ale lui Shakespeare (ediția necartonată), o agendă pe 2009 (la jumătate de preț) şi o hartă cu insulele din Marea Nordului.

Percy a luat un taxi înapoi la hotel, însoțit de nouă sacoşe mari pe care le-a dus pe rând în camera sa de la etajul al doilea. După un prânz uşor cu plăcintă din peşte şi mazăre, a ieşit din nou pe stradă.

Şi-a petrecut majoritatea după-amiezii împingând un cărucior printr-un supermarket, adunând suficiente provizii ca să-i ajungă pentru nouăzeci de zile. De îndată ce a intrat iar în cameră, s-a aşezat

pe marginea patului şi a verificat din nou lista. Îi mai lipsea un singur lucru; de fapt, n-ar fi putut pleca din Wick fără acesta.

Deşi Percy n-a găsit ce dorea în niciunul dintre magazinele din oraş, a descoperit un exemplar perfect la mâna a doua pe acoperişul hotelului. S-a dus la proprietar, care a fost surprins de cererea clientului dar care, observându-i disperarea, s-a târguit amarnic, cerând şaptezeci de lire sterline pe acea moştenire de familie.

- Dar e vechi, jerpelit şi rupt, a spus Percy.

- Dacă nu-i bun pentru matale, domnule, a spus omul şmecher, îs sigur că vei găsi unu' mai grozav în Inverness. Percy a cedat, descoperind adevăratul sens al cuvântului viclenie şi i-a dat şapte bancnote de zece lire sterline. Proprietarul i-a promis că-l va da jos de pe acoperiş înainte de plecarea lui Percy de a doua zi dimineaţa.

După o zi aşa de obositoare, Percy a simţit că merita să se odihnească, dar mai avea o sarcină de îndeplinit înainte de a se urca în pat.

La cina din sala cu trei mese, chelnerul-şef (singurul chelner) i-a spus lui Percy numele celui care-i putea rezolva ultima problemă şi exact unde-l putea găsi în acel moment al nopţii. După ce s-a spălat pe dinţi (întotdeauna se spăla pe dinţi după ce mânca), Percy s-a dus în port să caute *Fisherman's Arms.* Şi-a pipăit haina să verifice dacă-şi luase portofelul şi harta.

Când Percy a intrat în cârciumă, câţiva localnici, care nu erau de acord cu englezii invadatori, s-au uitat chiorâş la el. L-a zărit pe cel pe care-l căuta aşezat într-un colţ îndepărtat, jucând domino cu trei

tineri şi şi-a croit drum încet prin cârciumă, până ce s-a oprit în fața unui bărbat solid şi bărbos îmbrăcat într-un pulover gros, albastru, şi nişte blugi plini de sare.

Omul şi-a ridicat privirile şi s-a holbat supărat la străinul care îndrăznea să-i întrerupă jocul.

- Sunteți căpitanul Campbell? A întrebat Percy.

- Da' cin' vrea să ştâie? A întrebat bărbosul, suspicios.

- Mă numesc Forsdyke, a spus Percy, apoi, spre uimirea tuturor celor aflați în cârciumă, a ținut un discurs scurt, bine-repetat.

Când Percy a terminat, bărbosul şi-a pus piesele înapoi pe masă şi, într-un dialect pe care Percy abia a reuşit să-l înțeleagă, a spus:

- Ş-o şe vei să chivuiesc?

Percy a desfăcut harta şi a întins-o pe masă, împrăştiind piesele de domino în toate părțile. A pus apoi degetul în mijlocul Mării Nordului. Patru perechi de ochi au privit cu neîncredere în jos. Căpitanul a dat din cap şi a repetat:

- Nu să poache, de mai multe ori, până ce Percy a menționat suma de cinci sute de lire sterline. Toți cei patru oameni aflați la masă au devenit brusc foarte interesați de propunerea aiurită a englezoiului. Căpitanul Campbell a început o conversație cu un coleg al său pe care nimeni aflat la sud de Inverness n-ar fi putut-o urmări fără translator. În cele din urmă s-a uitat în sus şi a zis:

- Io voi cinci foi de douăj' de lire din portofelul ăla, zău aşa, şi alte patru sutare după ce mi-oi chiti barca.

Percy a scos bancnotele de douăzeci de lire din portofel şi i le-a dat căpitanului, care a zâmbit pentru prima oară de când făcuseră cunoştinţă.

- Să fii pe doc la *Bonnie Belle* la şinci mâne 'neaţă, a spus Campbell în timp ce împărţea banii cu prietenii lui. Când oi avea şi alelalte patru sutare, că tă duc pă insulă.

***

Percy stătea pe chei înainte de ora cinci în dimineaţa următoare, cu bagajul de seară, cufărul de şcoală şi un băţ de trei metri la picioare. Era îmbrăcat într-un costum din trei piese, o cămaşă albă, vechea sa cravată de la şcoală şi avea la el o umbrelă strânsă. Setul standard al FCO atunci când cineva este pe un teritoriu străin. S-a ghemuit niţel din cauza vântului aspru în timp ce aştepta să apară căpitanul. Se simţea şi încântat şi înspăimântat în acelaşi timp.

Şi-a întors privirea către micul vas de pescuit pe care-l închiriase pentru această expediţie şi s-a întrebat dacă ieşise vreodată în afara apelor teritoriale, ca să nu mai vorbim de mijlocul Mării Nordului. Pentru o clipă s-a gândit să se întoarcă la hotel şi să abandoneze experienţa, dar viziunea tatălui şi a bunicului său stând pe doc lângă el l-au întărit.

Căpitanul şi cei trei prieteni ai acestuia au apărut din ceaţa dimineţii la cinci şi un minut. Toţi patru erau îmbrăcaţi exact ca în noaptea trecută, făcându-l pe Percy să se întrebe dacă nu cumva veneau direct de la cârciumă. Era oare un mers marinăresc ceea ce vedea sau îşi cheltuiseră banii primiţi de la el pe ceea ce sunt scoţienii mai celebri?

Căpitanul l-a salutat pe Percy şi i-a dat mâna. Percy era gata să i-o strângă când şi-a dat seama că omul o ţinea cu palma în sus. I-a dat cele patru sute de lire sterline şi căpitanul Campbell i-a comandat echipajului să care bagajul lui Percy la bord. Doi dintre oameni au părut surprinşi de cât de greu era cufărul. Percy i-a urmat pe pasarelă, strângând băţul căruia nu i-a dat deloc drumul, nici măcar când i s-a alăturat căpitanului pe punte.

Căpitanul a studiat mai multe hărţi oceanografice înainte să confirme locaţia exactă la care ceruse Percy să fie dus şi apoi a dat ordin să se ridice ancora.

- Crez că ne-o lua cel puţin o zi ş-o noapte până ce-om atinge destinaţia, a spus căpitanul, aşa că poate, băiete, o fi bine să te intinji. Valurile o să fie puţin hopa-ţopa când om ieşi din port.

Abia după ce-au trecut de farul de la Wick a început Percy să aprecieze adevărul cuvintelor căpitanului Campbell şi să regrete că mâncase o a doua porţie de porridge în dimineaţa aceea. Şi-a petrecut majoritatea zilei aplecat peste bord, aruncând în valuri ce mâncase în ziua anterioară. N-a fost o diferenţă prea mare nici noaptea, doar că era întuneric şi echipajul nu-l mai vedea. A refuzat invitaţia căpitanului de a li se alătura la o cină cu tocană de peşte.

După treizeci de ore, Percy îşi dorea ca nava să se scufunde sau ca cineva să-l arunce peste bord, însă secundul a arătat spre ceaţă şi a ţipat:

- Pământ înainte! Dar a mai durat o vreme până ce punctul înceţoşat de la orizont să se transforme în bucata de pământ care fusese numită de un cartograf conştiincios o insulă.

Percy dorea să țipe de bucurie, dar vocea i s-a stins pe când micul vas se învârtea în jurul insulei într-o curajoasă încercare de a găsi un loc de acostare. Tot ce vedeau în fața lor erau stânci înşelătoare şi piscuri de neatins care nu aveau nevoie de vreun semnal „intrarea interzisă" pentru a-i avertiza. Percy s-a lăsat jos pe punte, simțind că întreaga expediție îi oglindea cariera şi se va sfârşi cu un eşec. Şi-a aplecat capul disperat, aşa că nu l-a văzut pe căpitan arătând către un golfuleț în spatele căruia se afla o plajă micuță.

Echipajul era suficient de experimentat la acostarea unor obiecte mult mai alunecoase decât Percy şi, după o oră, îl lăsaseră pe plajă cu toate bunurile sale lumeşti. Cuvintele lui de despărțire către căpitan, pe când acesta se urca în bărcuță au fost:

- Dacă te întorci după nouăzeci de zile şi mă duci în Anglia îți voi da încă o mie de lire sterline.

Anticipase răspunsul căpitanului şi, a dat cele două mii de lire sterline, dar nu înainte de a i se confirma data exactă în care *Bonnie Belle* urma să se întoarcă.

- Dacă te vei întoarce chiar cu o oră înainte de cea de-a nouăzeci şi una zi, a subliniat el, nu vei mai primi niciun penny.

Căpitanul Campbell a dat din umeri, pentru că renunțase să-l mai înțeleagă pe englezul cel excentric, dar l-a mai salutat o dată înainte de a-şi băga banii în buzunar. Echipajul l-a dus înapoi la micul său vas de pescuit, astfel încât să-şi continue treburile lor obişnuite în largul mării, însă nu înainte de a depăşi limita legală de 150 de mile.

Percy şi-a depărtat picioarele şi a încercat să-şi recapete echilibrul, însă după cele treizeci de ore la bordul lui *Bonnie Belle*, simţea că toată insula se zgâlţâie sub el. Nu s-a mişcat până ce vasul n-a dispărut la orizont.

Şi-a târât apoi bunurile pe plajă, într-un loc mai înalt, înainte de a căuta un loc mai potrivit în care să-şi ridice cortul. Vântul neobosit şi rafalele de ploaie nu l-au ajutat câtuşi de puţin.

Cea mai lată bucată de teren pe care a găsit-o Percy în prima sa recunoaştere a insulei s-a dovedit a fi cel mai înalt punct al insulei, în timp ce locul cel mai adăpostit era o peşteră largă ascunsă într-o stâncă pe malul de vest. I-a luat tot restul zilei să-şi ducă toate bagajele de la plajă la noul său cămin.

După ce a devorat o conservă cu mazăre şi o cutie de carton cu lapte, s-a instalat în sacul său de dormit şi şi-a petrecut prima noapte pe Insula Forsdyke . Îi lipsea Horatio.

***

Multor oameni li s-ar părea înfricoşător să încerce să supravieţuiască trei luni pe o insulă mică, nelocuită, din Marea Nordului, dar după ce-şi petrecuse treizeci de ani în subsolul de la *Foreign and Commonwealth Office*, Percy Forsdyke se simţea la înălţimea sarcinii propuse. Mai mult, ştia că tatăl şi bunicul său ar considera această acţiune ca un exerciţiu de întărire a caracterului.

Percy şi-a petrecut prima zi pe insulă despachetându-şi cufărul şi făcându-şi noul cămin cât mai confortabil posibil. A strâns toată mâncarea în partea

cea mai rece a pivniței şi şi-a ordonat tot echipamentul pe margini.

Câteva săptămâni, Percy şi-a planificat rutina pe care o va urma pe insulă. Va începe ziua cu un castron cu fulgi de porumb, un ou fiert (până ce nu le va mai suporta) şi o cană cu ceai în timp ce va asculta *Today Prigramme* la Radio Four. După aceea va săpa nițel pe cel mai înalt punct al insulei, dacă vremea îi va permite. Prânzul, de obicei şuncă şi fasole fiartă, va fi urmat de o siestă. Nu că Percy ar fi evitat căldura soarelui, înțelegeți: era doar obosit. La trezire, Percy urma să-şi petreacă restul zilei explorând insula până ce se va familiariza cu fiecare crevasă şi peşteră a domeniului său. De îndată ce soarele va apune, ceea ce se petrecea foarte târziu în momentul acela al anului, îşi va pregăti cina: iar şuncă şi fasole. Nu i-a luat mult lui Percy să regrete lipsa lui de imaginație culinară.

După ce va asculta ştirile de ora zece şi va citi Shakespeare la lumina lumânării, se va urca în sacul său de dormit şi va îndeplini ultimul ritual al zilei: îşi va completa jurnalul. Va prezenta în detaliu tot ce făcuse în acea zi, pentru că urma să facă parte din dovezile pe care le prezenta la Foreign Office.

***

Percy şi-a ales cu grijă cele nouăzeci de zile de izolare. A putut să urmărească minge-cu-minge comentariul la toate cele cinci meciuri împotriva Australiei, precum şi cele şapte meciuri internaționale. A mai ascultat şi cele treisprezece piese ale săptămânii şi şaizeci şi patru de episoade din

Archers, dar n-a mai ascultat *Gardeners'Question Time* când şi-a dat seama că nu oferea prea multe indicii pentru cineva care trăia pe o insuliță izolată din Marea Nordului.

Dacă avea vreun regret, era că nu reuşise să-şi ia pisica roşcată cu el. Nu că Horatio ar fi apreciat schimbul bucătăriei lui calde cu o peşteră rece. Îi lăsase instrucțiuni clare menajerei să-l hrănească în fiecare dimineață şi seara, înainte de a pleca.

Percy avea mai multă hrană şi băutură decât i-ar fi fost necesar pentru cele nouăzeci de zile şi era hotărât să recitească „Operele complete ale lui Shakespeare", toate cele 37 de piese şi de sonete înainte de a se întoarce în Anglia.

La sfârşitul primei luni, Percy şi-a dat seama că putea să apară pe *Desert Island Discs*, cu toate că simpaticul domn Plomley nu mai era şef.

Din punct de vedere practic, Percy a învățat să prindă peşti cu un băț ascuțit. Ca să fim mai corecți, a prins primul său peşte în cea de-a treizeci şi noua zi, în care deja se considera un rezident cu domiciliu permanent.

În cea de-a şaizeci şi treia zi, a terminat de săpat o groapă de cinci picioare în punctul cel mai înalt al insulei. Una dintre problemele pe care Percy nu le anticipase era că, ori de câte ori vizita groapa în fiecare dimineață, era plină de apă, pentru că rareori trecea o zi fără să plouă. Atunci când ploua, îi lua lui Percy o oră, uneori mai mult, să scoată apa din ziua precedentă cu o cană din plastic înainte să poată săpa din nou. După aceea cutreiera insula căutând pietre mari pe care le depozita pe marginea gropii.

În dimineața celei de-a optzeci şi noua zi, Percy a tras bățul încet pe vârful insulei, la aproape 227 de

picioare peste nivelul mării, şi l-a trântit, neceremonios, lângă groapă. După aceea, s-a întors în peşteră şi a ascultat *Woman's Hour* la Radio Four, înainte de a prânzi. Învățase multe despre femei în ultimele trei luni. Şi-a petrecut după-amiaza lustruindu-şi pantofii, spălându-şi cămaşa şi repetând discursul pe care urma să-l țină din partea Maiestății Sale.

S-a culcat devreme, conştient că trebuia să fie în formă pentru ceremonia de a doua zi.

***

Percy s-a sculat la răsărit pe 23 septembrie 2009 şi a mâncat un mic dejun uşor format dintr-un castron de fulgi de porumb şi un măr în timp ce-l asculta pe Jim Naughtie discutând cu domnul Cameron dacă liderii celor trei partide ar trebui să participe la o dezbatere televizată înainte de alegeri. Lui Percy îi era indiferentă ideea: nu era britanică.

La ora nouă s-a ras, tăindu-se de câteva ori, şi-a pus o cămaşă albă, de fapt nu chiar atât de albă acum, costumul din trei piese, vechea cravată de şcoală şi pantofii negri, lustruiți, pe care nu le mai purtase în ultimele trei luni.

Când Percy a ieşit din peşteră cu radioul în mână, în cea mai importantă zi a vieții sale, îl aştepta o surpriză plăcută. Soarele strălucea pe un cer albastru, fără nori, şi ce albastru era! Când a ajuns în vârful dealului, nu era pic de apă în gaură. Era clar că Dumnezeu era englez.

Şi-a verificat ceasul: zece şi douăzeci şi şase. Prea devreme ca să înceapă pregătirile dacă voia să

urmeze litera legii. S-a aşezat pe jos şi a recitit discursurile sale preferate din *Henric V*, verificându-şi ceasul la fiecare câteva minute.

La ora unsprezece, Percy a ridicat băţul steagului pe umăr şi a coborât un capăt în gaură. A petrecut apoi patruzeci de minute alegând pietrele care urmau să-l ţină pe poziţie. După ce a terminat, s-a aşezat, obosit, pe jos. De îndată ce şi-a recăpătat suflul, a pornit radioul şi tot a mai aşteptat un timp până ce Big Ben a sunat de douăsprezece ori şi soarele a ajuns la zenit. La un minut după ora douăsprezece, Percy s-a ridicat în poziţie de drepţi, a ridicat *Union Jack* pe băţ şi a pronunţat cuvintele exacte cerute de Actul de stabilire a teritoriilor din 1762:

- Solicit suveranitatea acestui teritoriu în numele Maiestăţii Sale, regina Elisabeta II, căreia îi jur supunere. A cântat după aceea imnul naţional şi a terminat cu trei urale entuziaste.

După terminarea ceremoniei, Percy a căzut în genunchi şi i-a mulţumit lui Dumnezeu şi strămoşilor săi pentru că, la fel ca şi ei, fusese în stare să servească Imperiului Britanic.

Şi-a luat apoi telescopul şi a început să se uite înspre largul mării în căutarea unui micuţ vas de pescuit. Cu fiecare oră care trecea, se întreba oare unde or fi *Bonnie Belle*, căpitanul Campbell şi cei trei membri ai echipajului. Se temea că erau la Fisherman's Arms, cheltuindu-i banii.

De îndată ce soarele a apus în această parte a Imperiului Britanic, Percy şi-a redus raţia la jumătate, după care a urmat o noapte nedormită întrebându-se dacă urma să-şi petreacă tot restul vieţii pe Insula

Forsdyke, după ce-şi îndeplinise misiunea, dar fără ca nimeni să afle ce realizase.

S-a sculat devreme în ziua următoare, a sărit peste micul dejun, n-a ascultat *Today Programme* şi s-a urcat iar pe cel mai înalt punct al insulei, unde a văzut că Union Jack încă mai flutura în adierea brizei.

Şi-a luat telescopul, l-a rotit încet cu 180 de grade şi l-a văzut, navigând cu hotărâre, dar cam încet, prin valuri. Deşi de felul său Percy era introvertit, de data aceasta a sărit în sus şi în jos, ţipând de bucurie. A fugit înapoi la peşteră, şi-a strâns în sacul de dormit toate dovezile de care avea nevoie pentru a-şi susţine pretenţia, apoi s-a îndreptat spre plajă. A lăsat restul lucrurilor în peşteră, inclusiv cufărul, în cazul în care cineva ar fi dorit o dovadă în plus că el îşi petrecuse cele nouăzeci de zile pe insulă.

Percy a aşteptat pe plajă, dar a mai durat încă trei ore până ce barca a ajuns la mal ca să-l pescuiască pe ambasadorul nenumit care dorea să fie transportat înapoi în Anglia după ce-şi terminase serviciul.

Căpitanul Campbell nu părea interesat de motivul pentru care domnul Forsdyke dorise să stea nouăzeci şi una de zile pe o insulă deşertă şi l-a lăsat în cabină să se odihnească. Deşi lui Percy i-a fost la fel de rău şi pe drumul de întoarcere în Wick cum îi fusese pe drumul către insula Forsdyke, inima îi era plină de bucurie.

De îndată ce căpitanul, cei trei membri ai echipajului şi pasagerul lor au debarcat de pe *Bonnie Belle*, s-au dus la cea mai apropiată bancă, de unde Percy a retras opt sute de lire sterline. Dar nu i-a dat

banii căpitanului Campbell până ce acesta şi secundul său nu i-au semnat un document de o pagină prin care confirmau că-l duseseră pe insula Forsdyke pe 25 iunie 2009 şi-l luaseră de acolo pe 24 septembrie 2009, când îl însoţiseră înapoi în Anglia. Managerul băncii a contrasemnat ambele semnături.

Un taxi l-a dus pe Percy în gara Wick de unde şi-a început lungul drum pe coastă către Inverness înainte de a se urca în trenul de noapte spre Londra. I s-a părut că patul său de clasa I era inconfortabil, ţăcănitul roţilor l-a ţinut treaz cam toată noaptea, iar peştele servit la micul dejun părăsise Marea Nordului mult înaintea lui. A ajuns în Euston mai obosit şi mai înfometat decât fusese în ultimele trei luni, apoi a stat la o coadă uriaşă ca să prindă un taxi înainte de a fi dus în sfârşit acasă la el, în Pimlico.

Când a intrat s-a dus direct în biroul său, a descuiat sertarul central şi a recuperat plicul nesigilat care conţinea memorandumul său detaliat şi copia Actului de stabilire a teritoriilor din 1762. A pus declaraţia sub jurământ a căpitanului Campbell în plic, împreună cu două hărţi şi cu jurnalul său şi a scris pe faţa plicului, cu majuscule: CONFIDENŢIAL.

În ciuda nerăbdării sale de a-şi vedea visul cu ochii, Percy n-a plecat de-acasă până ce nu a verificat că motanul lui cu un ochi şi trei picioare dormea tun în coşuleţul său din bucătărie.

- Am făcut-o, Horatio, am făcut-o, a spus Percy pe când părăsea bucătăria. De îndată ce a încuiat uşa din faţă, a chemat un taxi.

- La Foreign Office, a spus el, urcându-se.

Când taxiul a ajuns lângă intrarea din strada King Charles, Percy a spus:

- Aşteaptă-mă, te rog, voi lipsi doar un minut.

Gardianul de la FCO era gata să-l oprească pe vagabondul ciufulit să intre în clădire când şi-a dat seama că era domnul Forsdyke.

- Vă rog să-i dați asta lui sir Nigel Henderson imediat, a spus Percy, înmânându-i plicul voluminos.

- Da, domnule Forsdyke, a spus funcționarul, salutându-l.

Percy s-a întors cu taxiul cântând tot timpul „Nunc Dimittis".

Primul lucru pe care l-a făcut când s-a întors în Pimlico, a fost să hrănească pisica. Pe urmă a mâncat şi el şi a urmărit ştirile de seară la televizor. Era prea devreme ca să se anunțe triumful său, deşi se întreba dacă ministrul de externe sau poate chiar prim-ministrul va prezenta anunțul neprevăzut. S-a urcat în pat la zece şi a dormit adânc.

***

Percy nu a fost uimit când a primit un telefon de la sir Nigel, a doua zi după-masă, dar a fost mirat de cererea secretarului permanent:

- Secretarul de externe se întreabă dacă aveți puțin timp să discutați cu el când doriți.

- Desigur, a răspuns Percy.

- Foarte bine, a spus sir Nigel. Mâine-dimineață la unsprezece v-ar conveni?

- Desigur, a repetat Percy.

- Mă bucur, a spus sir Nigel fără să mai comenteze şi a închis telefonul.

***

O maşină a ministerului l-a luat pe Percy la zece şi jumătate în dimineața următoare şi l-a condus Foreign Office, în Whitehall. El se îmbrăcase cu un costum elegant Saville Row, cu o cămaşă albă, nouă şi cu vechea lui cravată de şcoală, în aşteptarea triumfului.

Percy se bucura întotdeauna când intra la FCO, dar chiar şi aşa, tot a fost flatat când un funcționar l-a escortat în biroul secretarului permanent. A savurat fiecare moment în timp ce urcau încet scara albă, din marmură, trecând de portretele lui Castlereagh, Canning, Palmerstone, Salisbury şi Curzon, înainte de-a trece printr-un coridor lung şi larg în care fotografii ale lui Stewart, Douglas-Home, Callaghan, Carrington, Hurd şi Cook împodobeau pereții.

Când au ajuns la biroul ministrului de externe, funcționarul a bătut uşor în uşă înainte de a o deschide. Percy a fost poftit într-o cameră suficient de mare pentru o petrecere, unde i-a găsit pe ministrul de externe şi pe şeful Foreign Office aşteptându-l în capătul îndepărtat al sălii.

- Bine te-ai întors, Percy, a spus ministrul de externe, de parcă îşi întâmpina un vechi prieten, cu toate că-l mai întâlnise doar o dată înainte, la petrecerea sa de pensionare. Vino lângă noi. Am vrea să discutăm câteva lucruri. Nu-i aşa că a fost bine că am câştigat Ashes? A adăugat el în timp ce se aşeza. Deşi cred că ai pierdut toată seria, având în vedere că ...

- Am putut urmări comentariile la Radio Four, a spus Percy, şi a fost într-adevăr magnific. Percy s-a aşezat mai bine în scaun şi a fost servit cu o cafea.

- Cred că te-a ajutat să-ţi treacă timpul, a spus sir Nigel, care a aşteptat până ce servitoarea a ieşit din cameră înainte de a discuta despre problema lor.

- Ţi-am citit ieri raportul, Percy. Strălucitor, a zis sir Nigel. Şi trebuie să te felicit pentru identificarea anomaliei din Actul din 1762 pe care n-o observase nimeni până atunci.

- De mai bine de două sute de ani, a intervenit ministrul de externe. După ce sir Nigel ţi-a citit memo-randumul, m-a sunat acasă şi mi l-a prezentat. M-am dus direct la Numărul Zece şi am avut o întrunire privată cu prim-ministrul, în care i-am povestit ce ai făcut de când ai plecat de la FCO. A fost foarte impresionat. Foarte impresionat, a repetat el. Percy strălucea de fericire. M-a rugat să-ţi trimit felicitările sale şi urările sale de bine.

- Mulţumesc, a spus Percy şi abia s-a oprit să spună: Şi vă rog uraţi-i şi lui la fel.

- Prim-ministrul m-a rugat să te anunţ, a continuat ministrul de externe, la ce decizie ai ajuns .

- La ce decizie am ajuns? A repetat Percy, nemaipărând aşa de relaxat.

- Da, a zis sir Nigel. Vezi, există o problemă pe care trebuie să ţi-o comunicăm.

Percy era pregătit să răspundă la orice întrebări legate de tratate, drepturi de suzeranitate sau de relevanţa Actului de stabilire a teritoriilor din 1762.

- Percy, a continuat sir Nigel, zâmbindu-i cald fostului său coleg, vei fi încântat să afli că lordul cancelar a confirmat că cererea ta din partea Coroanei este validă şi va putea fi susţinută în orice tribunal internaţional. Percy a început să se relaxeze iar. Şi, într-adevăr, dacă vei depune o cerere, insula

Forsdyke va deveni o parte a teritoriilor maritime ale Maiestăţii Sale. Ai avut dreptate spunând că, dacă ocupi insula timp de nouăzeci de zile, fără ca altă persoană sau guvern să emită pretenţii asupra sa, insula devine proprietate unică a ocupantului şi va fi guvernată de legile ţării al cărei cetăţean este ocupantul, atâta timp cât petiţia este depusă în timp de şase luni - dacă ţin bine minte cuvintele din Actul din 1762, corect?

Aproape cuvânt cu cuvânt, s-a gândit Percy.

- Ceea ce înseamnă, a spus el, întorcându-se către ministrul de externe, că putem solicita nu numai dreptul la pescuit, ci şi rezervele de petrol pe o rază de o sută şi cincizeci de mile, fără a mai menţiona şi avantajul strategic pe care această locaţie îl oferă forţelor noastre de apărare.

- Şi aici se ascunde o poveste, a comentat secretarul permanent.

Percy s-a gândit care din cele patru piese ale lui Shakespeare cita sir Nigel, dar şi-a dat seama că nu era momentul să întrebe.

- Sunt deplin încrezător, a continuat Percy, că dacă vom prezenta cazul nostru în Sesiunea plenară a Naţiunilor Unite, aceasta îmi va ratifica petiţia depusă în numele guvernului britanic.

- Sunt sigur că ai dreptate, Percy, a spus sir Nigel, dar este de responsabilitatea Foreign Office-ului să privească imaginea de ansamblu şi să ţină seama de toate implicaţiile. Ca la un semnal, ambii bărbaţi s-au ridicat în picioare. Percy i-a urmat în centrul camerei, unde s-au oprit în faţa unui glob pământesc mare.

Sir Nigel a făcut globul să se învârtească. Când s-a oprit, a arătat spre un punct minuscul din Oceanul Pacific.

- Dacă ruşii ar cere această insulă, ar putea deveni o problemă mai mare decât Cuba pentru americani.

A răsucit globul din nou şi, când s-a oprit, a arătat spre o altă insulă aparent pustie, de data aceasta în mijlocul Mării Chinei de Sud.

- Dacă o ţară ar depune o petiţie pentru ocuparea acestei insule, s-ar putea ajunge la un război între China şi Japonia.

A răsucit globul a treia oară şi, când s-a oprit, a pus degetul pe Marea Moartă.

- Să ne rugăm ca israelienii să nu audă niciodată de Actul de stabilire al teritoriilor din 1762, pentru că atunci s-ar sfârşi cu procesul de pace din Orientul Mijlociu.

Percy rămăsese fără grai. Tot ceea ce dorise fusese să se dovedească demn de tatăl şi bunicul lui şi să emuleze contribuţiile lor la Foreign Office dar, din nou, tot ceea ce obţinuse fusese să facă numele familiei şi ţara pe care o iubea mai mult decât viaţa de ruşine.

Ministrul de externe şi-a pus mâna pe umărul lui Percy.

- Dacă ne-ai lăsa să îndosariem petiţia ta la arhive şi să nu înregistrăm această întrunire, ştiu că prim-ministrul şi bănuiesc că şi Maiestatea Sa îţi vor fi etern recunoscători.

- Desigur, domnule ministru, a spus Percy aplecând capul.

A plecat din Foreign Office după câteva minute şi nu a mai pomenit de insula Forsdyke nimănui decât lui Horatio. Dar dacă cineva s-ar rătăci în Marea Nordului şi ar da peste Union Jack ....

***

Pe 1 ianuarie 2010, printre cavalerii investiţi în ceremonia Anului Nou, a fost şi sir Arthur Percival Clarence Forsdyke, numit KCMG pentru serviciile aduse Foreign and Commonwealth Office.

*Norocul irlandezului**

11

Nimeni n-ar crede această poveste dacă nu i s-ar spune că este vorba despre un irlandez.

Liam Casey era născut în Cork şi era fiul unui tinichigiu. Unul dintre lucrurile pe care le aflase de la vicleanul său tată era că, în timp ce un om deştept poate pierde o zi întreagă ca să câştige câţiva bănuţi, un prost îi poate pierde în câteva minute.

În timpul vieţii sale, Liam, a reuşit să câştige mai mult de o sută de milioane de „bănuţi", dar, în ciuda sfatului tatălui său, tot a reuşit să-i piardă în câteva minute.

După ce Liam a terminat şcoala, s-a gândit că nu e cazul să meargă la universitate, explicându-le prietenilor că voia să intre în lumea adevărată. Liam a descoperit repede că trebuie să absolvi Universitatea Vieţii înainte de a urca pe prima treaptă a scării care ducea la bogăţie. După câteva începuturi ratate, ca asistent la o pompă de benzină, conductor de autobuz şi vânzător ambulant de *Encyclopaedia Britannica*, Liam a sfârşit ca ucenic la Hamptons, un agent imobiliar englez care avea sucursale în toată Irlanda.

Şi-a petrecut următorii trei ani învăţând despre valoarea proprietăţilor comerciale şi rezidenţiale, despre stabilirea şi strângerea chiriilor, şi despre modul în care se poate încheia o afacere în termeni care asigură că va obţine un profit, fără să pierzi un client. O persoană obişnuită se mută cam de cinci ori în

timpul vieții, l-a informat managerul englez pe Liam, aşa că trebuie să le câştigi încrederea.

- Aş vrea să fi fost agentul lui James Joyce, a fost tot ce a spus Liam pe acest subiect.

- De ce? A întrebat englezul, nedumerit.

- S-a mutat de vreo sută de ori în timpul vieții. Era aproape singurul lucru pe care Liam şi-l amintea despre James Joyce.

Lucrând pentru o companie engleză, Liam descoperise repede că, dacă aveai un puternic accent irlandez şi suficient farmec, invadatorii aveau tendința să te subestimeze - greşeală pe care englezii o făceau de peste o mie de ani.

O altă lecție importantă pe care o învățase, şi pe care nu o aflai la universitate era că singura diferență dintre un tinichigiu şi un bancher era suma de bani obținută. Totuşi, Liam nu şi-a dat seama cum să profite de aceste cunoştințe până ce nu a întâlnit-o pe Maggie McBride.

Maggie nu-l considera pe fiul tinichigiului din Cork o partidă prea bună, cu toate că era arătos şi amuzant, dar când a invitat-o să vină cu el în concediu în Majorca, a început să-i arate mai mult interes.

Contul curent al lui Liam la Allied Irish Bank era suficient să-i ofere doar o vacanță ieftină la Magaluf, o stațiune de pe coasta de sud-vest a insulei, ocupată trei luni în fiecare an de britanici.

Maggie n-a fost prea impresionată când au luat o cameră cu pat dublu. I-a explicat clar că fusese de acord să vină cu el, dar asta nu însemna că şi voia să se culce împreună. Liam şi-a luat altă cameră deşi ştia că îşi depăşea bugetul. O altă lecție învățată.

Înainte să semnezi un contract, verifică ce este scris cu caractere mici.

În ziua următoare, Liam stătea lângă Maggie, întinsă pe o plajă, într-un costum de baie mulat, devenind din ce în ce mai roşu. Mama lui îi spusese odată că irlandezii au iarba cea mai verde şi pielea cea mai albă din lume, iar până acum nu-şi dăduse seama de adevăratul sens al părţii a doua a declaraţiei ei.

În a doua zi, Liam, după ce nu făcuse niciun progres cu Maggie, începea să se întrebe de ce se mai obosise s-o ia cu el în concediu. Apoi a descoperit că mia de englezoaice care se plimbau în susul şi în josul plajei aveau un singur lucru în minte - şi un irlandez tânăr şi frumos care dispărea în Cork peste două săptămâni le putea împlini dorinţa.

Liam îi povestea unei fete din Doncaster cum descoperise Riverdance când ea i-a spus:

- Te-ai înroşit rău. Atât de rău încât a dormit pe burtă toată noaptea, incapabil să se mişte, lucru care nu i-a convenit fetei din Doncaster.

În ziua următoare, Liam s-a uns cu o cremă de protecţie, şi-a pus o cămaşă cu mâneci lungi şi a luat un autobuz până la Palma, întrebându-se dacă se va dovedi un alt Magaluf.

Capitala medievală l-a luat prin surprindere, cu străzile ei largi, mărginite cu palmieri şi coşuri cu flori, şi cu aleile ei cu restaurante pitoreşti şi buticuri stilate. Te puteai crede în altă ţară.

Pe când se plimba pe Paseo Maritimo, Liam s-a oprit să se uite în vitrinele agenţilor imobiliari. A fost surprins să vadă cât de ieftine erau casele aici faţă

de cele din Cork şi încă şi mai surprins când a aflat că băncile ofereau 80, uneori 90 la sută ipotecă.

S-a gândit să intre într-unul dintre birourile agenţilor imobiliari, pentru că avea sute de întrebări, dar cum nu ştia o boabă de spaniolă, s-a mulţumit doar să se uite la vitrine şi să admire fotografiile mari, color, ale proprietăţilor descrise ca fiind *deseable, asequible, sensational*. Se gândea să se întoarcă în Magaluf, când a zărit un steag familiar, verde, roşu şi portocaliu fluturând în vânt în afara unui magazin care anunţa: „Patrick O'Donovan, International Real Estate Co."

Liam a împins uşa din faţă fără să se mai uite în vitrină. Când a intrat în birou, o femeie îmbrăcată elegant s-a uitat la el şi un domn mai în vârstă, nebărbierit şi îmbrăcat cu nişte blugi soioşi şi un tricou şi-a dat jos picioarele de pe masă şi a zâmbit.

- Mă întrebam ..., a început Liam.

- Un frate irlandez! A exclamat omul, sărind în sus. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Patrick O'Donovan.

- Liam Casey, a spus Liam, strângându-i mâna.

- Afaceri sau turism? A întrebat O'Donovan.

- Nu sunt prea sigur, a replicat Liam, dar cum am venit aici în concediu ...

- Atunci e turism, a zis O'Donovan. Aşa că să ne începem relaţia ca doi irlandezi care se respectă. Maria, dacă mă caută cineva, sunt la Flanagan Arms.

Fără altă vorbă, O'Donovan l-a condus pe Liam afară din birou, a traversat strada şi a intrat pe o alee unde erau câteva cârciumi pe care le vedeau puţini turişti. Următoarele cuvinte rostite de O'Donovan au fost:

- Două halbe de Guiness, fără să-şi mai întrebe noul prieten ce ar dori.

Liam a reuşit să afle răspunsul la majoritatea întrebărilor cât timp O'Donovan nu se îmbătase încă. A aflat că Patrick locuia pe insulă de mai mult de treizeci de ani şi era convins că Majorca va înflori ca şi California în timpul goanei după aur. O'Donovan i-a mai spus lui Liam că insula atrăgea un număr record de turişti dar, mai important, devenise destinația cea mai populară pentru britanicii care doreau să îşi petreacă anii de pensie în străinătate.

- Când am făcut agenția, i-a spus lui Liam printre două înghițituri din a treia halbă de bere, Majorca încă nu era la modă. Pe atunci numai vreo duzină ne apucasem de afaceri; acum, toată lumea de pe insulă se crede agent imobiliar. Eu m-am descurcat bine, nu pot să mă plâng, dar aş vrea să mai fiu iar de vârsta ta.

- De ce? A întrebat Liam, inocent.

- Vom intra într-o perioadă de înflorire, a spus O'Donovan. Populația în vârstă cu venituri rezonabile şi conştientă de apropierea sfârşitului migrează aici ca un stol de rândunele căutând o climă mai caldă.

La a cincea halbă, Liam nu mai avea decât una sau două întrebări de pus. Nu că erau prea importante, dar O'Donovan nu mai era în stare oricum să răspundă.

***

În dimineața următoare şi în fiecare dimineață din acea săptămână, Liam nu i s-a alăturat lui Maggie pe plaja supraaglomerată, ci a luat autobuzul

spre Palma. Mai avea nişte cercetări serioase de făcut înainte de a se întâlni cu Patrick O'Donovan din nou.

În timpul zilei, se întâlnea cu diverşi agenţi imobiliari ca să vadă apartamente şi alte proprietăţi. Ceea ce a văzut i-a confirmat părerea lui O'Donovan - Majorca urma să intre într-o perioadă de creştere rapidă.

În ultima dimineaţă a concediului, după ce nu mai fusese pe plajă de zece zile, cu toate că pielea lui înroşită revenise la albul irlandez, Liam a luat autobuzul spre Palma pentru ultima dată.

De îndată ce a coborât în centrul oraşului, s-a îndreptat direct spre Paseo Maritimo şi nu s-a oprit din mers până ce nu a ajuns la birourile lui Patrick O'Donovan, International Real Estate Co. Mai avea să-i pună o întrebare compatriotului său.

- Aţi vrea să mă luaţi ca partener junior?

- Sigur că nu, a spus O'Donovan. Dar aş vrea să te iau ca partener.

Maggie McBride s-a întors în Irlanda, *virgo intacta*, în timp ce tinichigiul din Cork a rămas în Majorca.

***

Primul an al lui Liam în Majorca nu s-a dovedit a fi chiar succesul promis de noul său partener, în ciuda faptului că a muncit zi şi noapte şi s-a folosit de toate învăţămintele culese în Cork. Cu toate că-şi petrecea majoritatea zilelor în biroul său, sau plimbându-şi clienţii pe proprietăţile oferite, O'Donovan

stătea din ce în ce mai mult la Flanagan Arms, bând profiturile adunate cu greu.

La sfârşitul celui de-al doilea an, Liam s-a gândit să se întoarcă în Irlanda, care trecea printr-o perioadă de înflorire economică, finanţată de garanturile acordate de Uniunea Europeană. Şi apoi, fără vreo avertizare, decizia i-a fost smulsă din mâini. O'Donovan nu s-a mai întors la muncă după ce cârciuma s-a închis pentru siesta de după-amiază. A căzut mort pe stradă la o sută de yarzi de biroul său.

Liam a organizat funeraliile lui Patrick, a ţinut un priveghi la Flanagan Arms şi a fost ultimul care a plecat de la cârciumă în acea noapte. Pe când se târa în pat la trei dimineaţa, se hotărâse.

Prima persoană pe care a chemat-o a doua zi după ce a ajuns la birou a fost un pictor de firme pe care-l găsise în Paginile Aurii. La douăsprezece şi un sfert, numele firmei era „Casey and Co, International Estate Agents".

Al doilea telefon dat de Liam a fost la Pepe Miro, un tânăr care lucra pentru o companie rivală şi care-l învinsese de câteva ori în anul trecut. S-au hotărât să se întâlnească într-un bar în acea după-masă şi, după o altă noapte lungă, în care José Ferrer L. Rosado a înlocuit Guinnessul, Liam a reuşit să-l convingă pe Pepe că le-ar fi mai bine dacă ar lucra împreună, ca parteneri.

După o lună, un steag spaniol a fost ridicat lângă cel irlandez şi pictorul de firme s-a întors. După ce a plecat, numele de deasupra uşii devenise: „Casey, Miro & Co. În timp ce Pepe se ocupa de localnici, Liam avea grijă de străini, adică acum erau cu adevărat parteneri.

Profiturile noii companii au crescut încet la început, dar, cel puțin acum se îndreptau în direcția cea bună. Însă abia după ce Pepe i-a spus lui Liam despre un vechi obicei local, norocul lor a început să se schimbe.

Majorca este o insulă mică, pe care se află o câmpie centrală fertilă, în care cresc foarte bine vița-de-vie, alunii şi lămâii. În mod tradițional, când moare un localnic din Majorca, îşi lasă proprietatea din câmpia fertilă celui mai mare fiu, în timp ce fetele nu primesc decât bucățele de-a lungul coastei pietroase. Farmecul irlandez al lui Liam şi frumusețea lui nu dăuna deloc când le sfătuia pe aceste fete cum să profite de pe urma acestei injustiții şovine.

A cumpărat prima parcelă de pământ în 1991, de la o doamnă de vârstă mijlocie, care rămăsese fără bani şi fără prieteni: o fâşie micuță pe coasta stâncoasă cu vedere la Mediterana. Un buldozer a nivelat terenul şi, după câteva săptămâni, după ce câțiva muncitori sezonieri curățaseră locul, un constructor a cumpărat terenul pentru aproape dublul sumei plătite la început de Liam.

Liam a cumpărat a doua bucată de pământ de la o văduvă îndurerată. Avea o splendidă vedere panoramică către Barcelona. Din nou a netezit terenul, şi, de data aceasta, a construit un drum suficient de larg care să permită maşinilor să ajungă la strada principală. Cu această ocazie, a câştigat şi mai mult, iar banii i-a folosit să construiască o căsuță pe un teren cumpărat de Pepe de la o doamnă care vorbea doar spanioleşte. Un an mai târziu, au vândut proprietatea la de trei ori prețul investiției inițiale.

Când Liam a cumpărat a patra bucată de pământ pe coasta mării, care era suficient de mare ca

să poată fi împărțită în patru, şi-a dat seama că nu mai era agent imobiliar, ci devenise, fără să vrea, dezvoltator. In timp ce Pepe continua să farmece un număr nesfârşit de fiice şi văduve spaniole, Lima le transforma moştenirile jalnice în proprietăți vandabile. Pe când trecea timpul şi profitul companiei creştea, Liam s-a lămurit că singurul lucru care-l împiedica să progreseze şi mai rapid era lipsa de capital. S-a decis să facă o scurtă excursie în Irlanda.

Managerul de la Allied Irish Bank din Dublin - Liam evita comitatul Cork - a ascultat cu interes propunerile compatriotului său şi, până la urmă, a fost de acord să-i dea cu împrumut o sută de mii de lire sterline pentru cumpărarea a două locații noi. Când Liam a obținut un profit mai mare de 40 la sută în anul următor, banca a hotărât să-şi dubleze investiția.

Liam a obținut primul său milion în 1997 şi succesul său ar fi putut continua dacă şi-ar fi amintit sfatul util al tatălui său. *În timp ce un om înțelept petrece o zi întreagă ca să câştige câțiva bănuți, un prost îi poate pierde în câteva minute.*

***

Pe 31 decembrie 1999, Liam şi Pepe au dat o petrecere pentru prietenii şi clienții lor la Palace Hotel, în Palma, pentru a-şi sărbători norocul. Cum erau amândoi milionari, aveau toate motivele să privească cu încredere noul mileniu, mai ales că Pepe a anunțat, chiar înainte de răsăritul soarelui, pe 1 ianuarie 2000, că dăduse peste afacerea vieții. Liam a mai aşteptat două zile până ce Pepe şi-a revenit suficient de mult că să-i spună detaliile.

Un locuitor dintr-una din cele mai vechi familii din Majorca, murise de curând, fără să lase un testament. După numeroase lupte, tribunalul a hotărât că soția lui urma să primească întreaga proprietate - o zonă insulară din Valldemossa, care se întindea pe câțiva kilometri, de la pantele muntelui Sierra de Tramuntana până la coastă.

Liam a stat o săptămână la Dublin încercând să convingă Allied Irish că ar trebui să accepte cel mai mare împrumut din istorie. De îndată ce banca a fost de acord cu termenii, care includeau garanții personale ale lui Liam şi Pepe, ceea ce tatăl lui Liam, tinichigiul, n-ar fi acceptat, s-a întors în Majorca şi a început negocierile cu văduva. Ea a fost de acord până la urmă să le vândă un teren de două mii de hectare pentru douăzeci şi trei de milioane de euro.

În câteva zile, Liam a angajat un arhitect din Barcelona, un diriginte foarte apreciat din Madrid şi un avocat bine-situat din Palma şi a început să pregătească documentația necesară pentru a se asigura că va primi autorizația de construcție de la consiliul local. Au împărțit terenul în 360 de parcele individuale care includeau drumuri cu trotuare, iluminat stradal, electricitate, canalizare, un traseu de golf cu optsprezece găuri, un centru de cumpărături, un cinematograf, unsprezece restaurante şi un complex sportiv. Fiecare casă urma să aibă propria sa piscină, iar cele mai mari, chiar şi un teren de tenis. Dar ceea ce făcea planul lor unic era că, orice casă ar fi cumpărat clientul, din vârful muntelui până la coastă, toate aveau vedere la ocean.

Liam şi Pepe au fost de acord că, din cauza muncii uriaşe implicate în proiect, va dura ani până ce vor putea să accepte şi alte proiecte.

Liam avea un model la scară al proiectului şi îi comandase unui producător de filme documentare să facă un video promoţional de douăzeci de minute numit Valldemossa Vision. Allied Irish Bank a fost atrasă clar de acest proiect şi a depus pe numele lui Liam două virgulă trei milioane de euro ca depozit iniţial pentru proprietate.

După încă un an, Liam a putut să îşi prezinte planul Consiliului insular din Majorca. Când Liam s-a ridicat să-şi ţină discursul în faţa consiliului din Valldemossa, toţi membrii aleşi ai consiliului erau prezenţi. Le-a expus cu grijă planul său şi, când a terminat prezentarea a solicitat întrebări.

Ca să-i convingă pe oameni că nu dormeau în consiliu, politicienii îşi pregătiseră diverse întrebări. Totuşi, experţii lui Liam îşi petrecuseră ore întregi anticipând toate problemele la care unii dintre consilieri nici nu se gândiseră. Când Liam s-a aşezat în cele din urmă, a fost întâmpinat cu aplauze călduroase de la ambele partide politice principale.

Guvernatorul din Baleare s-a ridicat ca să-l felicite pe Liam şi echipa sa pentru acest plan plin de imaginaţie şi splendid, în timp ce primarul din Valldemossa şi-a asigurat entuziasmat colegii că proiectul va atrage, desigur, rezidenţi înstăriţi, care vor aduce profituri consiliului pentru mulţi ani de aici înainte.

Nimeni n-a fost surprins când, după şase săptămâni, Consiliul Insular din Majorca a acordat autorizaţia de construcţie firmei Casey, Miro & Co., pentru proiectul lor Valldemossa, pe care primarul îl descria ca fiind îndrăzneţ, plin de imaginaţie şi de mare importanţă civică. Dar Pepe îl avertizase deja

pe Liam că mai aveau o problemă de negociat înainte de a se întoarce la bancă şi a cere restul de douăzeci virgulă şapte milioane euro în avans. Mai era necesar ca Tribunalul Suprem din Madrid să ştampileze întregul proiect înainte ca primul buldozer să poată intra pe teren, iar tribunalul avea obiceiul să respingă proiectele în ultimul minut.

Trei grupuri diferite de avocaţi au lucrat noapte şi zi în Madrid, Barcelona şi Palma şi, după nouă luni, spre uşurarea tuturor, tribunalul şi-a dat acordul.

În următoarea zi, Liam a zburat la Dublin, unde şi mai mulţi avocaţi lucrau la documentaţia care îi va permite să obţină împrumutul de rulare de cincizeci de milioane. Costurile clădirilor merg doar într-o singură direcţie.

La câteva minute după ce s-a uscat cerneala pe hârtie, patru companii de construcţii de vârf din Europa îşi aduceau vehiculele pe teren, urmate de mai mult de o mie de muncitori, care de abia aşteptau să fie angajaţi pentru următorii zece ani.

***

Liam nu se interesase niciodată prea mult de politica insulară, iar când au venit alegerile, n-a susţinut niciun partid. A donat exact aceeaşi sumă pentru toate campaniile ambelor partide, astfel încât să continue afacerile cu oricine ar fi venit la putere.

În decursul anilor, Partido Socialista Obrero Español şi Partido Popular fuseseră foarte apropiate, schimbându-şi puterea dintr-o parte în alta la fiecare câţiva ani. Dar, spre surpriza tuturor, când a fost anunţat rezultatul alegerilor de pe treptele primăriei în

acel an, Partidul Ecologist capturase trei locuri şi, mai important, deţinea balanţa puterii, cum celelalte partide aveau exact câte douăzeci şi unu de locuri fiecare. Liam nu s-a gândit prea mult la acest rezultat, chiar când *Mallorca Daily Bulletin* şi-a informat cititorii că Verzii vor forma o coaliţie cu oricare partid va fi dornic să le susţină scopurile ideologice. Cel mai important dintre acestea fiind, după cum scria în manifestul lor, împiedicarea acordării de autorizaţii de construcţie în Valldemossa.

Acest lucru îi convenea lui Liam pentru că-l ferea de rivali, făcând ca al lui să fie ultimul proiect aprobat de Curtea Supremă din Madrid. Dar de îndată ce rezoluţia a trecut prin consiliu, susţinută de ambele partide, Verzii, încurajaţi de succesul lor, au anunţat imediat că toate proiectele aflate în dezvoltare urmau să ceară reacordarea permisiei de construcţie. De data aceasta, Liam s-a îngrijorat, pentru că avocaţii îl avertizaseră că, şi în cazul în care Curtea Supremă ar fi respins decizia consiliului, acest lucru îi putea întârzia proiectul cu mai mulţi ani.

- Fiecare zi în care nu lucrăm ne costă bani, l-a avertizat Liam pe Pepe. Şi-a dat seama că, dacă Verzii ar fi convins unul dintre partidele principale să-i susţină, el şi Pepe ar fi falţi în câteva săptămâni.

Când consiliul s-a întrunit ca să voteze rezoluţia Verzilor, Liam şi echipa lui au stat nervoşi în galeria publicului, aşteptând să-şi afle soarta. Discursurile pasionale ţâşneau din ambele părţi ale camerei şi, chiar şi după ce ultimul consilier şi-a exprimat părerea, nimeni nu ştia care va fi rezultatul.

Grefierul a cerut linişte pentru anunţarea votului şi, pentru prima oară, în cameră s-a făcut linişte.

Primarul a anunțat solemn că propunerea Verzilor de a anula toate autorizațiile curente de construcție a câştigat cu douăzeci şi trei de voturi la douăzeci şi două.

Liam şi-a pierdut toți bănuții în câteva minute.

Toți muncitorii au abandonat imediat terenul. Casele au fost lăsate fără uşi şi ferestre, macaralele zăceau abandonate şi echipamentele şi materialele scumpe fuseseră lăsate să ruginească. Până când Liam şi-a amintit sfatul tatălui lui, era prea târziu ca să mai dea timpul înapoi.

Avocații companiei au recomandat un apel. Liam a aprobat reluctant, deşi, după cum îi explicaseră, chiar dacă ar fi reuşit să anuleze decizia consiliului, asta se va întâmpla abia după mulți ani şi orice profit eventual va fi înghițit de plata dobânzilor, ca să nu mai vorbim de spezele avocaților.

***

Allied Irish Bank a ripostat cu promptitudine la ştirile din Valldemossa blocând toate conturile lui Liam. Au mai emis şi o directivă care le cerea lui Casey, Miro & Co şi tuturor asociaților acestora să achite împrumutul în vigoare de treizeci şi şapte de milioane de euro cu prima ocazie, cu toate că ştiau probabil că nici Liam, nici Pepe, nu-şi puteau permite să plătească nici măcar un bilet de avion până la Dublin.

Liam a informat banca, că intenționa să facă apel împotriva deciziei consiliului, dar *el* ştia, şi ei la fel, că, chiar dacă ar fi câştigat, tot ar fi pierdut orice avea până ce Curtea Supremă ar fi dat verdictul.

Data apelului a fost stabilită de Curtea Supremă pentru judecarea procesului din Valldemossa, dar până atunci Liam şi Pepe au fost obligaţi să-şi vândă casele, ca şi toate celelalte bunuri ale companiei pentru a plăti avocaţii de ambele părţi ale Mării Irlandei.

Liam s-a întors la Flanagan Arms pentru prima oară după douăzeci şi trei de ani.

***

Când Liam şi Pepe au apărut în faţa Curţii Supreme, după doi ani, judecătorul şi-a exprimat simpatia faţă de domnii Casey şi Miro, pentru că aceştia investiseră zece ani de muncă grea, precum şi averile lor personale, într-un proiect pe care atât Valldemossa, cât şi Curtea Supremă îl considerau îndrăzneţ, plin de imaginaţie şi de importanţă civică. Totuşi, tribunalul nu avea autoritatea de a respinge decizia consiliului ales, chiar retroactiv. Liam şi-a aplecat capul.

- Totuşi, a continuat judecătorul, acest tribunal are autoritatea de a acorda compensaţii pledanţilor îndreptăţiţi, care şi-au desfăşurat activitatea cu bună-credinţă şi au îndeplinit toate obligaţiile solicitate de consiliul din Valldemossa. Ţinând seama de acestea, tribunalul va numi un arbitru independent care să evalueze costurile suportate de domnii Casey şi Miro şi care vor include şi toate pierderile previzibile.

Cum erau implicaţi spaniolii, a mai durat un an până ce arbitrul şi-a prezentat rezultatele Curţii Supreme, ceea ce a mai necesitat încă şase luni pentru unele ajustări minore ale costurilor, astfel încât

nimeni să nu aibă nicio îndoială că tribunalul nu-şi luase în serios responsabilităţile.

În ziua următoare anunţului făcut de judecătorul senior, *El Pais* a sugerat în editorial că mărimea recompensei era un avertisment pentru toţi politicienii care emiteau legi cu efect retroactiv.

Consiliul din Valldemossa a fost obligat să plătească 121 milioane de euro compensaţie domnului Liam Casey şi domnului Pepe Miro şi asociaţilor acestora.

La întrunirea consiliului local, ţinută după şase luni, Partidul Ecologist a pierdut toate cele trei locuri cu o majoritate covârşitoare.

Pepe şi-a reluat afacerile în Majorca, iar Liam s-a retras în Cork, unde a cumpărat un castel cu o sută de acri de teren. Mi-a spus că nu are nicio intenţie să mai ceară vreo autorizaţie de construcţie, nici măcar pentru o magazie.

EPILOG

Cititorii cu spirit de observaţie care au urmărit intervalul de timp în care s-a desfăşurat această poveste ar putea crede că, deşi Verzii nu au reuşit să-i învingă pe Liam şi Pepe, aceştia s-ar fi ruinat oricum din cauza crizei mondiale şi n-ar fi primit nici vreo compensaţie. Dar, cum am zis şi la început, nimeni n-ar crede această poveste dacă n-ar şti că eroul principal este un irlandez.

Politic corect

12

- Să nu judeci niciodată o carte după copertă, îi spunea mama lui Arnold întotdeauna.

În ciuda acestui sfat înțelept, Arnold l-a antipatizat pe acel bărbat de cum l-a văzut. Banca îl învățase să fie precaut când discuta cu potențialii clienți. Poți avea nouă succese din zece şi un eşec îți ruinează fişa bancară, după cum a aflat Arnold pe pielea lui de îndată ce s-a angajat la bancă; tot mai era convins că din acel motiv nu fusese încă promovat

Arnold Pennyworthy - era sătul să fie luat în râs de oricine se nimerea. *Acesta este chiar un nume potrivit pentru un bancher* - fusese managerul adjunct al sucursalei Vauxhall a băncii în ultimii zece ani, dar i se oferise de curând şansa să se mute în Bury St Edmunds ca manager. Bury St Edmunds poate era una dintre cele mai mici sucursale ale băncii, dar Arnold simțea că putea să-şi dovedească valoarea, pentru că se mai aştepta la o promovare. Oricum, de abia aştepta să scape din Londra, care părea invadată de străini care schimbaseră caracterul întregului oraş.

Când soția lui Arnold îl părăsise fără niciun motiv - cel puțin aşa îi spusese mamei sale - el se mutase în Arcadia Mansions, un bloc mare în care se aflau ceea ce el numea apartamente. Chiria era exorbitantă, dar cel puțin, avea portar la uşă.

- Face o impresie bună celor care mă vizitează, i-a spus Arnold mamei sale. Nu că ar fi avut atât de mulți vizitatori de când îl părăsise nevasta. Arcadia Mansions mai avea şi avantajul de a fi foarte aproape de bancă, aşa că banii pe care-i plătea în plus pentru chirie îi economisea la bilete. Singurul dezavantaj era că metroul Victoria trecea direct pe sub clădire, aşa că avea linişte numai între douăsprezece douăzeci şi cinci şi cinci jumătate dimineața.

Prima oară când Arnold şi-a văzut noul vecin a fost când au luat liftul împreună spre parter. Arnold l-a aşteptat pe el să vorbească, dar acesta nu i-a spus nici măcar bună dimineața. Arnold s-a întrebat dacă omul vorbea englezeşte. S-a uitat mai atent la noul vecin. El era puțin mai scund decât Arnold, cam de un metru şaizeci şi cinci, solid, dar nu gras, cu o bărbie pătrată şi ceea ce Arnold i-a spus mamei sale că ar fi ochi de peşte. Pielea îi era închisă la culoare, dar nu neagră, aşa că Arnold nu putea fi sigur de unde provenea. Barba neîngrijită îi amintea de altă zicală a mamei sale: „Nu avea încredere niciodată într-un bărbat cu barbă. Probabil ascunde ceva."

Arnold s-a hotărât să discute cu portarul. Dennis era fântâna cunoştințelor când era vorba de ceea ce se petrecea în Arcadia Mansions şi, desigur, ştia totul despre acel om. Când s-au deschis uşile de la lift, Arnold s-a dat înapoi ca să-l lase pe vecin să părăsească clădirea înainte de a se duce la Dennis, la biroul de recepție.

- Ce ştim despre el? A întrebat Arnold, făcând semn înspre omul care se urca într-un taxi negru.

- Nu prea multe, a recunoscut Dennis. A închiriat pe termen scurt şi spune că nu va sta prea mult aici.

Dar m-a avertizat că ş-ar putea să primească vizitatori din când în când.

- Nu-mi place cum sună asta, a spus Arnold. Ai vreo idee de unde vine sau din ce trăieşte?

- Habar n-am, a spus Dennis. Dar ştiu că n-a căpătat bronzul ăsta în concediu în sudul Franței.

- În mod sigur, a râs Arnold. Să nu mă înțelegi greşit, Dennis, nu sunt rasist. Întotdeauna mi-a plăcut domnul Zebari, din capătul coridorului. Stă în banca lui şi e întotdeauna politicos.

- Aşa este, a spus Dennis. Dar gândiți-vă că domnul Zebari este radiolog. Nu că ştia el prea bine ce este un radiolog.

- Ei, trebuie să plec, a zis Arnold. Nu-mi pot permite să întârzii la lucru. Acum că voi deveni manager, trebuie să dau un exemplu angajaților mai tineri. Ține-ți urechile ciulite, Dennis, a mai spus el, atingându-şi vârful nasului cu degetul. Deşi conducătorii noştri au hotărât că nu este politic corect, trebuie să-ți spun că nu-mi place cum arată.

Portarul l-a salutat, iar Arnold a trecut prin uşile batante şi s-a îndreptat spre bancă.

Următoarea dată când Arnold s-a întâlnit cu noul chiriaş a fost după doar câteva zile; se întorcea de la serviciu când l-a văzut discutând cu un tânăr îmbrăcat din cap până în picioare în piele, stând alături de o motocicletă. Când l-au zărit pe Arnold, tânărul şi-a coborât vizorul de la cască, a pornit motocicleta şi a dispărut. Arnold a intrat repede în clădire, uşurat să-l găsească pe Dennis în spatele biroului de recepție.

- Ăştia doi mi se par suspecți, a comentat Arnold.

- Nu pe jumătate la fel de suspecți ca alți tineri care îl vizitează zi şi noapte. Sunt clipe în care nu-mi

dau seama dacă aici este Albert Embankment sau Khyber Pass.

- Da, ştiu ce vrei să spui, a spus Arnold în timp ce s-a deschis uşa de la lift şi domnul Zebari a ieşit.

- Bună ziua, domnule Zebari, a spus Dennis, zâmbind. Iar sunteţi noaptea de serviciu?

- Mi-e teamă că da, Dennis. Cei răi n-au odihnă când lucrează pentru NHS, a adăugat el, părăsind clădirea.

- Un adevărat domn, acest Zebari, a comentat Dennis. Îi trimite nevestei mele câte un buchet de flori la fiecare zi de naştere.

***

Două săptămâni mai târziu, sosind târziu acasă de la lucru, Arnold a zărit iar motocicleta. Era parcată lângă clădire, dar nu se vedea nici urmă de proprietar. Arnold a intrat şi a găsit doi tineri discutând tare într-o limbă pe care n-a recunoscut-o. S-au îndreptat spre lift, aşa că el s-a retras pentru că n-avea chef să meargă cu ei.

Dennis a aşteptat până ce s-a închis uşa liftului înainte să spună;

- Uşor de ghicit la cine se duc în vizită. Dumnezeu ştie ce se întâmplă în spatele uşilor alea închise.

- Am bănuielile mele, a zis Arnold, dar nu pot să spun nimic până ce n-am dovezi.

Când a coborât din lift la etajul patru, Arnold a auzit voci ridicate din apartamentul din faţa sa. Observând că uşa era puţin deschisă, a încetinit şi s-a uitat pe furiş înăuntru.

Un bărbat zăcea trântit pe jos, cu brațele şi picioarele ținute de cei doi bărbați pe care-i zărise urcându-se în lift, în timp ce tânărul cu motocicleta ținea un cuțit de bucătărie deasupra capului omului. În jurul camerei erau fotografii mari ale dezastrelor provocate de atentatul provocat de autobuzul din 7 august şi toate bombele care apăruseră pe prima pagină din toate ziarele naționale. În momentul în care tânărul l-a văzut pe Arnold privindu-l, a venit în fugă şi a închis uşa.

Pentru o clipă, Arnold a rămas pe loc, tremurând, nesigur ce ar trebui să facă. Ar trebui să fugă în hol şi să-i spună lui Dennis ce văzuse, sau să se refugieze în siguranța relativă a apartamentului său şi să sune poliția?

Auzind ceea ce părea un hohot de râs din interiorul apartamentului, Arnold a fugit la uşa sa, a scormonit după chei şi a încercat să bage cheia de la biroul său în broască, uitându-se tot timpul peste umăr. Când a găsit în cele din urmă cheia cea bună, era aşa de nervos încât a încercat s-o vâre invers şi, până la urmă, a scăpat-o pe jos. A luat-o şi a reuşit să descuie uşa la a treia încercare.

De îndată ce s-a văzut înăuntru, Arnold a pus lanțul şi a încuiat uşa de două ori, şi tot nu se simțea în siguranță. Când s-a mai liniştit, a târât fotoliul cel mai mare şi l-a împins în uşă, apoi s-a prăbuşit pe el, tremurând, pe când se gândea ce avea de făcut.

S-a gândit iar să sune la poliție, dar pe urmă s-a speriat că omul va afla cine l-a raportat şi cuțitul de bucătărie va ajunge deasupra capului său. Şi când poliția verifica clădirea, ar fi putut izbucni o luptă pe coridor. Câți inocenți vor fi implicați? Domnul Zebari

va deschide desigur uşa să afle ce se întâmplă şi va da nas în nas cu teroriştii. Era un risc pe care Arnold nu era pregătit să şi-l asume.

După câteva minute, cum nu auzea nimic de afară, Arnold s-a dus la bufet şi şi-a turnat un whisky mare. A golit paharul din două înghiţituri, pe urmă şi-a mai turnat unul înainte de a cădea la loc în scaun, strângând în mână sticla. A mai luat o gură de whisky, mai mult decât bea el de obicei într-o săptămână, dar tot avea palpitaţii. A stat acolo, transpirat leoarcă, prea îngrozit ca să se mişte, până ce soarele a dispărut în spatele celei mai înalte clădiri. A mai luat o duşcă, pe urmă alta, până ce, în cele din urmă, a căzut lat.

Arnold nu era sigur câte ore a dormit, dar s-a trezit speriat când a auzit primul clinchetit sub el. A văzut sticla goală de whisky lângă el, pe jos, şi a încercat să-şi revină. În lumina rece şi limpede a dimineţii, ştia exact ce ar fi aşteptat mama lui să facă.

Când a sosit timpul să plece la serviciu, a tras uşor scaunul greu câţiva centimetri, apoi a pus urechea la uşă. Oare erau oameni afară şi-l aşteptau să iasă? A descuiat uşa fără să facă cel mai mic zgomot şi a tras uşor de lanţ. A aşteptat câteva momente înainte de a deschide uşa cu precauţie, centimetru cu centimetru, şi a se uita pe furiş pe coridor. A fost întâmpinat de linişte, nici ţipenie de om.

Arnold şi-a luat pantofii, a ieşit pe coridor, a închis încet uşa în urma lui şi a mers tiptil spre lift fără a-şi lua ochii de la cealaltă parte a coridorului. Nu se auzea niciun sunet din interior şi s-a întrebat dacă nu cumva oamenii nu se speriaseră şi nu fugiseră. A

apăsat de câteva ori butonul de la lift şi i s-a părut că durează o veşnicie până ce uşile s-au deschis. A sărit înăuntru şi a apăsat P, dar până ce uşile nu s-au închis, nu s-a simţit în siguranţă. Când liftul a ajuns la parter, şi-a pus pantofii şi şi-a legat şireturile. Când s-au deschis uşile a fugit afară din clădire, fără să se uite la Denis când i-a urat: „Bună dimineaţa." Nu s-a oprit din fugă până ce nu a ajuns la bancă. Arnold a deschis uşa din faţă cu cheia care trebuia şi a intrat rapid, declanşând alarma. A fost prima oară când a fost nevoit să o oprească.

Arnold s-a dus direct la baie şi a văzut doi ochi iritaţi şi o bărbie ţepoasă în oglindă. S-a curăţat cât a putut şi s-a strecurat în biroul lui. Spera că restul personalului nu venise, nu că ar fi observat mulţi că era nebărbierit şi purta aceeaşi cămaşă ca în ziua trecută.

S-a aşezat la birou şi a început să scrie tot ce observase în ultima lună, intrând în detalii când a ajuns la cele întâmplate în noaptea trecută. De îndată ce a terminat, şi-a luat telefonul de pe birou şi a sunat la 999.

- Urgenţa, de ce serviciu aveţi nevoie? A spus o voce rece.

- Vă rog, poliţia, a spus Arnold, încercând să nu pară nervos. A auzit un clic, apoi o altă voce l-a întrebat:

- Poliţia. Ce urgenţă aveţi?

Arnold s-a uitat la hârtia din faţa lui şi a citit declaraţia pe care o pregătise.

- Mă numesc Arnold Pennyworthy. Doresc să vorbesc cu un ofiţer de poliţie, pentru că am informaţii importante legate de posibilitatea unei crime săvârşite probabil, de terorişti.

Alt clic, altă voce, de data aceasta cu nume.

- Camera de control. Inspector Newhouse.

Arnold şi-a citit a doua oară declaraţia, cuvânt cu cuvânt.

- Aţi putea fi mai exact, domnule? A întrebat inspectorul. De îndată ce Arnold i-a spus detaliile, ofiţerul a spus:

- Rămâneţi pe fir, vă rog, domnule. Vă dau legătura cu un coleg de la Scotland Yard.

Altă linie, altă voce, alt nume.

- Sergentul Roberts. Cu ce vă pot ajuta?

Arnold a repetat declaraţia a treia oară.

- Cred că ar fi bine, domnule, dacă nu aţi spune prea multe la telefon, a sugerat Roberts. Aş dori să vin şi să discut personal cu dumneavoastră.

Arnold nu ştia că această sugestie era folosită ca să scape de farsori şi de cei care doreau pur şi simplu să îi facă pe poliţişti să piardă timpul.

- Foarte bine, a zis el, dar aş prefera să mă vizitaţi la bancă, nu acasă.

- Vă înţeleg, domnule. Voi veni de îndată ce voi putea.

- Dar nu ştiţi adresa.

- Vă ştim adresa, domnule, a spus sergentul Roberts, fără să mai explice nimic.

Arnold nu a plecat din birou în acea dimineaţă, nici măcar ca să verifice, ca de obicei, casierii. În loc de asta, şi-a deschis corespondenţa şi şi-a verificat e-mailurile. Avea mai multe mesaje la telefonul la care ar fi trebuit să răspundă, dar putea aştepta până ce venea omul de la Scotland Yard.

Arnold se învârtea prin birou când a bătut cineva la uşă.

- Un domn Roberts a venit să vă vadă, i-a spus secretara lui, surprinsă. Zice că are programare.

- Pofteşte-l înăuntru, Diane, a zis Arnold, şi ai grijă să nu fim deranjaţi.

Secretara lui Arnold s-a dat la o parte, făcând loc să intre unui tânăr înalt, elegant. A închis uşa după el.

Sergentul s-a prezentat şi cei doi şi-au strâns mâinile înainte ca el să-şi arate legitimaţia.

- Doriţi ceai sau cafea, domnule Roberts? L-a întrebat Arnold după ce a verificat legitimaţia cu grijă.

- Nu, mulţumesc, domnule, a replicat sergentul, aşezându-se în faţa lui Arnold şi deschizând un carneţel.

- De unde să încep? A întrebat Arnold.

- De ce nu-mi spuneţi exact ce aţi văzut, domnule Pennyworthy? Nu omiteţi niciun detaliu, oricât de neimportant vi s-ar fi părut.

Arnold şi-a verificat iar notiţele. A început descriind detaliat tot ce văzuse în ultima lună, sfârşind cu povestirea amănunţită a ceea ce văzuse în apartamentul de vizavi în noaptea trecută. Când a sfârşit în cele din urmă, şi-a turnat un pahar cu apă.

- Care este numele vecinului dumneavoastră? A fost prima întrebare a sergentului.

- Doamne, a spus Arnold, n-am nicio idee. Dar pot să vă spun că s-a mutat de curând în clădire şi a închiriat pe termen scurt.

- La ce etaj locuiţi, domnule Pennyworthy?

- La al patrulea etaj.

- Mulţumesc. Asta îmi ajunge, a spus sergentul, închizând carneţelul.

- Şi acum ce se va întâmpla? A întrebat Arnold.

- Vom plasa o echipă de supraveghere lângă bloc imediat, vom urmări suspectul câteva zile şi vom încerca să aflăm ce pune la cale. Ar putea fi complet nevinovat, desigur, dar dacă aflăm ceva, domnule Pennyworthy, vă vom anunța.

- Sper că nu vă veți pierde timpul, a spus Arnold, simțindu-se prost.

- Vom afla repede, a spus tânărul detectiv, zâmbind. Să ştiți, domnule Pennyworthy, că mi-aş dori să existe mai mulți cetățeni la fel de vigilenți ca dumneavoastră. Mi-ar uşura mult munca. Noroc în noul serviciu, a adăugat el pe când se ridica să plece.

De îndată ce a plecat polițistul, Arnold a ridicat receptorul şi şi-a sunat mama.

- Aş putea să vin să stau la tine câteva zile, mamă, înainte să mă mut în Barry St Edmunds?

- Sigur, dragă, a replicat ea. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

- Nu, nu ai de ce să te îngrijorezi, mamă.

***

De îndată ce Arnold s-a mutat în Barry St Edmunds, conducerea sucursalei i-a ocupat aproape tot timpul şi, cum săptămânile treceau şi el n-a mai auzit nimic de la sergentul Roberts, a început să uite incidentul de la Arcada Mansions.

Din când în când citea articole în *Daily Telegraph* despre raidurile poliției la celulele teroriste din Londra, Leeds, Birmingham şi Bradford. Întotdeauna se uita la fotografiile suspecților prinşi de poliție şi, o dată, chiar ar fi putut jura că ...

Arnold tocmai terminase discuția cu un client despre o ipotecă când a sunat telefonul.

- E sergentul Roberts pe linie, i-a spus secretara.

- Un moment, i-a răspuns el. Simțea cum îi bate tare inima pe când împingea clientul afară din birou şi închidea uşa după el.

- Bună dimineața, domnule sergent.

- Bună dimineața, domnule, i-a răspuns o voce pe care a recunoscut-o. Mă întrebam dacă aveți de gând să veniți prin Londra în următoarele zile. Aş vrea să vă pun la curent cu rezultatele obținute de echipa de supraveghere. Arnold s-a uitat în jurnal. Dacă nu vă deranjează, a continuat sergentul, aş putea să vă vizitez în Bury St Edmunds.

- Nu, nu, a spus Arnold. Vin eu la Londra vineri seara. Este aniversarea surorii mele şi o duc să vadă *Sunetul Muzicii* la London Palladium.

- Bine, atunci mă întreb dacă ați avea timp să treceți pe la Scotland Yard, să zicem pe la ora cinci, pentru că domnul comandant Harrison ar dori foarte mult să discute cu dumneavoastră.

- Foarte bine, a spus Arnold, uitându-se la pagina albă. Şi-a notat în jurnal, nu că ar fi putut uita această întâlnire.

- Bine, a zis sergentul. Ne întâlnim la recepție la cinci, vineri.

În timpul săptămânii, Arnold nu ştia dacă era mai nerăbdător să-l întâlnească pe comandantul Harrison sau să vadă *Sunetul Muzicii*.

***

Arnold a plecat de la serviciu vineri, chiar după prânz, explicându-i secretarei că avea o întâlnire importantă la Londra. Când a ajuns la gara din Liverpool Street, s-a dus la un şir de taxiuri pentru că nu voia să întârzie.

Taxiul a intrat în curtea Scotland Yard-ului la cinci şi câteva minute, iar Arnold a fost încântat să-l vadă pe sergentul Roberts aşteptându-l la recepţie.

- Mă bucur să vă văd, domnule Pennyworthy, a spus Roberts. Au dat mâna şi sergentul l-a condus pe Arnold la lifturi. În timp ce aşteptau liftul au discutat despre *Sunetul Muzicii*, la care fusese împreună cu nevasta lui de Crăciun şi despre starea deplorabilă a rugbiului din Anglia când s-au urcat în lift. Dar n-a spus o vorbă despre motivul pentru care comandantul Harrison voia să-l întâlnească nici până când liftul i-a dus la etajul şase.

Roberts l-a condus pe Arnold la o uşă din fundul coridorului pe care scria „Comandant Mark Harrison OBE". A bătut uşor în uşă, apoi a deschis-o şi a intrat.

Comandantul s-a ridicat imediat de la birou şi i-a zâmbit călduros lui Arnold înainte de a da mâna cu el.

- Mă bucur să vă văd în sfârşit, a pus el. Vă pot oferi ceva de băut?

- Nu, mulţumesc, i-a răspuns Arnold, acum şi mai disperat să afle de ce dorea să-l vadă comandantul.

- Ştiu că mergeţi la teatru în seara aceasta, domnule Pennyworthy, aşa că voi trece direct la subiect, a spus comandantul, poftindu-l pe Arnold să

ia loc. Trebuie să vă spun de la început, a continuat el, că procesul despre care vom vorbi este programat să înceapă la Old Bailey săptămâna viitoare, deci sunt câteva detalii pe care nu vi le pot dezvălui, cu toate că sunt sigur că mă pot bizui pe discreția dumneavoastră, domnule Pennyworthy.

- Înțeleg, a spus Arnold.

- Doresc să vă spun de la început cât de recunoscători suntem la Scotland Yard pentru informațiile pe care ni le-ați oferit. Cred că pot spune, fără să exagerez, că sunteți responsabil pentru descoperirea uneia dintre cele mai active celule teroriste din țara noastră. De fapt, e greu de precizat exact câte vieți ați salvat în acest fel.

- Am făcut doar ce am considerat că este de datoria mea, a spus Arnold.

- Ați făcut mult mai mult, puteți să mă credeți, a spus comandantul. Mulțumită informațiilor oferite de dumneavoastră, domnule Pennyworthy, am putut aresta cincisprezece suspecți de terorism dintre care unul, cel care închiria apartamentul de pe coridorul dumneavoastră, era, fără îndoială, şeful celulei. La o casă din Birmingham la care ne-a dus, am descoperit dispozitive explozive, echipamente de fabricare a bombelor şi planuri detaliate ale unor clădiri, împreună cu numele unor persoane de rang înalt care constituiau țintele acestei celule, dintre care face parte şi un membru al familiei regale. Cinstit vorbind, domnule Pennyworthy, ne-ați contactat exact la timp.

Arnold a început să zâmbească în timp ce comandantul continua:

- Aş vrea doar să pot face publică participarea dumneavoastră, dar cred că înțelegeți restricțiile care

ne sunt impuse cu aceste ocazii, inclusiv cele referitoare la propria dumneavoastră siguranță.

- Da, desigur, a spus Arnold, încercând să nu pară dezamăgit.

- Dar când veți citi săptămâna viitoare articolele din presă, poate veți fi satisfăcut să aflați rolul pe care l-ați avut în aducerea acestui grup de criminali violenți în fața justiției.

- Aşa este, domnule, a comentat sergentul.

Arnold nu ştia ce să mai spună.

- Nu doresc să vă rețin mai mult, domnule Pennyworthy, a spus comandantul. Nu vreau să întârziați la teatru. Dar să fiți sigur că Scotland Yard-ul vă este dator şi uşa mea vă va fi întotdeauna deschisă.

Arnold a aplecat capul şi a încercat să pară corespunzător de umil.

Comandantul a dat mâna cu Arnold şi i-a mai mulțumit încă o dată, înainte ca sergentul Roberts să-l conducă afară din cameră.

- Şi aş dori să adaug şi mulțumirile mele, domnule Pennyworthy, a spus Roberts pe când mergeau pe coridor, pentru că luna viitoare voi fi promovat inspector.

- Felicitări, a spus Arnold. O meritați, după părerea mea.

Arnold a ieşit din clădire şi s-a îndreptat spre Whitehall. Şi-a ținut capul sus când a trecut pe lângă Downing Street, întrebându-se cât de multe îi putea povesti surorii lui despre întâlnirea la care fusese. Şi-a verificat ceasul şi s-a hotărât să cheme din nou un taxi. La urma-urmei, era o zi specială.

- Încotro, şefu"? a întrebat şoferul.

- La Palladium, a spus Arnold, urcându-se în taxi.

Arnold s-a gândit la întâlnirea care avusese loc în timp ce maşina mergea încet spre West End. Şi-a repetat iar şi iar conversaţia în minte de parcă ar fi apăsat butonul de repetare al unui casetofon. Taxiul s-a oprit pe Great Marlborough Street, pentru că un cordon de poliţie îi împiedica să înainteze.

- Ce s-a întâmplat? L-a întrebat Arnold pe taximetrist.

- Cred că un membru al familiei regale sau vreun şef de stat străin merge astă-seară la spectacol. Mi-e teamă că ultimii metri ar trebui să-i parcurgeţi pe jos.

- Nicio problemă, a spus Arnold, dându-i o bancnotă de zece lire sterline, fără să mai aştepte restul.

Şi-a croit drum prim mulţimea de oameni care se împingeau în barierele de securitate, sperând să afle ce se întâmplă. Când a ajuns la intrarea în teatru, biletul său a fost controlat cu grijă înainte de a i se permite să intre în foaier. A urcat treptele acoperite cu mochetă roşie şi s-a uitat după sora lui. După câteva momente a văzut un program fluturat cu frenezie. Janet nu întârzia niciodată.

Arnold a sărutat-o pe sora lui pe ambii obraji, i-a urat aniversare fericită şi a întrebat-o dacă ar vrea un pahar de şampanie înainte de a se ridica cortina.

- Sigur că nu, a zis Janet. Hai să ne căutăm locurile. Astă-seară este aşteptat un membru al familiei regale şi vreau să văd cine este.

- Vă rugăm să vă aşezaţi, s-a auzit o voce la difuzor. Spectacolul va începe în câteva minute.

- Aştept ziua asta de săptămâni, a zis Janet pe când uşierul le rupea biletele şi le explica:

- La mijloc, în jos, pe partea stângă.

- Ce locuri minunate, Arnold, a spus Janet când au ajuns la rândul G.

- Ei, nu împlineşti patruzeci de ani în fiecare zi, a spus Arnold, strângând-o de mână.

- Aş vrea eu, a spus ea pe când se îndreptau spre mijlocul rândului, încercând să nu calce pe nimeni pe picior, dar obligând mai mulţi oameni să se ridice.

- Mă gândeam să mergem la *Cipriani* după spectacol, i-a spus Arnold când s-au aşezat.

- Nu e cam extravagant? A zis Janet.

- Nu de ziua surorii mele. Oricum, şi pentru mine este o zi specială.

- De ce? A întrebat Janet dându-i programul. Doar nu ai fost avansat din nou?

- Nu, mai important decât ..., a început Arnold în timp ce lumea din jur se ridica şi o aplauda pe prinţesa regală care intrase în lojă. Ea a făcut cu mâna spectatorilor înainte de a se aşeza. Janet a făcut şi ea cu mâna.

- Este una dintre preferatele mele, a spus Janet în timp ce spectatorii se aşezau la loc. Dar spune-mi, Arnold, de ce este o zi importantă pentru tine?

- Ei bine, totul a început când el s-a mutat în blocul nostru ...

- Despre cine vorbeşti? A întrebat Janet când se stingeau luminile.

- Trebuie să mărturisesc că l-am bănuit de la început ... A şoptit Arnold când dirijorul a ridicat bagheta. O să-ţi povestesc la cină, a adăugat el pentru că orchestra începuse să cânte o melodie pe care majoritatea celor din audienţă o ştiau pe dinafară.

Arnold a savurat prima parte a muzicalului şi când cortina a fost coborâtă pentru pauză, a fost clar din aplauzele furtunoase ale audienței că nu fusese singurul.

Mai mulți spectatori s-au ridicat să se uite mai bine în loja regală, unde prințesa Anne discuta cu soțul ei. Brusc, uşa din spatele lojei s-a deschis şi un bărbat a cărui figură Arnold n-o putuse uita, a intrat, îmbrăcat în smoching, cu o mână în buzunar.

- Oh, Doamne! A exclamat Arnold. El este!

- Cine este? A întrebat Janet, cu ochii ațintiți spre loja regală.

- Bărbatul de care-ți vorbeam, a spus Arnold. Este terorist şi a reuşit cumva să scape şi să intre în loja regală. Arnold n-a mai aşteptat următoarea întrebare a surorii lui. Îşi ştia datoria şi s-a strecurat repede pe lângă oamenii de pe rândul său, fără să-i pese pe picioarele cui călca şi ignorând valul de proteste furioase. Când a ajuns la interval, a început să alerge spre ieşire, împingându-i pe toți cei aflați în drum. De îndată ce a ajuns în foaier, s-a uitat de jur împrejur şi a pornit-o pe scara abruptă care ducea spre lojele de sus, în timp ce restul spectatorilor se îndrepta încet spre parter. Mai mulți oameni s-au oprit şi s-au uitat mirați la bărbatul prost-crescut care-i împingea brutal. Arnold i-a ignorat, la fel şi cele câteva remarci caustice care i-au fost adresate. În vârful scărilor, a pornit spre loja regală, dar când a ajuns la o barieră roşie din pluş, doi polițişti solizi au înaintat şi l-au oprit.

- Vă putem ajuta cu ceva, domnule? A întrebat, politicos, unul dintre ei.

- În loja regală este un terorist periculos, a strigat Arnold. Viața prințesei este în pericol.

- Vă rog să vă calmați, domnule, a zis ofițerul. Singurul oaspete în loja regală este profesorul Naresh Khan, distinsul ortoped american aflat în vizită pentru a ține conferințe despre problemele întâlnite după 11 septembrie.

- Da, el este, a spus Arnold. Poate se preface că este un chirurg celebru, dar vă asigur că este un terorist evadat.

- De ce nu-l conduci pe domnul acesta la locul lui, a spus ofițerul, întorcându-se spre colegul lui.

- De ce nu-l sunați pe comandantul Harrison de la Scotland Yard, a replicat Arnold. El îmi poate confirma spusele. Mă cheamă Arnold Pennyworthy.

Cei doi polițişti s-au uitat unul la celălalt, apoi mai atent la Arnold. Ofițerul a format un număr pe telefonul mobil.

- Dați-mi legătura cu Yardul. Au trecut câteva momente, prea multe pentru Arnold, care devenea din ce în ce mai agitat.

- Vreau să vorbesc urgent cu comandantul Harrison, a spus ofițerul.

După ceea ce i s-a părut lui Arnold o eternitate, comandantul a răspuns la telefon.

- Bună seara, domnule, numele meu este Bolton, de la echipa de protecție a familiei regale, acum de serviciu la London Palladium. Un spectator - domnul Pennyworthy - este convins că în loja regală se află un terorist şi spune că dumneavoastră îi puteți confirma spusele. Arnold spera că vor ajunge la timp pentru a salva viața prințesei. Vi-l dau la telefon, domnule. Ofițerul i-a înmânat telefonul lui Arnold, care a încercat să se calmeze.

- Bărbatul despre care am discutat în această după-masă, domnule comandant, cred că a scăpat, pentru că tocmai a intrat în loja regală.

- Pot să vă asigur, domnule Pennyworthy, a spus comandantul calm, că nu este posibil. Omul despre care vorbim este închis într-o închisoare de înaltă securitate din care este puțin probabil să iasă în timpul vieții dumneavoastră.

- Dar tocmai l-am văzut în loja regală, a strigat Arnold, disperat. Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să-l aresteze înainte de a fi prea târziu.

- Nu ştiu exact pe cine ați văzut în loja regală, domnule, a spus comandantul, dar vă asigur că nu pe domnul Zebari.

Diavolul pe care-l cunoşti

13

Preşedintele a coborât din maşină şi a intrat în bancă.

- Bună dimineaţa, domnule, a spus Rod, tânărul care stătea la recepţie.

Preşedintele a trecut pe lângă el fără să-i dea atenţie şi s-a îndreptat către liftul a cărui uşă tocmai se deschisese. Un grup de oameni care-l aşteptaseră s-au dat la o parte. Niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit să meargă în lift împreună cu preşedintele, pentru că nu doreau să-şi piardă slujbele.

Liftul l-a dus la etajul de sus şi el a intrat în birou. Patru vrafuri de rapoarte de piaţă, mesaje telefonice, articole din ziare şi e-mailuri fuseseră aşezate ordonat pe birou de către secretară, dar astăzi puteau să mai aştepte. Şi-a verificat agenda, cu toate că ştia că nu avea nicio întrunire înainte de consultul programat la ora douăsprezece la doctorul companiei.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat spre oraş. Banca Angliei, Guildhall-ul, Turnul Londrei, Lloyd's din Londra şi catedrala St Paul dominau cerul. Dar banca da, banca pe care o condusese la un asemenea succes în ultimii treizeci de ani, le domina pe toate celelalte, iar acum ei aşteptau să i-o ia.

De o vreme circulaseră unele zvonuri prin oraş. Nu toţi îi aprobau metodele şi unele dintre tacticile la care recursese chiar înaintea încheierii unei afaceri.

- Aduce reputaţia oraşului însuşi în discuţie, îndrăznise să sugereze unul dintre directorii săi la ultima întrunire a Consiliului de administraţie. Preşedintele se asigurase că omul fusese înlocuit după câteva săptămâni, dar plecarea acestuia crease şi mai multă nelinişte, nu numai printre ceilalţi membri ai consiliului, dar chiar şi în cercurile financiare din Threadneedle Street.

Poate încălcase puţin regulile în decursul anilor, poate unii suferiseră din acest motiv, dar banca prosperase şi cei care-i rămăseseră leali beneficiaseră, iar el îşi adunase una dintre cele mai mari averi din oraş.

Preşedintele era conştient de faptul că unii dintre colegii lui sperau că se va pensiona la şaizeci de ani, dar nu avuseseră curajul să-l oblige. Cel puţin, nu până ce într-un articol dintr-un ziar de scandal n-ar fi povestit că vizita regulat o clinică din Harley Street. Dar tot n-au făcut nicio mişcare până ce aceeaşi poveste n-a apărut pe prima pagină în *Financial Times*.

Când preşedintelui i s-a cerut, la următorul consiliu, să confirme sau să infirme articolele, el a tergiversat răspunsul, dar unul dintre colegi, cineva de care ar fi trebuit să scape mai demult, a insistat că blufează şi a insistat să vadă un raport medical independent ca să poată infirma zvonurile. Preşedintele a cerut votarea problemei, dar n-a primit răspunsul la care se aştepta. Consiliul a decis, cu unsprezece voturi la nouă, că doctorul companiei, nu medicul de familie al preşedintelui, să-i facă un examen medical complet şi să-l prezinte consiliului. Preşedintele ştia că nu are rost să protesteze. Era aceeaşi procedură

pe care o solicita şi el de la personalul companiei când îşi făceau examenele medicale anuale. De fapt, în decursul vremii, descoperise că aceasta era o modalitate convenabilă de a scăpa de angajații incompetenți sau prea zeloşi care îndrăzneau să îi pună deciziile la îndoială. Acum foloseau aceeaşi practică pentru a scăpa de el.

Doctorul companiei nu era un om care putea fi mituit, aşa că cei din consiliu vor afla adevărul. Avea cancer şi, cu toate că medicul său îi spusese că mai putea trăi încă doi ani, poate trei, acțiunile băncii se vor prăbuşi, fără nicio speranță de revenire până la numirea unui nou preşedinte în locul său.

Ştia de ceva vreme că urma să moară, dar întotdeauna învinsese soarta potrivnică în trecut, adesea în ultimul moment şi credea că o poate face din nou. Ar fi dat orice, pentru o a doua şansă ...

- Chiar orice? A spus o voce din spatele său.

Preşedintele continua să se uite pe fereastră, pentru că nimeni nu avea voie să intre în biroul său fără programare, nici măcar preşedintele adjunct. Atunci a auzit iar vocea:

- Chiar orice?

S-a întors şi a văzut un bărbat îmbrăcat cu un costum elegant, cu o cămaşă albă din mătase şi o cravată neagră, îngustă.

- Tu cine naiba mai eşti?

- Sunt domnul De Ath[4], i-a spus omul, şi reprezint o autoritate de jos.

- Cum de ai intrat în biroul meu?

- Secretara ta nu poate nici să mă vadă, nici să mă audă.

---

[4] Se citeşte ca death - moarte.

- Ieşi afară, înainte să chem paza, a spus preşedintele, apăsând un buton aflat sub biroul lui de mai multe ori.

După câteva momente, uşa biroului s-a deschis şi secretara lui a dat buzna înăuntru.

- M-aţi chemat, domnule preşedinte? A spus ea, ţinând un carnet deschis şi un creion pregătit în mână.

- Vreau să ştiu cum a intrat bărbatul acesta în biroul meu fără programare, a spus el, arătând spre intrus.

- Nu aveţi nicio programare în această dimineaţă, domnule preşedinte, a spus secretara, uitându-se mirată în cameră, doar cu doctorul, la douăsprezece.

- După cum ţi-am zis, a comentat domnul De Ath, ea nici nu mă vede, nici nu mă aude. Eu pot fi văzut numai de cei care se află în apropierea morţii.

Preşedintele şi-a privit secretara şi a spus nervos:

- Nu vreau să mai fiu deranjat iar, dacă nu te chem eu.

- Desigur, domnule preşedinte, a spus ea şi a ieşit repede din cameră.

- Acum că mi-am stabilit starea, a spus domnul De Ath, te întreb din nou. Când ai spus că ai face orice pentru o a doua şansă, ai vrut să spui orice?

- Chiar dacă am spus aşa ceva, ştim amândoi că este imposibil.

- Pentru mine, orice este posibil. La urma-urmei, aşa am ştiut tot timpul ce îţi doreşti şi chiar acum te gândeşti: „Este adevărat? Şi dacă este, am găsit o cale de scăpare?"

- Cum de ştii asta?

- Este meseria mea. Îi vizitez pe toţi cei care ar face orice pentru a li se da o a doua şansă. În Iad, gândim pe termen lung.

- Deci care e târgul? A întrebat preşedintele, încrucişându-şi braţele şi privindu-l sfidător pe domnul De Ath.

- Am autoritatea să-ţi permit să-ţi schimbi locul cu oricine vrei. De exemplu, cu tânărul care lucrează la recepţie. Cu toate că nu prea eşti conştient de prezenţa lui şi probabil nu-i ştii nici numele.

- Şi el ce capătă, dacă sunt de acord să schimb locul cu el? A întrebat preşedintele.

- El devine tu.

- Nu e o afacere prea bună pentru el.

- Ai încheiat multe astfel de afaceri în trecut şi nu te-a deranjat niciun pic. Dar dacă îţi uşurează conştiinţa, atunci când va muri, va ajunge în Rai, a spus domnul De Ath, arătând spre tavan. Iar dacă tu accepţi condiţiile mele, vei ajunge până la urmă jos, cu mine.

- Dar el este doar un recepţioner.

- Exact aşa cum erai şi tu acum patruzeci de ani, cu toate că nu prea recunoşti acum.

- Dar el nu are mintea mea ...

- Şi nici caracterul tău.

- Iar eu nu ştiu nimic despre viaţa lui, sau despre mediul din care provine, a comentat preşedintele.

- De îndată ce are loc schimbul, el va primi memoria ta, iar tu pe a lui.

- Dar îmi voi păstra mintea sau voi fi împovărat cu a lui?

- Tu îţi vei păstra mintea, iar el pe a lui.

- Şi când moare, va ajunge în Ceruri.

- Şi când vei muri tu, vei merge în Iad. Adică, dacă semnezi contractul.

Domnul De Ath l-a luat pe preşedinte de cot şi l-a condus la fereastră, de unde s-au uitat la oraş.

- Dacă semnezi contractul, totul ar putea fi al tău.

- Unde să semnez? A întrebat preşedintele, scoţând capacul stiloului.

- Înainte să semnezi, a spus domnul De Ath, inferiorii mei au insistat ca, din cauza trecutului tău, atunci când ajungem la cuvintele „legal şi obligatoriu" sunt obligat să-ţi prezint detaliile pe care va trebui să le accepţi dacă semnezi contractul cu noi. Este o parte a judecăţii autorităţii de jos să se asigure că nu poţi scăpa de judecata finală. Preşedintele a lăsat stiloul jos. Conform acestui acord, îţi vei schimba viaţa cu cea a funcţionarului de la recepţie. Când moare, el va merge în Rai. Când vei muri, mi te vei alătura în Iad.

- Mi-ai mai spus asta, a comentat preşedintele.

- Da, dar trebuie să te avertizez că nu există clauze de anulare. Nu vei primi nici măcar o perioadă în Purgatoriu în care vei avea dreptul să te căieşti. Nu există posibilitatea de renunţare, nici şmecherii care să-ţi permită să scapi de noi în ultimul moment, cum ai făcut-o de multe ori în trecut. Trebuie să înţelegi că, dacă semnezi contractul, o faci pentru eternitate.

- Dar dacă semnez, eu primesc viaţa băiatului, iar el pe a mea?

- Da, dar inferiorii mei au decretat, de asemenea că, înainte de a semna, trebuie să-ţi răspund cinstit la orice întrebare ai dori să-mi pui.

- Cum îl cheamă pe băiat? A întrebat preşedintele.

- Rod.

- Câţi ani are?

- Împlineşte douăzeci şi cinci în martie.

- Atunci mai am o întrebare. Care este speranţa lui de viaţă?

- Tocmai a trecut de una dintre cele mai riguroase examinări medicale la care participă tot personalul companiei tale şi a primit AAA. Joacă fotbal la clubul local, merge la sala de gimnastică de două ori pe săptămână şi vrea să alerge la Maratonul din Londra în aprilie. Nu fumează şi bea moderat. Este ceea ce companiile de asigurări numesc visul agentului de asigurări.

- Corect, a spus preşedintele. Unde trebuie să semnez?

Domnul De Ath a scos câteva foi de pergament gros. Le-a întors până ce a ajuns la ultima pagină a contractului, unde numele lui era scris cu ceva care semăna foarte bine cu sângele. Preşedintele nu s-a mai obosit să citească ce era scris cu litere mici - lăsa de obicei aceste lucruri pe seama avocaţilor şi a consilierilor săi, dintre care niciunul nu era disponibil acum.

A semnat documentul cu o înfloritură şi i-a dat stiloul domnului De Ath care a semnat şi el din partea autorităţii inferioare.

- Şi acum ce se întâmplă? a întrebat preşedintele.

***

- Vă puteți îmbrăca, a spus doctorul.

Preşedintele si-a pus cămaşa în timp ce doctorul examina radiografia.

- Pentru moment, cancerul pare să fie în remisie, a spus el. Deci, cu puțin noroc, ați mai putea trăi încă cinci, chiar zece ani.

- Astea sunt cele mai bune veşti pe care le-am auzit de mai multe luni, a spus preşedintele. Când credeți că trebuie să mai vin la control?

- Cred că ar fi bine să continuați verificările semestriale, măcar ca să fie colegii dumneavoastră fericiți. Voi scrie raportul şi-l voi aduce la biroul dumneavoastră ceva mai târziu şi voi explica clar în el că nu văd niciun motiv pentru care să nu vă puteți continua activitatea de preşedinte încă cel puțin doi ani.

- Mulțumesc, domnule doctor, este o mare uşurare.

- Dar să ştiți, cred că v-ar prinde bine un concediu, i-a mai spus doctorul, însoțindu-l la uşă.

- Chiar nu mai țin minte când am avut ultima oară concediu, a spus preşedintele, deci s-ar putea să vă urmez sfatul. A strâns călduros mâna doctorului. Mulțumesc, mulțumesc foarte mult.

Mai târziu în acea zi, la chirurgie a sosit o cutie mare, maro.

- Ce e asta? L-a întrebat doctorul pe asistent.

- Un cadou de la preşedinte.

- Două surprize în aceeaşi zi, a spus doctorul, examinând eticheta de pe cutie. O duzină de sticle Côtes du Rhône din 1994. Cât de generos. Şi nu a spus până ce asistentul nu a ieşit pe uşă. Şi cât de ciudat din partea lui.

Preşedintele stătea în maşină şi discuta cu şoferul în timp ce era condus înapoi la bancă. Nu-şi dăduse seama că, la fel ca şi el, Fred era suporterul echipei Arsenal.

Când maşina a oprit în fața băncii, a sărit din ea. Portarul l-a salutat şi i-a ținut uşa deschisă.

- Bună dimineața, Sam, a spus preşedintele, apoi s-a îndreptat pe lângă recepție, către liftul a cărui uşă o ținea deschisă un tânăr.

- Bună dimineața, domnule preşedinte, i-a spus tânărul. Aş putea vorbi cu dumneavoastră?

- Da, desigur. Apropo, cum te cheamă?

- Rod, domnule, a spus tânărul.

- Bine, Rod, cu ce te pot ajuta?

- Este un loc liber la biroul de cambii şi mă întrebam dacă n-aş putea fi luat în considerație pentru el.

- Desigur, Rod. De ce nu?

- Dar, domnule, nu am calificarea necesară.

- Nici eu nu aveam când eram de vârsta ta, a spus preşedintele. Aşa că de ce nu încerci?

- Cred că ştii ce te aşteaptă, a spus Sam când Rod s-a întors la locul lui, la recepție.

- Sigur că da. Pot să-ți spun că nu vreau să-mi petrec viața în spatele biroului ăsta de recepție.

Preşedintele a ținut uşile liftului deschise cât să intre două femei.

- La ce etaj? A întrebat el, după ce s-au închis uşile.

- La al cincilea, domnule, a spus una dintre ele, speriată.

El a apăsat pe buton, apoi a întrebat:

- La care departament lucrați?

- Suntem femei de serviciu, domnule, a spus una dintre fete.

- Ei bine, chiar voiam să vorbesc cu voi mai de mult, a spus preşedintele.

Fetele s-au privit uimite.

- Cred că, din când în când, serviciul vostru vă pare degradant, dar pot să vă spun, acestea sunt cele mai curate birouri din tot oraşul. Ar trebui să fiţi foarte mândre pentru asta.

Liftul s-a oprit la etajul cinci.

- Mulţumim, domnule preşedinte, au spus fetele, ieşind. Se întrebau doar dacă vor fi crezute de colegele lor când le vor spune ce s-a întâmplat.

Când liftul a ajuns la ultimul etaj, preşedintele s-a dus în biroul secretarei.

- Bună dimineaţa, Sally, a zis el şi s-a aşezat pe scaunul de lângă biroul ei. Ea s-a ridicat repede. Zâmbind, el i-a făcut semn să se aşeze.

- Cum a mers examenul medical? L-a întrebat ea, agitată.

- Mult mai bine decât mă aşteptam, a spus preşedintele. Se pare că boala e în remisie şi mai pot rezista vreo zece ani.

- Astea sunt veşti bune, a spus Sally. Deci nu mai aveţi motiv să demisionaţi?

- Aşa a spus doctorul, însă poate a venit timpul să accept faptul că nu sunt nemuritor. Deci se vor produce câteva schimbări pe aici.

- La ce vă gândiţi? A întrebat secretara, stresată.

- Ca să încep, voi accepta oferta generoasă de pensionare a consiliului şi voi rămâne ca director onorific, dar nu înainte de a-mi lua un concediu adevărat.

- Dar vă va fi de ajuns, domnule preşedinte? A întrebat secretara, nesigură că înţelesese bine.

- Mai mult decât destul, Sally. Poate a venit timpul să fac ceva muncă voluntară. Aş putea începe prin a ajuta clubul local de fotbal. Au nevoie de vestiare noi. Ştii, când eram tânăr, clubul acesta a fost singurul lucru care m-a făcut să nu ajung un derbedeu şi, cine ştie, poate au nevoie de un preşedinte nou?

Secretara lui nu ştia ce să mai spună.

- Şi mai este ceva ce vreau să fac înainte de a pleca, Sally.

Ea şi-a luat agenda când preşedintele a scos un carnet de cecuri din buzunar.

- Câţi ani ai lucrat pentru mine?

- La sfârşitul acestei luni se vor împlini douăzeci şi şapte de ani, domnule preşedinte.

El a scris un cec de douăzeci şi şapte de mii de lire sterline şi i l-a dat.

- Poate ar trebui să pleci şi tu în concediu. Domnul ştie, n-am fost cel mai agreabil şef posibil.

Sally a leşinat.

***

- Gata, am plecat la prânz, a spus Rod, uitându-se la ceas.

- Unde ai vrea să te duci? A întrebat Sam. La Savoy Grill?

- Toate la timpul lor, a spus Rod. Dar, deocamdată, trebuie să mă mulţumesc cu Garter Arms pentru că a venit timpul să-mi cunosc viitorii colegi de la Cambii.

- Nu ţinteşti prea sus, băiete?

- Nu, Sam. Dar fii atent. Nu va dura mult până ce voi ajunge şeful lor, pentru că acesta este primul meu pas pe drumul către funcţia de preşedinte.

- Nu cât trăiesc eu, a zis Sam, despachetându-şi sandviciul.

- Nu te baza pe asta, Sam, a pus Rod, scoţându-şi haina de portar lungă şi albastră şi înlocuind-o cu o jachetă sport elegantă. A pornit prin hol, a trecut de uşile batante şi a ieşit pe trotuar. S-a uitat către Garter Arms, nerăbdător să urce prima treaptă pe scara corporaţiei.

Rod s-a uitat spre dreapta la un autobuz cu etaj care se oprea în staţie, descărcându-şi pasagerii. A zărit un loc liber în trafic şi a păşit pe stradă chiar când un curier pe motocicletă depăşea autobuzul. Motociclistul a frânat puternic când l-a văzut pe Rod, a virat şi a încercat să-l ocolească, dar a întârziat o fracţiune de secundă. Motocicleta l-a lovit pe Rod într-o parte, târându-l pe drum, până ce s-a oprit chiar deasupra lui.

Rod a deschis ochii şi a văzut un pachet pe care scria: URGENT şi care căzuse lângă el: *Raportul medical al preşedintelui*. S-a uitat în sus şi a văzut un bărbat îmbrăcat elegant într-un costum închis la culoare şi cu o cravată neagră, subţire, uitându-se în jos la el.

- Dacă m-ai fi întrebat cât va trăi băiatul şi nu care era speranţa lui de viaţă, au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit Rod înainte de a părăsi această lume.

Nu sunt locuri libere la han

14

Richard Edmiston s-a urcat în autobuz obosit şi flămând. Fusese o zi lungă şi de abia aştepta să mănânce şi să se spele, deşi nu era sigur că-şi putea permite nici una, nici alta.

Ajunsese la sfârşitul concediului, ceea ce era un lucru bun, pentru că ajunsese şi la sfârşitul banilor. De fapt, mai avea vreo sută de euro în portofel şi un bilet de întoarcere la Londra.

Dar nu se plângea. Petrecuse o lună idilică în Toscana, chiar dacă Melanie renunţase în ultimul minut fără să-i dea o explicaţie. Ar fi anulat excursia, dar cumpărase deja biletul şi dăduse un aconto la câteva *pensioni* mici aflate în zona rurală a Toscanei. Oricum, de anul trecut aşteptase să exploreze nordul Italiei, chiar de când citise un articol al lui Robert Hughes în revista *Time* în care scria că jumătate din comorile lumii se aflau într-o singură ţară. Se convinsese să plece după ce el şi Melanie participaseră la o conferinţă ţinută de John Julius Norwich la Courtauld, pe care faimosul istoric o încheiase spunând: „Dacă vi s-ar da două vieţi, una dintre ele ar trebui s-o petreceţi în Italia."

Poate că Robert termina excursia fără niciun ban, obosit şi flămând, dar descoperise repede cât de corect fuseseră Hughes şi Norton după ce vizitase Florenţa, San Gimignano, Cortona, Arezzo, Siena şi Lucca, şi în fiecare descoperise opere de artă care în

altă țară ar fi acoperit mai multe pagini în ghidul turistic, în timp ce în Italia nu exista decât o notă de subsol.

Richard trebuia să plece în Anglia în ziua următoare, pentru că-şi începea primul serviciu luni, ca profesor de limba engleză la o şcoală mare din East End, în Londra. Vechiul său diriginte de la Marlborough îi oferise şansa să se întoarcă şi să predea limba engleză clasei a cincea, dar ce spera să obțină întorcându-se la vechea sa şcoală şi să-şi repete experiențele de pe vremea când fusese elev, chiar dacă îşi schimba geaca de atunci pe roba de absolvent?

Şi-a aranjat rucsacul şi a început să urce încet pe poteca şerpuitoare care ducea spre vechiul sat Monterchi, cocoțat pe culmea unui deal. Lăsase Monterchi la urmă, pentru că aici se afla Madonna del Parto, o frescă a Fecioarei Maria hrănindu-l pe pruncul Isus, pictată de Piero della Francesca. Era considerată de savanți ca una dintre cele mai reuşite lucrări ale artistului şi de aceea mulți pelerini şi admiratori ai Renaşterii veneau din toate părțile lumii s-o admire.

Rucsacul lui Richard devenea mai greu cu fiecare pas, în timp ce valea devenea din ce în ce mai spectaculoasă, dominată de râul Arno, care şerpuia printre vii, crânguri de măslini şi dealuri verzi. Dar chiar şi această imagine i s-a părut insignifiantă când a ajuns în vârful dealului şi a văzut pentru prima oară Monterchi în toată splendoarea sa.

Satul din secolul al paisprezecelea era închistat în apele stătute ale trecutului şi, în mod clar, nu accepta nimic modern. Nu erau semafoare,

semnalizatoare rutiere, linii galbene, duble, şi niciun McDonald. Când Richard a ajuns în centrul satului, ceasul din turnul primăriei a bătut de nouă ori. În ciuda orei târzii, seara era destul de caldă ca să permită localnicilor şi turiştilor să cineze *al fresco*. Richard a zărit un restaurant umbrit de măslini bătrâni şi s-a dus să studieze meniul. A acceptat cu neplăcere gândul că acesta ar fi pe gustul său, dar, din păcate, nu pe atât de ieftin pe cât i-ar fi convenit, doar dacă ar fi dorit să doarmă noaptea pe câmp înainte de a parcurge pe jos cei nouăzeci de kilometri până la Florența.

A observat un restaurant mai mic, ascuns într-un colț al pieței, unde mesele nu erau acoperite cu fețe de masă albe, apretate, şi chelnerii nu purtau haine elegante. S-a aşezat într-un colț şi s-a gândit la Melanie, care ar fi trebuit să stea în fața lui. Plănuise să petreacă o lună cu ea înainte de a se hotărî dacă era cazul să se mute împreună de îndată ce ar fi ajuns la Londra, ea ca avocat, el ca profesor. Dar Melanie considerase probabil că nu mai avea nevoie de o lună ca să se decidă.

În ultimele două săptămâni, ori de câte ori Richard se uitase la un meniu, verificase mai curând prețurile decât felurile de mâncare înainte de a lua o hotărâre. A ales singura mâncare pe care şi-o putea permite înainte de a cotrobăi prin rucsac şi a scoate cartea de povestiri pe care i-o recomandase profesorul său. Acesta îl sfătuise pe Richard să ignore vacile sacre ale literaturii indiene şi să se bucure în schimb de geniul lui R.K. Narayan. Richard s-a scufundat repede în problemele unui colector de impozite care trăia într-un sat din cealaltă parte a lumii,

aşa că nu a observat când o chelneriță a apărut cu o sticlă cu apă într-o mână şi un mic vas cu măsline în cealaltă. Le-a pus pe masa lui şi l-a întrebat dacă e gata să comande.

- *Spaghetti all'Americana*, a spus el, uitându-se în sus, *e un vetro di vino rosso*. S-a întrebat cu cât se îngrăşase de când traversase Canalul; nu că ar fi contat, pentru că de îndată ce ar fi început noul serviciu, s-ar fi întors la rutina lui obişnuită de a parcurge cinci mile pe zi, ceea ce reuşise chiar şi în timpul sesiunii.

Citise abia câteva pagini din *Malgudi Days* când chelnerița a reapărut şi a pus un vas mare cu spaghetti şi un pahar cu vin roşu în fața lui.

- *Grazie*, a spus el, ridicând privirea din carte.

Era atât de absorbit de povestire, încât a continuat să citească chiar şi în timp ce mânca până ce şi-a dat seama, busc, că farfuria era goală. A pus cartea jos şi a şters rămăşițele sosului gros de roşii cu ultima bucată de pâine înainte de a devora ce mai rămăsese din măsline. Chelnerița s-a întors şi i-a luat farfuria goală înainte de a-i da meniul.

- Mai doriți şi altceva? A întrebat ea în engleză.

- Nu-mi mai pot permite altceva, a admis el, fără să se ruşineze şi fără să deschidă meniul, ca să nu fie tentat. *Il conto, per favore*, a adăugat el, zâmbind.

Era gata să plece când chelnerița s-a întors cu o porție mare de tiramisu şi un expreso.

- Dar n-am comandat ..., a început el, dar ea a pus un deget la buze şi a fugit înainte ca el să-i poată mulțumi. Melanie îi spusese odată că farmecul lui de adolescent le determină pe femei să-l răsfețe - farmec care, evident, nu mai funcționa la Melanie.

Tiramisu era delicios şi Richard chiar a lăsat cartea jos ca să-i poată aprecia mai bine aroma delicată. Pe când îşi sorbea cafeaua, a început să se gândească unde îşi va petrece noaptea. Gândurile lui au fost întrerupte când chelneriţa s-a întors cu nota de plată. Când a verificat, a văzut că ea nu-l taxase şi pentru vinul roşu. Ar trebui să-i spună? Zâmbetul ei sugera că nu.

I-a dat o bancnotă de zece euro şi a întrebat dacă îi putea recomanda un loc în care să-şi petreacă noaptea.

- Există doar hoteluri în sat, i-a spus ea. Şi *La Contessina* - a ezitat - ar putea fi ...

- Prea scump pentru mine? A sugerat Richard.

- Dar celălalt nu e scump, deşi nu e prea pretenţios.

- Exact ce-mi trebuie, a spus Richard. E departe?

- Nimic nu e departe în Monterchi, a spus ea. Mergeţi până se termină Via dei Medici, cotiţi la dreapta şi veţi găsi Albergo Piero pe stânga.

Richard s-a ridicat, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraji. Ea s-a înroşit şi a plecat repede, amintindu-i lui Richard versurile triste din balada lui Chapin „Un loc mai bun pentru tine". Şi-a aruncat rucsacul în spate şi s-a îndreptat spre Via dei Medici. La sfârşitul străzii, a cotit la dreapta şi, după cum îi spusese chelneriţa, hotelul era pe stânga.

A rămas afară, nesigur dacă-şi mai putea permite o cameră, acum că mai avea doar optzeci şi şase de euro. Prin uşa de sticlă o putea vedea pe recepţioneră, cu capul aplecat, verificându-şi registrul. Ea s-a uitat în sus, înmânând unui cuplu o cheie

mare şi un portar le-a luat bagajele şi i-a condus la lift.

Când a văzut-o prima oară, n-a îndrăznit să-şi ia ochii de la ea, de frică să nu dispară. Avea o piele perfectă, măslinie, părul lung şi negru care se curba când îi atingea umerii subţiri, graţioşi şi ochii mari şi căprui care se luminau când zâmbea. Costumul ei închis la culoare şi bluza albă aveau eleganţa pe care italienii o considerau naturală şi pentru care englezoaicele cheltuiau o avere ca s-o imite. Avea treizeci, poate treizeci şi cinci de ani, însă avea acea frumuseţe fără vârstă care-l făcea pe Richard să regrete că abia absolvise.

Chiar dacă nu-şi putea permite o cameră, nimic nu avea să-l împiedice să discute cu ea. A împins uşa, s-a dus la birou şi a zâmbit. Ea a zâmbit, de asemenea, ceea ce a făcut-o să pară şi mai strălucitoare.

- *Vorrei una camera per la notte*, a spus el.

Ea s-a uitat în registru.

- Îmi pare rău, a răspuns ea în engleză, cu un accent foarte uşor, dar nu mai avem camere. De fapt, ultima cameră am dat-o adineaori.

Richard s-a uitat la şirul de chei atârnate pe cârlige în spatele ei.

- Sunteţi sigură că nu aveţi nimic liber? A întrebat. Nu-mi pasă cât de mică este camera, a mai spus el uitându-se peste birou la lista scurtă cu nume.

Din nou, ea s-a uitat la registrul cu clienţi.

- Nu, îmi pare rău, a repetat. Doi oaspeţi încă n-au sosit, dar nu le pot da camerele pentru că au plătit în avans. Aţi încercat la *Contessina*? Poate mai au camere.

- N-au niciuna pe care să mi-o pot permite eu, a spus Richard.

Ea a încuviinţat cu înţelegere.

- Mai este o doamnă în vârstă care are o pensiune în josul dealului, dar va trebui să vă grăbiţi, pentru că închide la unsprezece.

- Aţi putea s-o întrebaţi dacă mai are vreo cameră?

- Nu are telefon.

- Poate aş putea să-mi petrec noaptea în hol? a spus Richard, cu speranţă. Ar observa cineva? A încercat zâmbetul de puştan despre care Melanie îi spusese o dată că era irezistibil.

Recepţionera s-a încruntat prima oară.

- Dacă directoarea descoperă că dormiţi în hol, nu numai că vă va arunca afară, dar probabil mi-aş pierde şi eu slujba.

- Deci voi dormi pe cel mai apropiat câmp, a spus el.

Ea l-a privit mai atentă pe Richard, s-a aplecat peste birou şi i-a şoptit:

- Luaţi liftul la ultimul etaj şi aşteptaţi acolo. Dacă unul dintre cei care au făcut rezervare nu apare înainte de miezul nopţii, vă pot da camera.

- Mulţumesc, a spus Richard, dorind s-o îmbrăţişeze.

- Mai bine vă lăsaţi bagajul la recepţie, a adăugat ea, fără altă explicaţie.

El şi-a luat rucsacul şi l-a pus repede sub birou.

- Mulţumesc, a repetat el, înainte de a se îndrepta spre lift. Când s-a deschis uşa, portarul a ieşit şi s-a dat deoparte, zâmbindu-i lui Richard care intra.

Micul lift a urcat încet până la ultimul etaj şi când s-a oprit într-un coridor întunecat, luminat doar de un singur bec slab, fără abajur, Richard nu putea crede că se afla în acelaşi hotel. Cum nu era niciun scaun la vedere, Richard s-a aşezat pe mocheta ponosită cu spatele la perete, regretând deja că nu-şi luase rucsacul. Pentru o clipă s-a gândit să se întoarcă la recepţie să şi-l ia, dar ideea că s-ar putea întâlni cu directoarea care s-ar putea să-l dea afară l-a făcut să renunţe.

După câteva minute, s-a ridicat şi a început să se învârtă pe coridor, verificându-şi întruna ceasul.

Când ceasul primăriei a bătut miezul nopţii, el s-a hotărât că mai bine ar dormi în aer liber decât să se mai învârtă o clipă pe acel coridor. S-a îndreptat spre lift, a apăsat butonul şi a aşteptat. Când s-au deschis uşile, ea stătea acolo, părând şi mai atrăgătoare în penumbră. A ieşit din lift, l-a luat de mână şi l-a dus pe coridor până la o cameră fără număr. A descuiat uşa şi l-a tras înăuntru.

Richard s-a uitat la o cameră care nu era mult mai mare decât cea din căminul colegiului şi a fost luat prin surprindere de un pat care nu era nici simplu, nici chiar dublu. Fotografiile de pe pereţi sugerau că acesta era locul unde stătea ea. Cum era doar un singur scaun mic, s-a întrebat unde urma să doarmă.

- Vin imediat, a spus ea, şi a zâmbit din nou înainte de a dispărea în baie. Richard s-a aşezat pe scaun şi a aşteptat-o să apară, neştiind ce avea de făcut. Când a auzit duşul, l-au invadat o sută de gânduri. Se gândea la Melanie, prima lui iubită adevărată, când s-a deschis uşa de la baie. El nu mai văzuse altă femeie goală de doi ani. Ea a ieşit din baie, în halat, cu cordonul desfăcut.

- Pari că ai avea nevoie de un duş, i-a spus, lăsând uşa deschisă, pe când se atingea de el în trecere.

- Mulţumesc, a răspuns el şi a intrat în baie, închizând uşa în urma lui. Richard s-a bucurat de apa caldă care curgea pe el şi, cu un săpun, a reuşit să înlăture praful şi mizeria adunate într-o zi lungă şi foarte fierbinte. După ce s-a şters, a regretat din nou că-şi lăsase rucsacul jos, pentru că voia să-şi pună hainele murdare înăuntru. S-a uitat prin cameră şi a zărit un alt halat de baie atârnat de uşă. A fost surprins de cât de bine îi venea.

Richard a stins lumina de la baie şi a deschis încet uşa. Camera era în întuneric, dar putea zări conturul corpului ei subţire sub cearşaf. Pe când stătea acolo, o mână a tras cearşaful într-o parte. El a mers tiptil prin cameră şi s-a aşezat pe marginea patului. Ea a tras cearşaful şi mai departe, dar n-a zis nimic. S-a întins şi el în pat, cu spatele la ea.

După un moment, a simţit o mână desfăcându-i cordonul de la halat, în timp ce alta încerca să-l tragă de pe el. Se gândea la Melanie când recepţionera a reuşit în cele din urmă să tragă halatul de pe el, să-l arunce pe jos şi să-şi lipească trupul gol de spatele lui. Când a început să-l sărute pe ceafă, Melanie s-a evaporat. Richard n-a mişcat un muşchi în timp ce ea a început să-i exploreze corpul, mai întâi gâtul, apoi spatele, cu o mână, în timp ce alta îl mângâia uşor pe interiorul coapselor. Era atât de excitant încât el ar fi vrut să aprindă lumina şi să se bucure de priveliştea trupului ei gol. Când a sărutat-o, a simţit o dorinţă pe care n-o mai simţise pentru nicio altă femeie şi, când au făcut dragoste, a fost ca şi când ar fi fost

prima oară. Apoi ea s-a tolănit pe spate, iar Richard încă o ținea în brațe, nedorind să adoarmă.

S-a trezit când a simțit mâna ei mişcându-se încet pe piciorul lui. De data aceasta, au făcut dragoste încet şi cu mai multă încredere, iar ea n-a încercat să-şi ascundă sentimentele. El n-a fost sigur de câte ori au făcut dragoste înainte de a se lumina de ziuă şi când a văzut, pentru prima oară, cât de frumoasă era ea cu adevărat.

Când ceasul primăriei a bătut ora opt, ea a şoptit:

- Acum trebuie să pleci, *il mio amore*. Intru de serviciu la nouă.

Richard a sărutat-o uşor pe buze, s-a strecurat din pat şi s-a dus la baie. După un duş scurt, şi-a pus hainele pe el. Când s-a întors în dormitor, ea stătea lângă geam. S-a dus lângă ea, a luat-o în brațe şi s-a uitat, plin de speranță, spre pat.

- E timpul să pleci, a şoptit ea, dându-i un ultim sărut.

- Nu te voi uita niciodată, i-a spus el. Ea a zâmbit trist.

După aceea, ea a deschis geamul şi i-a arătat scara de incendiu. Richard s-a urcat şi a început să păşească atent pe treptele din fier, încercând să nu facă prea mult zgomot. Când a atins pământul, s-a uitat în sus şi a văzut iar trupul ei gol. Ea i-a trimis o bezea, făcându-l să dorească ca aceasta să fi fost prima zi a concediului său, nu ultima.

S-a strecurat uşor pe lângă nişte ghivece şi pe o potecă care ducea la o poartă din fier forjat. A ajuns iar în fața hotelului şi s-a uitat prin uşa de sticlă. Imaginea încântătoare din noaptea trecută fusese

înlocuită de o femeie între două vârste, supraponderală, care era, probabil, directoarea.

Richard şi-a verificat ceasul. Trebuia să-şi ia rucsacul şi să plece dacă voia să vadă *al fresco* Madonna del Parto şi să aibă timp să prindă şi trenul spre Florenţa.

A intrat în hotel mai încrezător de data aceasta şi s-a îndreptat spre recepţie. Directoarea a ridicat capul, dar n-a zâmbit.

- *Buongiorno*, a spus Richard.

- *Buongiorno*, a răspuns ea, privindu-l mai atent. Vă pot ajuta cu ceva?

- Mi-am lăsat rucsacul aici noaptea trecută şi am venit să-l iau.

- Ştii ceva de asta, Demetrio? A întrebat ea, fără să-şi ia ochii de la Richard.

- *Si, signora*, a răspuns portarul, luând rucsacul din spatele biroului şi punându-l pe masă. Acesta era, dacă nu mă înşel, a răspuns el, făcându-i lui Richard cu ochiul.

- Mulţumesc, a răspuns Richard, care i-ar fi dat un bacşiş, dar ... şi-a pus rucsacul pe umeri şi s-a întors să plece.

- Aţi stat la noi noaptea trecută? A întrebat directoarea când el ajunsese la uşă.

- Nu, n-am stat, a spus Richard, întorcându-se. Din nefericire, am ajuns prea târziu şi nu mai erau camere.

Directoarea s-a uitat în jos la registru şi s-a încruntat.

- Asta-i ciudat, a zis ea, pentru că erau multe camere libere.

Richard n-a ştiut ce să spună.

- Demetrio, a zis, întorcându-se către portar, cine a fost de serviciu noaptea trecută?

- Carlotta, *signora*.

Richard a zâmbit. Un nume aşa de frumos.

- Carlotta, a repetat directoarea, dând din cap. Trebuie să discut cu fata asta. Când se întoarce?

- La ora nouă, a spus Richard.

- La ora nouă, *signora*, a spus portarul.

Directoarea s-a întors către Richard.

- Trebuie să-mi cer scuze, *signor*, sper că n-aţi avut necazuri.

- Deloc, a răspuns Richard pe când deschidea uşa, dar n-a întors capul, de teamă ca ea să nu vadă că zâmbea.

Directoarea a aşteptat până ce s-a închis uşa, apoi s-a întors spre portar şi i-a spus:

- Ştii, Demetrio, nu e prima oară când face aşa ceva.

*Paria**

15

Şoferul Porsche-ului decapotabil a atins frâna, a pus schimbătorul de viteze pe neutru şi s-a oprit la stop, după care s-a uitat la ceas. Ajungea cu câteva minute mai târziu la interviul de la prânz. În timp ce aştepta stopul să se facă verde, a observat mai mulţi bărbaţi admirându-i maşina şi câteva femei zâmbindu-i.

Jamwal a atins uşor acceleraţia. Motorul a tors ca un tigru şi zâmbetele au devenit şi mai largi. Mai mulţi oameni ca de obicei se uitau la el. Când stopul s-a făcut verde, a auzit o maşină accelerând în stânga lui. S-a uitat şi a văzut un Ferrari dispărând, strecurându-se prin traficul dimineţii. A apăsat şi el pe acceleraţie şi a pornit-o după cel care îndrăznise să-i fure admiraţia.

Ferrari-ul s-a oprit la următorul semafor, evitând o vacă aşezată în mijlocul drumului ca un baraj rutier. Jamwal s-a oprit lângă concurentul său şi nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Tânăra aşezată în spatele volanului nici nu s-a uitat la el, cu toate că el nu-şi putea dezlipi privirea de ea.

Când s-a făcut verde, ea a accelerat şi l-a lăsat din nou în urmă. Jamwal a trecut în viteza întâi şi a pornit după ea, căutând un locşor liber în trafic care să-i permită să o depăşească. În următorul minut, a stat cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe claxon pe când trecea de pe o bandă pe alta, evitând cu greu

bicicletele, ricşele, taxiurile, autobuzele şi camioanele care n-aveau nicio intenţie să-i facă loc. Ea îl depăşea cu fiecare metru şi el reuşea să o ajungă din urmă doar când ea se oprea la câte un semafor.

Jamwal s-a oprit lângă ea şi s-a uitat mai bine. Era îmbrăcată cu o rochie elegantă din mătase crem care, ca şi maşina ei, ar fi putut fi concepută doar de un italian, deşi sigur că maică-sa n-ar fi aprobat felul în care tivul rochiei se ridica, permiţându-i să îi admire picioarele frumoase. Ochii lui s-au întors către figura ei în timp ce ea accelera din nou, lăsându-l îngheţat în trafic. Când a prins-o iar din urmă la următoarea intersecţie, ea s-a întors şi i-a oferit un zâmbet care i-a luminat toată faţa.

Când s-a schimbat culoarea la semafor, Jamwal era pregătit să ţâşnească şi au pornit împreună, depăşind ciclist după ciclist, vacă după vacă, ricşă după ricşă, până ce au fost obligaţi să frâneze şi să se oprească brusc când un poliţist de la circulaţie a ridicat mâna.

Când poliţistul i-a lăsat să plece, Jamwal a ţâşnit ca un ogar şi a ajuns în faţă prima oară. Dar zâmbetul lui de triumf s-a transformat într-o încruntare când s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a văzut-o încetinind şi intrând în hotelul Taj Mahal. A înjurat, a frânat şi a virat, dând naştere la o cacofonie de claxoane, pumni ridicaţi în aer şi expresii vulgare pe când el încerca să n-o scape din ochi.

A ajuns în faţa hotelului, unde a urmărit-o coborând din maşină şi dându-i cheile unui valet. Jamwal a sărit din Porsche fără să se mai obosească să deschidă uşa, a aruncat şi el cheile valetului, a urcat în goană scările şi a urmat-o în hotel. Când a intrat în

hol, ea tocmai dispărea în lift. A aşteptat să vadă unde coboară. Primul nivel era mezaninul: magazine de modă, coafor şi un bistrou francez. Va apărea după câteva minute sau după câteva ore? Jamwal s-a dus la recepţie.

- Aţi văzut-o pe fata aceea? I-a întrebat el pe funcţionar.

- Cred că toţi bărbaţii din hol au văzut-o, sahib.

Jamwal a rânjit.

- Ştiţi cine este?

- Da, sahib, este domnişoara Chowdhury.

- Fiica lui Shyam Chowdhury?

- Aşa cred.

Jamwal a zâmbit iar. Câteva telefoane şi va afla tot ce se poate despre fiica lui Shyam Chowdhury. Când se vor întâlni data viitoare, va fi mai bine plasat. Singurul lucru care-l surprinsese era că nu se mai întâlniseră. A luat telefonul pentru clienţi şi a format un număr local.

- Salut, Sunita. Am fost reţinut la birou, cineva doreşte să mă vadă urgent. Să încercăm să recuperăm diseară. Da, sigur că-mi amintesc, a spus el, cu ochii pe lifturi. Da, da, sigur că vom cina diseară. Ne întâlnim pe la opt, a promis el.

Uşa de la lift s-a deschis şi ea a ieşit ţinând o pungă Ferragamo.

- Trebuie să fug, a spus el. Nu îmi pot lăsa clientul să aştepte. A lăsat receptorul jos, chiar când ea a trecut pe lângă el şi a ajuns-o din urmă.

- N-aş vrea să vă deranjez ...., a început el.

Ea s-a întors şi i-a zâmbit dulce, dar nu s-a oprit.

- Nicio problemă, dar nu caut un şofer.

- Dar un prieten? A spus el repede.

- Mulțumesc, dar nu. Nu cred că poți ține pasul cu mine.

- Ei, de ce să nu încercăm să aflăm diseară la cină?

- Ce amabil să mă invitați, a spus ea, fără să încetinească, dar am deja o întâlnire în seara asta.

- Atunci mâine?

- Nici mâine, nici poimâine, nici răspoimâine.

- Ocupată în fiecare zi, i-a replicat el.

- Îmi pare rău, a spus ea, în timp ce un portar îi deschidea uşa, dar nu am nicio zi liberă în tot acest timp.

- Dar o cafea? A spus Jamwal. Acum sunt liber.

- Sunt sigură că da, a spus ea, oprindu-se în sfârşit şi privindu-l atent. Dar cred că ai uitat, Jamwal, ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am întâlnit.

- Ultima oară când ne-am întâlnit? A spus Jamwal, nedumerit.

- Da, mi-ai legat codițele una de cealaltă.

- Aşa de rău?

- Mai rău. Le-ai legat de un stâlp.

- Nu există nicio limită pentru infamiile pe care le-am comis?

- Nu, pentru că nu te-ai mulțumit să mă legi de stâlp, ci m-ai şi lăsat acolo.

- Nu-mi amintesc. Eşti sigură că eram eu? A mai spus el, refuzând să renunțe.

- Pot să te asigur, Jamwal, că aşa ceva nu se uită.

- Sunt flatat că încă îți mai aminteşti numele meu.

- Şi eu sunt la fel de flatată, a spus ea, zâmbindu-i la fel de dulce, că tu, în mod clar, nu ți-l aminteşti pe al meu.

- Dar când s-au întâmplat toate astea? A protestat el când ea se urca în maşină.

- Desigur că mai demult, pentru că tu ai uitat.

- Poate m-am schimbat de când ...

- Ştii, Jamwal, a spus ea, dând drumul la motor, începeam să mă întreb dacă ai reuşit să te maturizezi în toţi aceşti ani. Jamwal s-a uitat plin de speranţă. Dacă te-ai fi obosit să-mi deschizi portiera, poate m-ai fi convins. Dar eşti, în mod clar, acelaşi copil egoist care-şi imaginează că toate fetele sunt gata să sară pe el, doar pentru că eşti fiul unui maharajah. A băgat maşina în viteza întâi şi a plecat.

Jamwal a rămas urmărind-o cum îşi strecura Ferrari-ul în traficul după-amiezii. Ceea ce nu putea vedea era cât de des se uita ea în oglinda retrovizoare pentru a verifica că el nu se mişcase din loc până ce ea nu a dispărut din vedere.

Jamwal s-a întors încet la biroul lui pe Bay Street. După o oră aflase tot ce trebuia să ştie despre Nisha Chowdhury. Secretara lui mai îndeplinise astfel de sarcini pentru el şi înainte. Nisha era fiica lui Shyam Chowdhury, unul dintre industriaşii de frunte ai naţiunii. Fusese educată la Paris, înainte de a se duce la universitatea Stanford pentru a studia design vestimentar. Urma să absolve la vară şi apoi să lucreze la o casă mare de modă la întoarcerea în Delhi.

Ceea ce nu aflase secretara lui Jamwal, aflase el din ziarele de scandal. Nisha era văzută în ultima vreme la braţul unui pilot de curse faimos, ceea ce răspundea la două dintre întrebările lui. I se mai oferiseră angajamente ca fotomodel în trecut şi chiar

fusese chemată să joace într-un film la Bollywood[5], dar renunțase la toate pentru că era hotărâtă să-şi termine studiile la Stanford.

Jamwal acceptase deja ideea că Nisha Chowdhury urma să fie o provocare mult mai mare decât alte fete cu care se întâlnise în ultima vreme. Sunita Desai, cu care urma să cineze, era ultima din lungul şir de prietene care rezistase mai mult decât se aşteptase, dar acum totul se va schimba pentru că-i descoperise urmaşa.

Lui Jamwal nu-i păsa cu cine se culca. Nu-l interesau rasa, culoarea sau religia amantelor sale. Aceste lucruri contau prea puțin când se stingea lumina. Singurul lucru pe care nu-l accepta era să se culce cu o fată din casta rajputană, de teamă ca aceasta să nu creadă că exista vreo şansă, cât de mică, să ajungă soția lui. Decizia era luată oricum de părinții săi şi singurul lucru asupra căruia insistau era să se însoare cu o fecioară.

Iar pentru cele care aveau intenții de parvenire, Jamwal avea pregătită o replică de adio: „ Îți dai seama că nu avem posibilitatea de a întreține o relație pe termen lung, pentru că părinții mei nu te-ar accepta."

Fraza era spusă cu patos, uneori chiar când se îmbrăca dimineața ca să plece. Nouă din zece nu mai vorbeau cu el după aceea. Pe una din zece o păstra în agenda de telefon, adesea cu un asterix în fața numelui care indica „disponibilă oricând".

---

[5] Bollywood - supranume glumeț dat caselor de film în limba hindi.

Jamwal intenționa să continue acest mod de tratare a problemelor până ce părinții lui s-au decis că este momentul să se așeze la casa lui cu o nevastă aleasă de ei. Urma să-și întemeieze o familie, care va include cel puțin doi băieți, astfel încât să poată respecta cerința tradițională de asigurare a unui urmaș și a unei rezerve.

Cum Jamwal era doar la câteva luni de a treizecea sa aniversare, bănuia că mama lui pregătise deja o listă cu familii ale căror fete urmau să fie interogate pentru a descoperi dacă ar putea fi mirese potrivite pentru al doilea fiu al maharajahului.

De îndată ce lista va fi scurtată, Jamwal va primi numele candidatelor și, dacă părinții lui ar fi avut divergențe de opinie, ar putea chiar să i se ofere posibilitatea de a-și spune părerea. Dacă, din întâmplare, una dintre candidate va fi inteligentă sau frumoasă, acesta ar fi fost un bonus, dar nu unul semnificativ. În ceea ce privește dragostea, aceasta putea apărea mai târziu și, dacă nu apărea, Jamwal se putea întoarce oricând la vechiul său mod de viață, doar că mai discret.

Jamwal a ridicat receptorul, a format un număr pe care-l știa pe dinafară și a comandat o duzină de trandafiri pentru Nisha - flori de bun venit; și un buchet de crini pentru Sunita în același timp - flori de adio.

***

În acea seară, Jamwal a ajuns cu câteva minute mai târziu la întâlnirea cu Sunita, lucru de care nu se plânge nimeni în Delhi, unde traficul e cum e.

Uşa a fost deschisă de un servitor, chiar înainte ca Jamwal să ajungă pe treapta de sus şi, când a intrat în casă, Sunita a ieşit din salon să-l întâmpine.

- Ce rochie frumoasă, a spus Jamwal care i-o scosese de câteva ori până acum.

- Mulţumesc, a spus Sunita pe când el o săruta pe ambii obraji. Câţiva prieteni ni se vor alătură la cină, a continuat ea pornind spre salon. Cred că ţi se vor părea amuzanţi.

- Îmi pare rău că am anulat întâlnirea de la prânz în ultimul moment, a spus el, dar am fost amestecat într-o licitaţie de preluare.

- Şi ai avut succes?

- Încă n-am terminat, a replicat Jamwal când intrau împreună în salon.

Ea s-a întors cu faţa spre el şi a doua impresie a fost la fel de devastatoare ca prima.

- O cunoşti pe vechea mea colegă de şcoală, Nisha Chowdhury? A întrebat Sunita.

- Am dat peste ea de curând, a spus Jamwal, dar n-am fost prezentaţi cum se cuvine. A încercat să nu se holbeze la ea când dădeau mâna.

- Şi Sanjay Promit.

- Doar după reputaţie, a spus Jamwal, întorcându-se spre celălalt invitat. Dar sunt un admirator al lui.

Sunita i-a dat lui Jamwal un pahar cu şampanie, fără să-i dea drumul mâinii.

- Unde cinăm? A întrebat Nisha.

- Am rezervat un salon la Orhideea de Argint, a spus Sunita. Aşa că sper că vă place mâncarea thailandeză.

Jamwal nu-şi putea aminti detaliile primei lor întâlniri, aşa cum i le descrisese Nisha, dar în timpul cinei nu şi-a putut lua ochii de la ea. Când a început să cânte orchestra, a invitat-o la dans. Spre neplăcerea nedisimulată a partenerilor lor, nu s-au mai întors la masă decât atunci când orchestra a luat o pauză. Când s-a terminat cina, Jamwal şi Nisha s-au despărţit cu părere de rău.

Jamwal a condus-o pe Sunita acasă, fără ca vreunul să scoată vreo vorbă. Nu era nimic de spus. Când ea a coborât din maşină, nu s-a obosit să-l sărute de la revedere. I-a spus doar:

- Eşti un netrebnic, Jamwal, ceea ce însemna că putea renunţa la florile de adio.

În dimineaţa următoare, Jamwal a trimis o notă scrisă de mână împreună cu trandafirii pentru Nisha, invitând-o la prânz. De fiecare dată când suna telefonul, ridica receptorul, sperând să-i audă vocea spunând: „ Mulţumesc pentru flori, unde ne întâlnim pentru prânz?" Dar Nisha n-a sunat.

La ora douăsprezece, s-a decis s-o sune el acasă, doar ca să se asigure că florile fuseseră livrate.

- Ah, da, a răspuns valetul, dar domnişoara Chowdhury era deja în drum spre aeroport când au ajuns, aşa că mi-e teamă că nu le-a văzut.

- Aeroport? A întrebat Jamwal.

- A luat avionul de dimineaţă spre Los Angeles. Domnişoara Chowdhury începe ultimul semestru la Stanford luni, a explicat valetul.

Jamwal i-a mulţumit, a lăsat receptorul jos şi a apăsat butonul interfonului.

- Un bilet pentru următorul avion spre Los Angeles, i-a spus secretarei. A sunat apoi acasă şi

i-a cerut valetului său să-i facă bagajele, pentru că pleca în străinătate.

- Pentru câtă vreme, sahib?

- Habar n-am, a răspuns Jamwal.

***

Jamwal vizitase Los Angelesul de mai multe ori în decursul vremii, dar nu fusese niciodată la Stanford. După ce a absolvit Universitatea Oxford, şi-a terminat educaţia în est, la Harvard Business School.

Deşi ziarele de scandal îl descriau pe Jamwal Rameshwar Singh ca pe un playboy milionar, sugestia aceasta nu era adevărată. Jamwal era într-adevăr un prinţ, al doilea fiu al unui maharajah, dar averea familiei se dusese treptat în timp şi, de aceea, palatul lor devenise hotelul *Palace*. Şi când plecase de la Harvard şi se întorsese la Delhi, singurul bagaj suplimentar pe care-l adusese fusese Medalia Parker pentru matematică, şi o diplomă care demonstra că fusese printre primii zece studenţi ai anului său şi care atârna acum mândră în toaleta oaspeţilor. Totuşi, Jamwal nu îi făcuse pe cei de la ziar să-şi retragă bârfele, pentru că acestea îl ajutau să atragă tipul de fete cu care îi plăcea să-şi petreacă serile şi adesea şi nopţile.

La întoarcerea acasă, Jamwal solicitase poziţia de manager adjunct la Raj Group, unde fusese curând considerat o stea în devenire. În ciuda zvonurilor, ajungea de obicei primul la serviciu şi mai era la biroul său mult după ce majoritatea colegilor se întorseseră acasă.

Dar, de îndată ce pleca de la serviciu, Jamwal intra în altă lume, căreia îi acorda aceeaşi energie şi entuziasm ca şi muncii sale.

Telefonul de pe biroul său a sunat.

- Vă aşteaptă o maşină la uşa din faţă, domnule.

***

Jamwal nu traversase de obicei nici măcar ringul de dans pentru o femeie, ce să mai vorbim de ocean.

Când Boeing-ul 747 aterizase pe aeroportul internaţional din San Francisco la cinci şi patruzeci şi cinci de minute în dimineaţa următoare, Jamwal a luat primul taxi liber şi s-a îndreptat spre hotelul Palo Alto.

Câteva întrebări discrete la recepţie, însoţite de o bancnotă de zece dolari, i-au oferit informaţia de care avea nevoie. După un duş scurt, bărbierit şi schimbatul hainelor, un alt taxi l-a dus la campusul universitar.

Când bărbatul elegant care purta o cravată Harvard a intrat în secretariat şi a întrebat unde o poate găsi pe domnişoara Chowdhury, secretara i-a zâmbit şi l-a îndreptat către blocul din nord, camera patruzeci şi trei.

În timp ce Jamwal se plimba prin campus, doar câţiva studenţi, cei care făceau jogging şi cei care se întorceau de la petreceri, puteau fi văzuţi. I-a amintit de Harvard.

Când a ajuns la blocul din nord, nu a încercat să intre în clădire, temându-se să n-o găsească cu un alt bărbat. S-a aşezat pe o bancă de lângă uşă şi a

aşteptat. Îşi verifica ceasul la fiecare câteva minute şi se întreba dacă ea nu plecase deja să-şi ia micul dejun. O mulţime de gânduri îi treceau prin minte în timp ce aştepta. Ce ar face dacă ea ar apărea la braţul lui Sanjit Promit? Ar zbura înapoi în Delhi cu primul avion, îşi va linge rănile şi va căuta altă fată. Dar dacă ea plecase pentru weekend şi nu se va întoarce decât luni dimineaţă, la începerea semestrului? El avea multe întâlniri importante luni şi nimeni nu va fi impresionat să afle că Jamwal era de cealaltă parte a lumii, căutând o fată pe care o întâlnise de două ori - ei bine, de trei ori, dacă număra şi incidentul cu codiţele?

Când ea a ieşit prin uşile batante, el a ştiut imediat de ce traversase jumătate din glob ca să stea pe o bancă din lemn la ora opt dimineaţa.

Nisha a trecut drept pe lângă el. Nu l-a ignorat pe Jamwal de data aceasta, ci pur şi simplu nu-şi dăduse seama cine stătea pe bancă. Nici când s-a ridicat s-o salute, ea nu l-a recunoscut imediat, poate pentru că era ultima persoană din lume pe care se aştepta s-o vadă. Brusc, figura ei s-a luminat şi lui i s-a părut natural s-o ia în braţe.

- Ce te aduce la Stanford, Jamwal? A întrebat ea, de îndată ce el i-a dat drumul.

- Tu, a răspuns el, simplu.

- Dar de ce ..., a început ea.

- Încerc să mă revanşez pentru stâlp.

- După cât îţi păsa pe atunci, aş putea să mă aflu şi acum acolo, a spus ea, zâmbind. Aşa că spune-mi, Jamwal, ai luat deja micul dejun cu o altă femeie?

- Nu aş fi aici dacă ar exista o altă femeie, a zis el.

- Doar te necăjeam, a spus ea blând, surprinsă că el se prinsese aşa de uşor în momeală. Nu semăna cu reputaţia lui. L-a luat de braţ în timp ce traversau pajiştea împreună.

Jamwal şi-a amintit întotdeauna cum şi-au petrecut restul acelei zile. Au mâncat la cantină cu cinci sute de studenţi gălăgioşi; s-au plimbat mână în mână în jurul lacului - de mai multe ori; au prânzit la Benny's, la un separeu dintr-un colţ şi au plecat doar când şi-au dat seama că erau ultimii clienţi. Au vrut să se ducă la teatru şi chiar au verificat ce se juca la *Globe*, dar până la urmă au vorbit şi iar au vorbit.

Când a dus-o pe Nisha la blocul din nord, după miezul nopţii, a sărutat-o pentru prima oară, dar nu a încercat să intre în cămin. Redactorii ziarelor de scandal se înşelaseră şi aici, dar mama lui cel puţin ar fi aprobat. Ultimele lui cuvinte înainte de a se despărţi au fost:

- Îţi dai seama că ne vom petrece restul vieţii împreună?

***

Jamwal n-a putut dormi în timpul lungului zbor spre Delhi, gândindu-se ce vor spune părinţii lui când vor afla că s-a îndrăgostit. La câteva momente după aterizare, i-a dat telefon lui Nisha să-i spună ce se hotărâse să facă.

- Voi zbura la Jaipur în cursul săptămânii şi le voi spune părinţilor că am găsit femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieţii şi să le cer binecuvântarea.

- Nu, dragă, l-a rugat ea. Nu cred că ar fi bine în timp ce eu sunt blocată aici, în cealaltă parte a lumii. Poate ar fi bine să aştepţi întoarcerea mea.

- Adică s-ar putea să te răzgândeşti? A întrebat-o el, supărat.

- Nu, n-am de gând, a replicat ea, calm, dar trebuie să mă gândesc cum să-i anunţ pe părinţii *mei* şi prefer să n-o fac la telefon. La urma-urmei, tatăl meu s-ar putea să se opună căsătoriei la fel de mult ca şi al tău.

Jamwal a admis cu neplăcere că n-ar trebui să facă nimic până ce Nisha nu absolvea şi nu se întorcea în Delhi. S-a gândit să-şi viziteze fratele în Chennai şi să-l roage să acţioneze ca intermediar, dar s-a răzgândit repede, conştient că va trebui să-şi înfrunte tatăl. Ar fi discutat cu sora lui, Silpa, dar oricât ar fi vrut ea să-i păstreze secretul, era sigur că-i va spune mamei după două zile.

Până la urmă, Jamwal nu le-a spus nici măcar prietenilor apropiaţi de ce pleca cu avionul la San Francisco în fiecare vineri după-masă şi de ce nota sa telefonică se triplase recent.

La trecerea fiecărei săptămâni, devenea din ce în ce mai sigur că găsise singura femeie pe are o va iubi vreodată. A acceptat şi faptul că, în curând, va trebui să-şi anunţe părinţii.

În fiecare sâmbătă dimineaţa, Nisha stătea la poarta de sosiri a Aeroportului Internaţional San Francisco, aşteptându-l să apară. Duminică dimineaţa, el era printre ultimii pasageri care se urca în avionul de noapte spre Delhi.

***

Când Nisha a urcat pe scenă ca să-şi primească diploma de la decanul de la Stanford, cei doi părinţi stăteau mândri, în primul rând, aplaudându-şi fiica. În spatele amfiteatrului stătea un tânăr, aplaudând la fel de entuziasmat. Dar când Nisha a coborât de pe scenă ca să li se alăture părinţilor ei pentru recepţie, Jamwal a hotărât că venise momentul să dispară. La hotel, portarul i-a înmânat un mesaj:

Jamwal,

De ce nu vii să cinezi cu noi la Bel Air?

Shyam Chowdhury

Jamwal s-a lămurit la câteva momente după ce se întâlnise cu părinţii Nishei că ei ştiau de ceva vreme de legătura lor şi i-au dat de înţeles că aveau două motive de sărbătorire: absolvirea fiicei lor şi întâlnirea bărbatului de care se îndrăgostise ea.

Cina a durat mult în acea noapte şi lui Jamwal i-a fost uşor să se relaxeze în compania părinţilor Nishei. Ar fi dorit doar ...

- Un toast în cinstea fiicei mele în ziua absolvirii, a spus Shyam Chowdhury, ridicând paharul.

- Tată, ai ţinut toastul acesta de şase ori cel puţin, a spus Nisha.

- Zău? A întrebat el, ridicând paharul a şaptea oară. Atunci să toastăm pentru absolvirea lui Jamwal.

- Mi-e teamă că a trecut mult timp de atunci, domnule, a spus Jamwal.

Tatăl Nishei a râs şi, întorcându-se spre viitorul lui ginere, a comentat:

- Dacă vrei să te însori cu fiica mea, tinere, atunci a sosit timpul să te întreb ce vei face în viitor.

- Asta depinde, domnule, de decizia tatălui meu: dacă mă va dezmoşteni sau doar mă va sacrifica zeilor, a replicat el. Nimeni n-a râs.

- Trebuie să ţii minte, Jamwal, a spus tatăl Nishei, punând paharul pe masă, că eşti fiul unui maharajah, un rajputan, în timp ce Nisha este fiica unui ...

- Puţin îmi pasă, a spus Jamwal.

- Sunt sigur că nu, a zis Shyam Chowdhury. Dar nu mă îndoiesc că tatălui tău îi pasă, şi că-i va pasa întotdeauna. Este un om mândru, crescut în tradiţia hindusă. Deci dacă te hotărăşti să te însori cu fiica mea împotriva voinţei lui, trebuie să fii gata să suporţi consecinţele.

- Apreciez ceea ce îmi spuneţi, domnule, a spus Jamwal, mai calm. Îmi iubesc părinţii şi întotdeauna le-am respectat tradiţiile. Dar m-am hotărât şi sunt gata să suport consecinţele.

- Nu numai tu vei suporta consecinţele, a spus domnul Chowdhury. Dacă îl înfrunţi pe tatăl tău, Nisha va trebui să-şi petreacă restul vieţii dovedind că este demnă de tine.

- Fiica dumneavoastră nu trebuie să-mi dovedească nimic, domnule, a spus Jamwal.

- Nu din cauza ta sunt îngrijorat.

***

Nisha s-a întors la Delhi după câteva zile şi s-a mutat în casa părinţilor ei din Chanakyapuri. Jamwal dorea să se căsătorească cât mai repede, dar Nisha

era mai precaută, doar pentru că voia ca el să fie sigur înainte de a face acest pas irevocabil.

Jamwal nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viața lui. Muncea din greu în fiecare zi, încântat că-şi va petrece seara cu femeia pe care o adora. Nu mai dorea să viziteze discotecile. Cluburile fastuoase şi maşinile rapide fuseseră înlocuite de vizite la teatru, la balet şi la operă, urmate de cine liniştite în restaurante care se îngrijeau mai mult de bucătărie decât de starurile de la Bollywood care stăteau alături de fotomodele. În fiecare noapte în care o conducea acasă, o părăsea cu aceleaşi cuvinte:

- Cât trebuie să mai aştept până accepți să te măriți cu mine?

Nisha era pe punctul de a-i spune că nu mai avea niciun motiv să mai amâne nunta, când decizia i-a fost luată din mână.

***

Într-o seară, când Jamwal terminase lucrul şi pleca să se întâlnească cu Nisha la cină, a sunat telefonul.

- Jamwal, sunt mama. Mă bucur că te-am prins. El a simțit cum îi bate inima mai repede pe când anticipa următoarea ei propoziție. Speram că ai putea să vii în Jaipur în weekend. E o tânără pe care tatăl tău şi cu mine am dori s-o întâlneşti.

După ce a lăsat receptorul jos, Jamwal n-a sunat-o pe Nisha. Ştia că ar trebui să-i explice față în față de ce apăruse o schimbare a planului. Jamwal a condus încet spre casa ei din Chanakyapuri, uşurat că părinții ei plecaseră în weekend să viziteze nişte rude din Hyderabad.

Când Nisha i-a deschis uşa, a fost suficient să se uite în ochii lui ca să-şi dea seama ce se întâmplase. Era gata să spună ceva când el a întrerupt-o:

- Plec la Jaipur în weekendul acesta ca să-mi vizitez părinții, dar, înainte de a pleca, trebuie să te rog ceva.

Nisha se pregătise pentru acest moment şi, dacă urmau să se despartă, cum se temuse întotdeauna că se va întâmpla, era hotărâtă să nu i se plângă. Va putea plânge mai târziu, după ce va pleca el. Şi-a înfipt unghiile în palme - ceea ce făcuse întotdeauna când era copil şi nu dorea ca părinții ei să-şi dea seama că tremura - înainte de a se uita la bărbatul pe care-l iubea.

- Vreau să înțelegi de ce mă duc la Jaipur, a spus el. Nisha şi-a înfipt unghiile şi mai tare, dar Jamwal era cel care tremura. Înainte de a-l vedea pe tata. vreau să ştiu dacă mai doreşti să-mi fii soție, pentru că dacă nu vrei, nu mai am pentru ce trăi.

***

- Jamwal, bine ai venit acasă, a spus mama lui, sărutându-l. Mă bucur că ai reuşit să vii în weekend.

- Mă bucur că m-am întors, a spus Jamwal, îmbrățişând-o.

- Acum, nu avem timp de pierdut, a spus ea, intrând în salon. Trebuie să te schimbi pentru cină. Tatăl tău şi cu mine avem ceva foarte important să-ți spunem înainte de sosirea invitaților.

Jamwal a rămas la baza scării din marmură în timp ce un servitor îi ducea bagajele în cameră.

- Şi eu am ceva foarte important să vă spun, a zis el, liniştit.

- Nimic urgent, sunt sigură, a zis mama lui, zâmbindu-i, pentru că, printre invitaţii noştri din seara aceasta este cineva care de abia aşteaptă să te întâlnească.

Cât de mult ar fi vrut Jamwal ca el să fie cel care spusese aceleaşi cuvinte pentru că dorea să i-o prezinte mamei sale pe Nisha. Dar se îndoia că la intrarea casei sale s-ar fi aşternut petale pentru a întâmpina-o pe mireasa sa în ziua nunţii.

- Mamă, ce am să îţi spun nu poate fi amânat, a spus el. Este ceva ce trebuie discutat înainte de a ne aşeza la masă. Mama lui era gata să-i răspundă când tatăl lui a ieşit din birou, cu un zâmbet larg pe figură.

- Ce mai faci, băiete? A întrebat el, strângând mâna fiului lui de parcă acesta tocmai se întorsese de la şcoală.

- Bine, mulţumesc, tată, a replicat Jamwal, înclinându-se, aşa cum sper că eşti şi tu.

- Mai bine ca niciodată. Şi am auzit multe lucruri bune despre progresul tău la serviciu. Foarte impresionant.

- Mulţumesc, tată.

- Desigur că mama te-a anunţat deja că avem o mică surpriză pentru tine în această seară.

- Şi eu am o noutate pentru voi, tată, a comentat el, calm.

- Altă promovare?

- Nu, tată, ceva mult mai important.

- Pare semnificativ, băiete. Să ne retragem în biroul meu câteva momente, până ce se schimbă mama ta pentru dineu?

- Aş vrea să fie prezentă şi mama când vă spun noutăţile mele.

Maharajahul părea temător, dar s-a dat la o parte ca să îi lase pe soţia şi fiul său să intre în birou. Amândoi bărbaţii au rămas în picioare, în timp ce maharani s-a aşezat.

De îndată ce soţia lui s-a aşezat, Jamwal s-a întors către mama sa şi a spus amabil:

- Mamă, m-am îndrăgostit de cea mai minunată tânără şi vreau să ştii că i-am cerut să se mărite cu mine.

Maharani a aplecat capul.

Jamwal s-a întors către tatăl său, care ţinea strâns braţele fotoliului, cu faţa cenuşie, dar, înainte ca Jamwal să continue, maharajahul a spus:

- Nu m-a interesat niciodată ce ai făcut în Delhi, nici măcar lucrurile care au fost anunţate în presa de scandal. Cerul ştie, am fost şi eu tânăr odată. Dar am presupus întotdeauna că eşti conştient de datoriile pe care le ai faţă de familia ta şi că, la momentul potrivit, te vei însura cu o tânără care nu numai că aparţine mediului tău, ci şi este acceptată de mine şi de mama ta.

- Nisha şi cu mine aparţinem aceluiaşi mediu. Tată, hai să fim cinstiţi, nu despre mediul ei vorbim, ci despre casta mea.

- Nu, a zis tatăl lui, ceea ce discutăm este responsabilitatea ta faţă de familia care te-a crescut şi ţi-a oferit toate privilegiile de care ai beneficiat de la naştere.

- Tată, a răspuns Jamwal, calm, nu m-am îndrăgostit ca să te supăr. Ceea ce s-a întâmplat între mine şi Nisha este ceva rar şi frumos şi un motiv de

sărbătorire, nu mânie. M-am întors acasă sperând să primesc binecuvântarea ta.

- Nu-ţi voi da niciodată binecuvântarea mea, a spus tatăl lui. Şi dacă eşti atât de nesăbuit încât să continui cu această idee inacceptabilă, nu vei mai fi bine-venit în această casă niciodată.

Jamwal s-a uitat spre mama lui; ea stătea cu capul aplecat şi nu spunea nimic.

- Tată, a zis Jamwal, întorcându-se spre el, nu vrei s-o cunoşti pe Nisha înainte de a te hotărî?

- Nu numai că nu vreau să o cunosc pe această tânără, dar, de asemenea, niciun membru al acestei familii nu va avea permisiunea să o cunoască. Bunica ta poate se duce în mormânt fără să afle de această mezalianţă, iar fratele tău, care s-a însurat aşa cum se cade, va deveni nu numai succesorul meu, ci şi singurul meu moştenitor, iar sora ta va primi toate privilegiile care erau înainte ale tale.

- Dacă lipsa de înţelepciune m-a făcut să mă îndrăgostesc, tată, aşa să fie, pentru că femeia pe care am cerut-o de nevastă este frumoasă, inteligentă şi deosebită şi intenţionez să-mi petrec împreună cu ea tot restul vieţii.

- Dar nu este rajputană, a spus tatăl lui, sfidător.

- Asta n-a fost alegerea ei, a replicat Jamwal, şi nici a mea.

- Îmi este clar, a comentat tatăl lui, că nu are rost să continuăm această discuţie. Tu, evident, te-ai hotărât şi ai ales să aduci dezonoarea asupra acestei case şi umilinţă familiei pe care am invitat-o să ne împărtăşească numele.

- Şi dacă nu m-aş însura cu Nisha, având în vedere că i-am dat cuvântul, tată, aş dezonora femeia pe care o iubesc şi familia al cărei nume îl poartă.

Maharajahul s-a ridicat încet şi s-a uitat supărat la cel mai tânăr fiu al său. Jamwal nu-l mai văzuse niciodată aşa de furios. S-a pregătit să-i înfrunte mânia, dar tatăl lui a tăcut o vreme, de parcă voia să-şi măsoare cuvintele.

- Cum se pare că eşti hotărât să te însori cu acea tânără împotriva voinței familiei tale şi că nimic din ce aş spune nu va putea împiedica această uniune nepotrivită şi dizgrațioasă, îți spun acum, în prezența mamei tale, că nu mai eşti fiul meu.

***

Nisha a stat la barieră mai mult de o oră înainte ca avionul lui Jamwal să aterizeze, conştientă fiind că, dacă el se întorcea în aceeaşi zi, nu putea aduce veşti bune. Nu voia ca el să vadă că plânsese. În timp ce el era plecat, ea se hotărâse că, dacă tatăl lui îi cerea să aleagă între ea şi familia lui, să-l elibereze de orice obligație pe care o avea față de ea.

Când Jamwal a apărut în holul de sosiri, părea mohorât, dar decis. A luat-o pe Nisha de mână şi, fără să spună un cuvânt, a condus-o afară din aeroport, nedorind să-i spună ce se întâmplase în fața străinilor. Ea se temea de ce era mai rău, dar nu zicea nimic.

În stația de taxiuri, Jamwal a deschis uşa unui taxi pentru ea, apoi s-a urcat alături.

- Încotro, sahib? A întrebat şoferul, vesel.

- La Curtea Supremă, a spus Jamwal, serios.

- De ce mergem la Curtea Supremă? A întrebat Nisha.

- Să ne căsătorim.

***

Mama şi tatăl Nishei au ţinut o ceremonie oficială pe pajiştea casei lor din Chanakyapuri după câteva zile pentru a sărbători căsătoria fiicei lor. Festivităţile au durat câteva zile şi au culminat cu o petrecere grandioasă la care au asistat mai mult de o mie de oaspeţi, dar niciun membru al familiei lui Jamwal nu a apărut.

După ce mirii au dansat de şapte ori în jurul Pherasului, confirmarea finală a jurămintelor lor matrimoniale, domnul şi doamna Rameshwar Singh s-au plimbat pe pajişte, discutând cu musafirii.

- Deci unde vă veţi petrece luna de miere, dacă pot să întreb? A spus Noel Kumar.

- Mergem în Goa să petrecem câteva zile la Raj, a spus Jamwal.

- Nu ştiu un loc mai frumos în care v-aţi putea petrece primele zile ca soţ şi soţie, a spus Noel.

- Un dar de nuntă de la unchiul tău, a zis Nisha. Foarte generos.

- Ai grijă să te întorci la timp pentru întrunirea consiliului de luni, tânără doamnă, pentru că vom discuta un proiect nou, pe care preşedintele vrea să-l conducă Jamwal.

- Ceva indicii? A întrebat Jamwal.

- Sigur că nu, a spus Noel. Mergeţi şi distraţi-vă în luna voastră de miere. Restul poate să aştepte până ce vă întoarceţi.

- Şi dacă mai întârziem mult aici, a spus Nisha, luându-şi soţul de mână, vom pierde avionul.

În faţa casei se strânsese multă lume care arunca petale de trandafiri în drumul lor, făcându-le cu mâna în timp ce plecau.

Când domnul şi doamna Rameshwar Singh au ajuns pe pista particulară a aeroportului, după patruzeci de minute, avionul companiei Gulfstream îi aştepta, cu uşa deschisă şi scara coborâtă.

- Aş fi vrut ca cineva din familia ta să fi fost la nuntă, a spus Nisha, în timp ce-şi punea centura de siguranță. Mă gândeam că poate fratele sau sora ta să apară neanunțați.

- Dacă ar fi apărut, a spus Jamwal, ar fi suferit aceeaşi soartă ca mine. Nisha s-a întristat pentru prima oară în ziua aceea.

După două ore şi jumătate, avionul a aterizat pe aeroportul Dabolim din Goa, unde îi aştepta altă maşină să-i ducă la hotel. Plănuiseră să cineze în salonul hotelului, dar asta înainte de a vedea apartamentul nupțial, unde au început imediat să se dezbrace unul pe celălalt. Băiatul a plecat repede şi a pus semnul „Nu deranjați" pe uşă. De fapt au lipsit şi de la cină, şi de la micul dejun, apărând doar a doua zi la prânz.

- Hai să înotăm înainte de micul dejun, a spus Jamwal punându-şi picioarele pe covorul gros.

- Vrei să zici înainte de prânz, dragă, a spus Nisha, strecurându-se jos din pat şi dispărând în baie.

Jamwal şi-a pus costumul de baie şi s-a aşezat pe marginea patului, aşteptând-o pe Nisha să se întoarcă. Ea a apărut din baie după câteva minute îmbrăcată într-un costum turcoaz care l-a făcut pe Jamwal să se gândească să renunțe şi la prânz.

- Hai, Jamwal, e o zi perfectă, a spus Nisha, trăgând perdeaua şi deschizând fereastra care dădea spre o pajişte proaspăt tăiată înconjurată de o

grădină tropicală luxuriantă cu frangipani roşu-aprins, dalii portocalii şi hibiscus mirositori.

Mergeau mână în mână către plajă când Jamwal a zărit piscina mare aflată pe marginea pajiştii.

- Ţi-am spus vreodată, dragă, că atunci când eram la şcoală am câştigat medalia de aur la scufundări?

- Nu, nu mi-ai spus, i-a răspuns Nisha. Probabil că te-ai lăudat altei femei, a adăugat ea, zâmbind.

- Vei ajunge să regreţi aceste cuvinte, a spus el, dându-i drumul la mână şi fugind spre piscină. Când a ajuns la margine, a sărit, executând o intrare perfectă în apă, atât de lină încât abia a vălurit puţin suprafaţa apei.

Nisha a alergat spre piscină, râzând.

- Nu e rău, a strigat ea. Cred că cealaltă fată a fost impresionată.

A rămas la marginea piscinei un moment, înainte de a se lăsa în genunchi şi a se uita în apa nu foarte adâncă. Când a văzut sângele ridicându-se la suprafaţă, a început să ţipe.

***

Am o pasiune, aproape o obsesie, să nu întârzii şi aceasta este întotdeauna pusă la încercare când merg în India. Şi oricât am implorat, am protestat şi am ţipat la bietul şofer, tot am ajuns cu câteva minute mai târziu în seara în care se dădea un dineu în onoarea mea.

Am intrat în goană în salonul de la Raj şi m-am scuzat îndelung gazdei, care nu era supărată deloc, deşi toţi ceilalţi invitaţi erau deja de faţă. M-a prezentat unor prieteni mai vechi, unor cunoştinţe noi şi unui cuplu pe care nu-l mai întâlnisem.

A urmat o seară care pur şi simplu n-ai vrea să se termine: acea combinaţie de mâncare bună, vin select şi conversaţie scânteietoare, ceea ce s-a văzut din faptul că am fost ultimii care am părăsit salonul, mult după miezul nopţii.

Unul dintre invitaţii pe care nu-l mai văzusem până atunci stătea chiar în faţa mea. Era un bărbat arătos, cu o conformaţie care dădea de înţeles că fusese atlet în tinereţe. Conversaţia lui era spirituală şi bine informată şi avea păreri despre foarte multe lucruri, de la Sachin Tendulkar (care urma să fie sigur primul jucător de crichet ce va ajunge în finala mare) până la Rahul Gandhi (desigur, viitorul prim-ministru, dacă va alege această cale). Soţia lui, care stătea în dreapta mea, avea acea frumuseţe a femeilor de vârstă medie la care tinerele pot doar să spere şi rar s-o atingă.

M-am hotărât să flirtez cu ea, sperând să-l enervez pe soţul ei foarte calm, dar el pur şi simplu m-a dat la o parte, de parcă eram o muscă enervantă care-i întrerupsese somnul de după-amiază. Am renunţat la luptă şi am început o conversaţie serioasă cu soţia lui.

Am aflat că doamna Rameshwar Singh lucrase la una dintre casele de modă faimoase din India. Mi-a spus cât îi plăcea să viziteze Anglia, ori de câte ori avea timp. Nu era întotdeauna uşor să-şi ia soţul de la lucru, a explicat ea, adăugând:

- Are multe pe cap.

- Aveţi copii? Am întrebat-o.

- Din păcate, nu, a spus ea, cu regret.

- Şi cu ce se ocupă soţul dumneavoastră? Am întrebat-o, schimbând repede vorba.

- Jamwal este în Consiliul de administrație al Raj Group. Conduce operațiile lor hoteliere de peste cincisprezece ani.

- Am stat la şase hoteluri Raj în ultimele nouă zile, i-am spus, şi mi-am dat seama că n-au egal.

- Oh, spuneți-i şi lui asta, a şoptit ea. Va fi foarte mişcat, mai ales că amândoi v-ați petrecut mare parte din seară încercând să dovediți cât de macho sunteți. Am simțit că ne-a pus frumos la locul nostru.

Când seara s-a terminat, în cele din urmă, toți s-au ridicat, cu excepția bărbatului care stătea în fața mea. Nisha s-a dus în partea cealaltă a mesei şi i s-a alăturat soțului ei şi abia atunci mi-am dat seama că Jamwal era într-un scaun cu rotile.

Am urmărit cu milă cum ea îl conducea încet afară din cameră. Nimeni dintre cei care am văzut cum ea i-a atins umărul şi i-a zâmbit nu s-a îndoit de afecțiunea pe care o aveau unul față de celălalt.

El însă a necăjit-o fără milă.

- Nu te-ai oprit o clipă din flirtul cu afurisitul acela de scriitor toată seara, puştoaico, a spus el, suficient de tare ca să fie sigur că l-am auzit.

- Deci a reuşit să te agaseze până la urmă, dragule, a răspuns ea.

Am râs şi i-am şoptit gazdei:

- Ce cuplu interesant. Cum de s-au întâlnit?

El a zâmbit.

- Ea pretinde că el ar fi legat-o de un stâlp şi a lăsat-o acolo.

- Şi care e versiunea lui? Am întrebat.

- Că s-au întâlnit la un semafor din Delhi .... şi ea l-a lăsat în urmă.

Şi aici se ascunde o poveste...

ꕥ

Jeffrey ARCHER

AICI SE ASCUNDE O POVESTE...

"Dacă Premiul Nobel s-ar acorda pentru arta povestirii, Jeffrey Archer l-ar primi cu certitudine."

NEWCASTLE EVENING CHRONICLE

„În ultimii șase ani am strâns câteva dintre aceste povestiri în timp ce călătoream prin lume. Zece dintre ele sunt bazate pe incidente cunoscute și sunt însemnate în colecțiile mele anterioare cu un asterisc, iar celelalte cinci sunt un rezultat al imaginației mele.

As dori să le mulțumesc tuturor celor care m-au inspirat cu povestirile lor. Chiar dacă nu toți avem câte o carte, adesea avem măcar o nuvelă."

JEFFREY ARCHER

ISBN 978-973-150-053-9